

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie C · número 120

Comissió d'Afers Institucionals

Sessió 7, dimecres 28 de novembre de 2018

Presidència de l'l. Sr. Jean Castel Sucarrat

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença de Jaume Domingo i Planas, president de la Unió de Consells Esportius de Catalunya, per a informar sobre les tasques dutes a terme i les accions previstes per a fomentar l'esport escolar 357-00087/12	3
Compareixença del secretari general de l'Esport per a informar sobre els objectius de la legislatura en matèria d'activitat física i esport i sobre els problemes pendents de resolució 357-00088/12	25
Proposta de resolució sobre els comptes oficials del Govern en les xarxes socials 250-00313/12	50

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 7 de la CAI

La sessió de la Comissió d'Affers Institucionals (CAI) s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix Jean Castel Sucarrat, acompanyat de la vicepresidenta en funcions, Imma Gallardo Barceló; del secretari, Bernat Solé i Barril, i de la secretària en funcions, Irene Fornós Curto. Assisteix la Mesa el lletrat Joan Ridao i Martín.

Hi són presents els diputats Munia Fernández-Jordán Celorio, Dimas Gragera Velaz, Ignacio Martín Blanco, Javier Rivas Escamilla, Sonia Sierra Infante i Laura Vílchez Sánchez, pel G. P. de Ciutadans; Josep Costa i Rosselló, Antoni Morral i Berenguer, Teresa Pallarès Piqué, Josep Riera i Font i Marc Solsona i Aixalà, pel G. P. de Junts per Catalunya; Anna Caula i Paretas, Gemma Espigares Tribó, Gerard Gómez del Moral i Fuster i Josep M. Jové i Lladó, pel G.P. Republicà; Miquel Iceta i Llorens i Ferran Pedret i Santos, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Jéssica Albiach Satorres, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem; Carles Riera Albert, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i Xavier García Albiol, pel S. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteixen a aquesta sessió el **president de la Unió de Consells Esportius de Catalunya**, Jaume Domingo i Planas, acompanyat del **vicepresident primer**, Josep Monràs Galindo, i el secretari general de l'Esport, Gerard Martí Figueras i Albà, acompanyat del director del Consell Català de l'Esport, Antoni Reig i Casassas, i del cap de Gabinet de la Secretaria General de l'Esport, Joaquim Perisé Duaigües.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Jaume Domingo i Planas, president de la Unió de Consells Esportius de Catalunya, davant la Comissió d'Affers Institucionals per a informar sobre les tasques dutes a terme i les accions previstes per a fomentar l'esport escolar (tram. 357-00087/12). Comissió d'Affers Institucionals. Compareixença.

2. Compareixença del secretari general de l'Esport davant la Comissió d'Affers Institucionals per a informar sobre els objectius de la legislatura en matèria d'activitat física i esport i sobre els problemes pendents de resolució (tram. 357-00088/12). Comissió d'Affers Institucionals. Compareixença.

3. Proposta de resolució sobre els comptes oficials del Govern en les xarxes socials (tram. 250-00313/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 136, 83; esmenes: BOPC 175, 48).

El president

Bon dia a tothom. Iniciem la Comissió d'Affers Institucionals amb data de 28 de novembre de 2018 amb tres punts a l'ordre del dia.

Compareixença de Jaume Domingo i Planas, president de la Unió de Consells Esportius de Catalunya, per a informar sobre les tasques dutes a terme i les accions previstes per a fomentar l'esport escolar

357-00087/12

Començarem pel primer punt. En primer lloc, i en nom de la comissió i de la mateixa presidència d'aquesta comissió, donar la benvinguda a Jaume Domingo i Planas, president de la Unió de Consells Esportius de Catalunya, que l'acompanya el senyor senyor Josep Monràs Galindo, vicepresident de l'entitat.

Dit això, la primera intervenció, com ja saben, tindrà un temps aproximat de trenta o quaranta minuts. Dit això, en primer lloc, donaríem la paraula ja a l'il·lustre senyor Jaume Domingo i Planas per un temps aproximadament de trenta o quaranta minuts. Té la paraula.

Jaume Domingo i Planas (president de la Unió de Consells Esportius de Catalunya)

Moltes gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, sempre és un honor tornar a la casa que t'hi vas passar moltes hores com a diputat, també, i, per tant, un plaer poder vindre aquí, tot i que avui és des de l'altra banda de la barrera. Per tant, des d'aquest punt de vista, agrair-vos el fet de que ens hàgiu demanat la compareixença per explicar-vos una mica com veiem el moment actual de l'esport a Catalunya, i concretament també de l'esport en edat escolar.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Per als que no ens coneguim, som la Unió de Consells Esportius de Catalunya, que som presents a tot el territori català, i, per tant, som presents a totes les comarques de Catalunya i també a les grans ciutats com Barcelona i l'Hospitalet. Ens dediquem bàsicament a l'esport escolar, tot i que els últims anys també hem començat a fer multitud d'activitats en el tema de l'esport popular, que en podríem dir «l'esport no federat», i, per tant, des d'aquest punt de vista, hem crescut, diguéssim, amb les competències o amb les tasques que teníem, que ens va donar la Llei de l'esport dels anys vuitanta.

Nosaltres som anteriors als consells comarcals; per tant, la nostra tradició ve de lluny, eh? I dir-vos que tenim una situació especial, en les nostres característiques, que jo m'atreviria a dir que és única a Europa, però que em sembla que el temps ha demostrat que és bona, que és que dintre de les nostres juntes directives, dintre dels nostres consells directius, en formen part també tots els ajuntaments de la comarca on actuem. Per tant, hi ha una vinculació molt clara entre el que seria l'espai públic i l'espai privat sense ànim de lucre, i això ens sembla que ha sigut molt positiu per a l'esport d'aquest país.

Fem primer, si els sembla, una petita repassada a l'activitat recent dels consells esportius pel que fa a l'àmbit de l'esport en edat escolar. La temporada 2017-2018, 202.454 esportistes han fet activitat amb nosaltres. Són esportistes reals; per tant, són unes persones que hem tingut assegurades, eh? Aquí no hi ha, diguéssim..., una persona que ha fet dos esports diferents no hi està comptada. Per tant, això són esportistes reals, que bàsicament van de les franges dels sis anys fins als dotze, tretze, eh? Després ja veureu que la resta és una mica més residual.

Dir-vos que..., què ens està passant? El mateix que està passant, podríem dir, en el món de l'esport: que la participació de les nenes és inferior a la dels nens -43,9 per 56,1.

Que la incorporació de les nenes al món de l'esport escolar és més tard que la dels nens. Fixin-se que en la categoria prebenjamí, la més petita que tenim, les nenes no arriben al 40 per cent, i, en canvi, els nens superen el 60. Per tant, aquí tenim un efecte, diguéssim, que hem de corregir.

Que als infants de les famílies nouvingudes els costa més entrar en el món de l'activitat esportiva escolar, i que, si s'hi fixen, tenim pendent el que en podríem dir «la continuïtat esportiva» dels nens i de les nenes: els infants de cinc a onze anys representen el 70,4 per cent dels participants; en canvi, a partir dels dotze anys només representen el 30,6.

Si fem una petita repassada, perquè em penso que val la pena fer-la, per veure, a partir dels setze anys, què està passant a nivell general, l'última enquesta publicada per l'observatori de Catalunya..., és que el 47 per cent de la població fa alguna activitat esportiva; per tant, el 53 per cent de la població no en fa. Quan dic «alguna activitat esportiva», no ho assimilino a un esport concret; assimilino-ho a alguna activitat física, eh? Aquesta enquesta diu que el 51 per cent dels homes fan esport; en canvi, amb les dones això només és del 42 per cent.

I també hi ha una cosa curiosa, no?: si ens fixem en les deu activitats més practica-des segons els enquestats, esports concrets només representen un 18,4 d'aquestes deu, i només hi surten dos esports que podríem entendre com esports tradicionals, que serien el futbol i el bàsquet. De les deu, només apareixen aquests dos, i bastant endarrerere.

Si ens fixem també en què prefereixen els esportistes avui en dia a l'hora de fer esport, el 73 per cent no tenen la competició com una activitat esportiva important per a ells, un 13 per cent vol la competició des del punt de vista..., per divertir-se, i un 14 per cent vol competir. Per tant, si s'hi fixen, també, el model competitiu va anant a la baixa dels hàbits esportius de la població.

I tenim exactament el mateix que els dèiem abans, aquesta manca de continuïtat. Penseu que entre els menors de setze anys i els majors de setze anys hi ha una diferència que..., abans dels setze anys la pràctica esportiva és d'un 72,8 per cent, i, en canvi, a partir dels setze anys això baixa al 47 per cent. Per tant, com veuen, tenim una mancança podríem dir de continuïtat en la vida esportiva de les persones.

Fruit de tot aquest debat i d'aquestes característiques que es donen, especials, el Govern, conjuntament amb totes les entitats esportives del país, va iniciar dos elements importants: el primer va ser el II Congrés de l'Esport Català, i el Pacte nacional de l'activitat física i de l'esport.

En aquest pacte, que el vam signar totes les principals entitats esportives del país, vam arribar a una sèrie de conclusions tots plegats, que, més o menys, venen a ser, resumides, les següents. U: cal canviar el sistema esportiu dels anys vuitanta; s'ha fet vell, diguem-ho així, eh?, ha sigut positiu, però s'ha fet vell. I també l'activitat física ha d'arribar a tota la població; això és una conquesta que la societat ha anat fent, i penso que aquest és el camí per poder tirar endavant. I també assimilem l'activitat física i l'esport a salut i qualitat de vida; per tant, també és un element important de canvi en la manera de concebre el sistema esportiu del futur. Va quedar també molt palès que havíem de tindre una legislació més àgil i més simple, i que, a més a més, s'havia d'assegurar el sistema financer esportiu del país de cara al futur.

Fruit d'aquest pacte, els consells esportius hi hem reflexionat. I, per tant, el que penso és que, per nosaltres, el sistema dels anys vuitanta es fonamentava bàsicament en un esport molt concentrat en la competició i el rendiment esportiu –per tant, molt enfocat a obtenir resultats i a obtenir esportistes d'elit. Si s'hi fixen, una mica aquest és encara un model bastant predominant a les instal·lacions esportives de molts ajuntaments o de molts municipis. I per nosaltres és un sistema que exclou, eh? Exclou per capacitats, perquè hi ha gent que no ho pot seguir, segons les seves capacitats físiques; exclou per edat; exclou per la situació social, perquè és un sistema més car i que costa més de poder-hi entrar –hi ha els viatges esportius...–; exclou per gènere –està clar que les dones en aquest aspecte estan molt per sota de la seva capacitat o de la seva força com a població. Per tant, és un sistema que, si s'hi fixen, estava molt basat en la piràmide que tots hem vist tota la nostra vida.

El sistema esportiu que proposem nosaltres per al futur és un sistema que, si s'hi fixen, té una característica diferent: és un rectangle. Això vol dir que tothom ha de poder fer esport durant tota la seva vida activa. Si s'hi fixen, la piràmide la posem una mica més amunt. Això vol dir que nosaltres pensem que els nens i les nenes en edats petites no s'haurien d'especialitzar com ho estan fent ara. L'important per a aquests nens i nenes és que se sàpiguen moure bé, que la seva motricitat sigui adequada. Per tant, si els especialitzem molt aviat, el que estem fent és tallar aquesta capacitat.

Nosaltres pensem que ha de ser un sistema que ha de permetre combinar capacitats –tothom ha de poder jugar independentment de la seva capacitat o ha de poder fer esport independentment de la seva capacitat i això, si pot ser, s'ha de fer plegats–; que no ha d'excloure per edats, no ha d'excloure per situació social i no ha d'excloure tampoc per gènere. Nosaltres pensem que la veritable igualtat entre l'home i la dona al món de l'esport serà quan juguin junts; aquesta és la veritable igualtat entre els homes i les dones quan parlem d'esport. Això nosaltres en moltes categories ja ho estem fent, i també ho estem assajant en categories d'adults, eh?

Per tant, si s'hi fixen, és com un sistema que té com tres elements principals: el seu cor serien la salut, els valors –si no estem buscant resultats esportius, potser hem d'estar buscant valors socials i valors de responsabilitat comunitària a les persones

que el practiquen– i la inclusió i la cohesió socials. Aquest seria el cor: tothom a tot arreu i sense cap mena de discriminació.

Hi ha un segon element, el cercle blau, que seria que l'activitat física, si no estem buscant resultats, hem de fer que s'adapti a les persones. És evident que una persona de la meua edat –jo vinc del món de l'handbol–, si vol fer handbol, no pot fer com els jugadors del Barça; potser necessita una pista més petita, potser necessita que no hi hagi tant de contacte. Per tant, canviar reglaments no ens ha de fer por, els hem d'adaptar a les característiques de la gent perquè hi pugui jugar. Per tant, ha de ser un esport, des d'aquest punt de vista, sa. No ens ha de fer por canviar reglaments ni tampoc mides de les pistes ni de la competició, i si això ho estem fent per salut, doncs, encara és més evident, aquest concepte del canvi de reglamentació per adaptar-la a les diferents edats de tothom i a les diferents pràctiques.

I, si s'hi fixen, l'últim cercle, el verd, és el cercle del territori. Som dels que pensen –i aquest model dels consells esportius ho ha demostrat– que com més prospera l'activitat física és a les persones, millor s'adapta a les característiques d'aquestes persones i d'aquell territori. Com deuen comprendre, no és el mateix fer esport al Priorat que fer-ne a Barcelona. El Priorat té una població més envellida, segurament, que la de la ciutat de Barcelona, i, per tant, les característiques d'aquell esport en aquell lloc han de ser diferents. I aquí té un pes important el fet de que en els consells, que compartim, com dèiem abans, juntes directives i capacitats junt amb els ajuntaments..., ens és una prova essencial de que això ens és bo i positiu. Per tant, adaptar-ho al territori.

Per tant, aquest seria una mica l'esquema, així, fet molt de pressa –després podrem entrar-hi–, de com veiem l'esport del futur.

Nosaltres en aquest sistema hi veiem quatre grans àmbits d'actuació: l'esport escolar, l'esport universitari, l'esport popular i l'esport de rendiment. I hi ha quatre grans interlocutors, en aquesta visió: en esport escolar, la Unió de Consells Esportius de Catalunya –com ara ja està funcionant–; en esport universitari, el Consell de l'Esport Universitari; en l'esport popular, advoquem per la creació –i això ja ho hem aprovat els Consells Esportius de Catalunya en l'última assemblea– del comitè d'esport popular, que ja havia existit a Catalunya –si volen, després ho podrem ampliar–, i, en esport de rendiment, la Unió de Federacions, amb el benentès que és evident que també el Col·legi de Professionals de l'Activitat Física i de l'Esport té una feina important a treballar des d'aquest punt de vista de la qualitat, diguéssim, dels formadors.

I, si s'hi fixen, hi ha una cosa que per nosaltres és essencial: són els governs els que han de fer les polítiques públiques d'aquest país; són la gent escollida pels ciutadans els que són els encarregats de dir com ha de ser l'esport d'aquest país des del punt de vista de les polítiques públiques. Per tant, pensem que nosaltres no volem que això deixi de ser així. Volem que sigui aquest Parlament el qui legisli, el Govern de la Generalitat qui faci la feina de país, i els governs municipals qui facin això en el seu territori. Per nosaltres això és important.

Per tant, els hem de dir una cosa molt clara: nosaltres no compartim la iniciativa legislativa popular que ha presentat la Unió de Federacions Esportives de Catalunya en aquest Parlament, i no la compartim per molts motius. Primer, perquè no ha comptat amb un treball sincer de col·laboració amb altres entitats esportives del país. S'ha fet exclusivament des de la Unió de Federacions i per a les federacions esportives. Per tant, pensem que deixa un sistema al marge, gent al marge, que no hauria de ser així en una llei que sempre ha tingut la tradició d'aprovar-se per unanimitat al Parlament de Catalunya.

Dir-vos també que ens sembla que la proposta que fa la Unió de Federacions no és fidel al Pacte nacional de l'activitat física i de l'esport que tots vam signar. Per tant, des d'aquest punt de vista, ens sembla que tampoc no hi podem donar suport.

Tampoc..., si s'hi fixen, està molt pensada des del seu àmbit exclusiu d'ells, d'un esport que representa més aviat la piràmide, en comptes del rectangle que els ense-

nyava abans. Per tant, des d'aquest punt de vista, pensem que tampoc no té el consens suficient per tirar endavant.

I també ens sembla –i a això també ara fa un moment hi he fet referència– que és, des d'un punt de vista democràtic, poc legítima, perquè d'alguna manera el que fa és traslladar tot l'esport d'aquest país a una entitat que es diu Unió de Federacions Esportives de Catalunya, que bàsicament està formada només per les federacions esportives i deixa al marge les administracions locals i l'Administració de la Generalitat. Nosaltres en això no hi volem jugar. No pot ser que, d'alguna manera, es privatitzi l'esport cap a una entitat que no és escollida democràticament per la resta de ciutadans. Qui ha de fer polítiques públiques al país són els governs i el Parlament. Per tant, des d'aquest punt de vista, és evident que estem a favor de que aquestes polítiques es concertin amb les entitats privades sense ànim de lucre, però qui fa les polítiques públiques d'un país són els seus representants legítims, que són els que vota la gent. Des d'aquest punt de vista, sí que els volem dir que no compartim aquesta ILP.

Un exemple de tot això que els explicava de l'esport popular es donarà la primera setmana del mes de juliol de 2019 a Tortosa. A Tortosa s'organitzaran uns jocs esportius populars de caràcter mundial amb més de quatre mil esportistes de vint-i-cinc països. És esport no federat; és esport de gent, podríem dir, que està fent pràctica esportiva sense un component important des del punt de vista dels resultats –evidentment, tothom vol guanyar, eh?, però té un component bastant diferent.

En aquests jocs, a més a més, hi ha quinze campionats del món d'esports que Catalunya no coneix. Imaginin-s'ho: o sigui, esports que s'estan jugant a la resta d'Europa, a Sud-amèrica i a Amèrica, i que Catalunya no practica. Per tant, és un exemple més de que fa falta que el país agafi més múscul des del punt de vista de l'esport popular.

I una característica també essencial, perquè vegin el parèntesi que hem tingut durant un període de temps en aquest país: hi ha entitats esportives que vindran a competir en aquests jocs populars que ja havien de vindre a competir a les olimpíades del 36. Per tant, imaginin-se vostès la tradició d'altres països d'Europa en aquest camp. Per tant, des d'aquest punt de vista, no són les olimpíades del 36, és evident, però sí que tenen una similitud semblant en aquell concepte de l'esport per a tothom, de l'esport solidari, de l'esport amb valors, de l'esport per cohesió social.

I, per acabar, només dir-los que estem en una cruïlla important. Vostès ara tenen el paper, aquí, de determinar en un període curt de temps, suposo que dintre d'aquesta legislatura, la futura llei de l'esport de Catalunya, que ha de ser una futura llei que evidentment compleixi una mica els requisits que parlàvem: d'universalitat –tothom–, d'entendre l'esport avui en dia com un dret de tota la societat, de totes les persones que en vulguin fer, i, per tant, no pot tindre exclusions, no pot tindre discriminacions, ha d'estar pensat per a la ciutadania que vol fer aquesta pràctica esportiva més enllà de la competició.

I amb això –i acabo aquí– vull que entenguin que no estem gens en contra ni de l'esport federat ni de l'esport d'elit. Volem els millors esportistes d'aquest país, volem els millors equips d'aquest país competint a nivell internacional. Volem que això sigui un èxit, però això no pot anar en detriment mai de que la resta de la gent no en pugui fer. Pensen en un bitllet de vint euros: si només està tintat per una cara, el bitllet no és de curs legal, no hi poden anar a comprar res. Nosaltres volem que estigui tintat per les dues cares: volem garantir el dret de tothom a fer esport sense discriminacions, un esport de salut, que fomenti valors, que faci bones persones i bons ciutadans, i alhora evidentment també volem esportistes d'elit. A vegades –també diguem-ho clar– aquest esport d'elit no és representatiu de salut –expliquem-ho amb totes les conseqüències–, però és evident que el volem, eh? Volem un país que sigui més just des d'aquests dos punts de vista.

Jo ara aquí ho deixo. Per tant, passo la paraula al meu company, que acabarà de fer una visió més des del món municipal. Ell és l'alcalde de Mollet, com molt bé els

han explicat, i, per tant, potser farà una visió molt més local o molt més municipal d'aquest concepte que els estava explicant.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, doncs, el senyor Josep Monràs, l'illustre senyor Josep Monràs, vicepresident primer.

Josep Monràs Galindo (vicepresident primer de la Unió de Consells Esportius de Catalunya)

Moltes gràcies. El fet que acompanyi el meu president de la Unió de Consells no vol dir que tinguem visions diferents, sinó que les tenim complementàries, i, per tant, comparteixo fil per randa tot el que ha dit el president de la Unió de Consells.

Si començo per dir-los a tots vostès, que són diputats d'aquest Parlament, que la nova ILP els prohibeix ser president d'una entitat esportiva del seu municipi, què em dirien? (*Pausa.*) Això, entre altres coses, ho diu la ILP.

Si a vostès els dic que els ajuntaments són un pal de paller de la política esportiva d'aquest país i que durant molts anys, i així ho continuaran fent... Són els que han construït instal·lacions esportives, són els que mantenen les instal·lacions esportives, són els que donen subvencions als clubs esportius de Catalunya; algú en té dubte, d'això? (*Pausa.*) Jo crec que no. Doncs estem exclosos d'aquesta ILP.

Si algú els diu, com ha dit el meu president, que es va generar tot un consens a l'entorn d'un congrés que va acabar amb un pacte nacional per poder elaborar una nova llei de l'esport a Catalunya, que és necessària, i que aquest pacte entenem que amb aquesta ILP s'ha trencat... Per tant, l'únic que estem reclamant és tornar al consens d'aquell pacte agafant allò de bo que tingui la ILP, que segurament deu tenir coses bones –per tant, no cal llençar-la a la paperera–; però, en definitiva, cal buscar el consens.

El consens per arribar on? Per arribar justament al que deia el meu president: per arribar al consens de que el públic, el legítim, diguem-ne, Govern de la Generalitat és el que ha d'impulsar arribar als consensos i ha d'incorporar en aquesta nova llei tots els ets i uts, tots els agents esportius del país que puguin sentir-se còmodes en la nova llei; per tant, no solament els ajuntaments. Perquè està clar: si els ajuntaments en queden exclosos, aquesta llei no tirarà endavant, que ningú s'equivoqui. I, per tant, jo crec que ha d'haver-hi l'esforç de no quedar-nos enquistades, les parts, de no quedar enquistada, en aquest cas, la Unió de Federacions, i m'alegro que avui estiguin aquí alguns dels seus representants escoltant aquesta compareixença. Per tant, el missatge jo crec que estem llançant des de la Unió de Consells és que hem d'incorporar totes les parts en aquesta llei; que, si no les hi incorporem, aquesta llei no podrà tirar endavant i no tindrà cap efectivitat en allò que tots desitgem, que és que hi hagi una llei de país, una llei de l'esport, i que tothom hi càpiga.

I, per tant, en aquesta ILP que s'està presentant hi han alguns elements que vulneren clarament els principis bàsics que ha de tenir la mateixa llei i que exclouen clarament tot un gran moviment esportiu, i un dels més importants és la Unió de Consells Esportius de Catalunya, on fa quatre dies el seu president era regidor d'un ajuntament. Jo soc alcalde de la meua ciutat i soc president d'un consell esportiu i vicepresident de la Unió de Consells, i aquesta ILP, si s'aprovés tal qual, prohibiria –prohibiria– que jo pogués ser-ho. Per tant, m'atreveixo fins i tot a dir que vulnera alguns drets fonamentals que jo pugui tenir per ocupar un càrrec públic.

La contundència no està renyida amb l'educació, i, per tant, contundentment diem «no» en aquesta ILP. I amb la mateixa contundència diem que és bo que el Govern i, en aquest cas, la Unió de Federacions i la resta de moviment esportiu del país busquin el consens necessari per tirar endavant la llei que necessita el país per continuar dinamitzant l'esport.

Si un repassa amb exactitud..., perquè moltes vegades caiem en l'error de parlar solament de titulars i no aprofundir en el que està escrit negre sobre blanc. Per tant,

jo recomano –i segur que ho han fet els diferents diputats dels diferents grups parlamentaris, segur que ho han fet– llegir-se fil per randa aquesta ILP. I s'adonaran que hi han molts articles –molts articles– que el que fan és justament el que deia el president de la Unió de Consells: es constitueix un nou organisme en aquest país, que és la Unió d'Esports de Catalunya, i aquest organisme està configurat pràcticament i exclusivament per les federacions esportives catalanes.

Els consells no tenen un paper important dintre de l'articulació d'aquest país, com ha explicat el meu president? Els ajuntaments no hi tenen un paper important? L'INEFC no hi té un paper important? El Col·legi de Professionals de l'Activitat Física i de l'Esport de Catalunya no hi té un paper important? També, probablement, seria bo que alguna d'aquestes persones estigués també en aquesta comissió; per tant, també convido els grups parlamentaris a que puguin ampliar les compareixences, si és possible, per tal d'escoltar altres veus.

Justament aquest dilluns sortia un article, jo crec, interessant. És un article –evidentment, no hi aprofundeix– del que va ser durant uns anys director de l'INEF de Barcelona i de l'INEF de Catalunya, Joan Carles Burriel, que, a més, ha fet molts escrits relacionats amb el tema de la legislació esportiva i de la reorganització esportiva del país, en què deia el que deia, i, per tant, també recomano aquesta lectura. Deia que s'estaven recollint un seguit de signatures amb un sol mantra, amb un sol missatge, que és: «Vols tenir més recursos per a l'esport a Catalunya? Vols que estigui dinamitzat més l'esport femení a Catalunya?» Qui es pot negar a firmar un document d'aquestes característiques? Ningú, ni jo mateix. Però, quan un es llegeix el document, s'adona d'aquestes qüestions que abans els he plantejat.

Aquest Parlament cediria la seva competència, per exemple, en temes de mobilitat i de seguretat viària al club més important de Catalunya en aquests temes, com és el RACC? Perquè aquesta ILP així ens ho planteja: planteja traslladar les competències del Govern a una entitat privada i que es gestionin des d'allà els recursos que es puguin generar, però a la vegada també els recursos públics, i aquesta mateixa entitat privada exclou molts altres àmbits del moviment esportiu.

Per tant, torno a repetir el que deia abans: educació absoluta, perquè nosaltres busquem el consens, volem participar en aquest consens, farem les nostres aportacions quan així se'ns demani, com així se'ns està demanant des del mateix Govern i des del mateix secretari general. I missatge per a tothom des de l'absoluta modèstia i humilitat, des de la Unió de Consells i des del món municipal, perquè també els puc dir que formo part de la Comissió d'Esports de la Federació de Municipis de Catalunya, i els diferents representants d'aquesta comissió també ho diuen clarament: aquesta ILP, no. Per què? Perquè exclou el món municipal. Cap federació pot tirar endavant la seva pròpia competició –i ho dic amb tota la contundència– sense el suport que els municipis de tots els colors polítics estan donant arreu de Catalunya als seus clubs. Cap federació pot tirar endavant la seva competició sense utilitzar les inversions que han fet els municipis en els seus pobles, viles i ciutats de Catalunya. Hem d'excloure els ajuntaments d'aquesta llei? Hem de fer partícips els ajuntaments i els seus representants legítims i democràtics en aquest marc d'aquesta nova constitució d'aquest ens de la Unió Esportiva de Catalunya? Algú en dubta, que en podem quedar fora? Ho torno a repetir: contundència en aquestes afirmacions –per tant, el que els deia abans.

I aquí acabo, president, perquè jo crec que el Jaume Domingo, el president de la Unió de Consells Esportius de Catalunya, ha explicat el nostre paper dintre dels consells esportius de Catalunya i a la vegada també d'aquest nou esport popular que volem dinamitzar i que tindrà una fita històrica a Catalunya, a Tortosa, l'any vinent, amb participació de molts països d'arreu del món –no d'Europa, sinó d'arreu del món–, que vindran a participar aquí, a les nostres terres amb aquest «altre esport», el popular, l'esport de tots, i tots vostès estan convidats, per descomptat, a veure-ho o també a participar-hi, si així ho volen i si es senten amb capacitat de poder-ho fer.

Fem una crida a la Unió de Federacions per tal de que pugui arribar a un consens, en aquest cas, amb el que creiem que és el legítim Govern de la Generalitat de Catalunya, i perquè en aquest consens s'hi incorporin altres estaments esportius del país, cosa que és indispensable per tenir una llei absolutament de tots. I aquí –ho torno a reiterar per enèsima vegada– els ajuntaments han d'estar en primera línia de joc. Si això no és així, que cap grup parlamentari s'equivoqui, aquesta ILP no podrà tirar endavant m'atreveixo a dir ni que s'aprovi al Parlament de Catalunya, perquè quedarà absolutament coixa i aïllada dels grans moviments esportius i de la gran riquesa esportiva que té aquest país, i ja he fet esment d'alguns d'aquests apartats.

Moltes gràcies.

El president

Bé, moltes gràcies. Passaríem, doncs, la paraula als diferents grups parlamentaris, i començaríem pel grup parlamentari que va fer avinent la proposta de compareixença. Començaríem, doncs, pel Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar, i en nom d'aquest grup té la paraula l'il·lustre diputat Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. L'agraïment al president i al vicepresident de la Unió de Consells Esportius de Catalunya. Un agraïment també molt especial a totes les persones que ens acompanyen del sector esportiu –de la Secretaria General de l'Esport, del Consell Català de l'Esport, del CAR–, al director de l'INEFC, i també als responsables de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya.

Bé, no farem una radiografia molt àmplia del sector però una mica, sí, perquè llavors també hi ha la compareixença del secretari general de l'Esport, amb el qual segurament parlarem més de model: com hem arribat fins aquí, cap on anem. Però, ja que s'ha dit, i ja que s'ha parlat sobretot de la llei de l'esport, de la proposta de llei de l'esport, tots ens veurem abocats a veure quin és el paper dels consells esportius i quin ha de ser el seu rol dintre d'aquesta nova organització que es planteja.

Primer de tot, totalment d'acord –totalment d'acord– que el Pacte nacional de l'activitat física i de l'esport i les seves conclusions són el que ens ha de guiar, amb procés participatiu guiat des de l'Administració pública. És el que ha de guiar les accions futures d'una hipotètica nova llei o de les polítiques públiques, encara que no tinguéssim llei en el futur.

Jo crec que ho han resumit molt bé en la seva presentació. Nou model? Jo faria la pregunta: ens cal un nou model? Ens cal millorar el model que tenim? O realment el que ens cal és un canvi? Jo crec que aquesta és una pregunta que no és intranscendent, perquè jo crec que el model actual ha donat també moltes alegries, de fet, fins i tot a nivell competitiu i de rendiment, però també a nivell d'esport escolar, doncs, alguns anys, algunes dècades millor, altres no tant, però jo crec que hem tingut un model esportiu de pràctica esportiva, d'activitat física generalitzada, amb un nivell de preparació i de qualificació dels tècnics important. Però no n'hi ha prou; és cert, no n'hi ha prou. I venim d'uns anys de molts canvis empresarials, de molts canvis per la crisi econòmica, de molts canvis perquè l'Administració pública no arriba a tot arreu, que fan que haguem de fer-hi algunes millores importants.

Totalment d'acord –jo sempre ho dic–: cent per cent de la població. El nostre objectiu és que el cent per cent de la població faci activitat física –sempre ho dic. És possible. Les noves pràctiques esportives ens demostren que és possible, i ha de ser el nostre objectiu, perquè va vinculat a la salut. I jo faria una altra pregunta: és possible tenir qualitat de vida, és possible tenir una vida saludable, sense fer activitat física? Jo crec que no. Per tant, hem d'aspirar a tenir una societat que sigui saludable, amb qualitat de vida. I aquí és on entra que el cent per cent de la població, des de que naixem fins que arribem a la vellesa, doncs, hem d'aspirar a que hi hagi activitat física regular, i aquí tothom hi ha de trobar el seu espai, com hem comentat.

Altres elements que anys enrere no hi eren? La igualtat. Tenim una assignatura pendent molt important en la igualtat de gènere en l'àmbit de l'esport, no només en quantitat –el percentatge de dones que practiquen esport, o, en aquest cas, d'escolars, de nenes en edat escolar–, sinó també en què és el que passa també fins i tot a l'esport de rendiment, on veiem alguns elements importants que cal tirar endavant.

També tenim altres elements de la legislació que potser no ens preocupaven tant anys enrere, però en aquests moments, com hem vist els darrers anys, cal adaptar la legislació, cal millorar la legislació a nivell de Congrés dels Diputats, a nivell de Parlament de Catalunya, per adaptar-la a les diferents disciplines, diferents i riques i plurals disciplines esportives: no té re en comú la legislació per practicar la vela amb la de practicar una cursa de muntanya, per posar-ne un exemple.

I, llavors, per últim, i importantíssim, el finançament. Com deia, finançament públic, sí, però no només. Hem parlat moltes vegades de la Llei de mecenatge, hem parlat moltes vegades de quin ha de ser el percentatge dels recursos públics que s'han de destinar al foment de l'activitat física, segurament no només des de la Secretaria General de l'Esport, sinó des de diferents pressupostos de la Generalitat que hi tenen una incidència directa; per exemple, des del punt de vista del Departament d'Educació, que també hi té una importància molt clara.

Dit això –i hi lliga perfectament–, el cent per cent de la població només l'aconseguiem amb el foment de l'esport escolar. I aquí és on la Unió de Consells Esportius de Catalunya ha tingut un paper fonamental. Tant si és des de l'òptica del rendiment com si és des de l'òptica de l'esport no competitiu o si és des de l'òptica de la salut, no ens en sortirem si no portem l'esport a l'escola, si no portem l'esport a fora de l'escola, però en edat escolar.

I jo crec que –valgui també aquesta reflexió pel que comentaré després de la ILP– sobretot hem d'invertir molt temps en parlar de com ho fem i no tant en veure què ens divideix, perquè ens necessitem tots. L'esport de rendiment necessita que els nens en edat escolar facin activitat al màxim possible, perquè, llavors, com més nens entren a la roda esportiva, més possibilitats hi ha que arribin a dalt, però és que també, com dèiem, necessitem que els nens tinguin l'hàbit de practicar activitat física des de ben petits, perquè així ja ho agafen com una cosa natural.

Per tant, agraïment a la feina dels consells esportius, pilar fonamental de la construcció esportiva per als propers anys i per al model que hem de construir: hem de ser un referent esportiu i d'activitat física d'Europa. Per què? Home, doncs, perquè ja hem demostrat moltes vegades, no només amb les olimpíades..., les olimpíades al final van ser l'exemple claríssim d'un model que havia funcionat per molts motius. I segurament ara ens cal veure què va funcionar d'allò, veure com ens adaptem als nous temps, i potser hem de relançar-ho. Cal un nou impuls de l'esport i de l'activitat física a casa nostra, i ho hem de fer tots junts, perquè, si no, fracassarem. I els consells, com altres entitats, són imprescindibles, eh? Per tant, agrair la feina que fan, màxim suport i predisposició per intentar ajudar.

I, sobre la nova llei de l'esport, ja ho hem dit: coherència amb el Pacte nacional de l'activitat física, que també s'ha dit aquí, i condemnats a fer-ho junts: no es pot fer una nova llei sense les administracions públiques, que són el poder públic que ha de garantir precisament per a tothom l'accessibilitat a l'activitat física. Ja ho sabem: quan pugen les quotes, quan pugen els preus, baixa l'accessibilitat a l'activitat física. Per tant, garantim l'accessibilitat, la participació dels consells esportius, la participació de les federacions i els clubs esportius, referents també arreu del món –arreu del món–, com també, evidentment, la participació en la formació i la tecnificació a través del COPLEFC, de l'INEFC, que és importantíssima.

I un altre element que a vegades potser no hem tingut prou en compte, amb la gran expansió que ha tingut l'activitat física, són les noves empreses de l'àmbit de l'esport, que tenen un potencial i un creixement molt i molt importants. Avui dia no

podem arribar al cent per cent de la pràctica esportiva sense tenir en compte totes aquestes empreses que han sorgit.

Per tant, jo em centraria molt, primer de tot, a demanar que hi ha d'haver consens, i a demanar –i ho demanarem després també a la Secretaria General de l'Esport, com també ho demanarem als consells esportius, com també ho demanarem a la Unió de Federacions Esportives de Catalunya–..., o ho fem junts o no ens en sortirem, no amb la llei, sinó amb intentar tirar endavant i apuntalar i reimpulsar el model esportiu.

Per tant, com deia, objectiu número u, amb la llei o sense, ser un referent a Europa. Com ho fem? Potenciant el que hem fet bé i el que ha funcionat. A vegades fa la sensació que ho hem de reinventar tot moltes vegades: escolta, tenim un model molt divers i molt plural que segurament és la gran riquesa que ens ha portat fins aquí, en el qual, doncs, cadascú feia la seva funció, entenia la funció del del costat i, llavors, havíem de coordinar esforços, eh?, i ajudar-nos.

Jo crec que aquí l'esport escolar..., potser sí que és cert que ha sigut no l'oblidat, però potser no hem tingut prou en compte la importància que tenen l'esport escolar i els consells esportius per eixamplar la base de la pràctica. Què vull dir amb això? Doncs que cal impulsar l'esport a l'escola, l'esport fora de l'escola, l'esport en edat escolar, l'esport als instituts –l'esport als instituts–, l'esport a la universitat, d'acord? Perquè, si no, no tancarem el cercle; hi ha un descens dràstic de la pràctica esportiva a mesura que augmenta l'edat, com s'ha comentat aquí.

I també, com deia, allò que ha funcionat relacionat també amb l'esport de competició; per tant, ajudem... Aquí alguns dies hem estat parlant, l'anterior legislatura, sobre la funció del CAR, dels centres d'alt rendiment, i de la importància de garantir la seva continuïtat, perquè havien donat molt bons resultats, la importància d'impulsar els PAFES –els programes d'activitat física als CAPs del nostre país– amb recursos, que ens ho creguem de veritat. Com també, evidentment, quan havíem parlat de la llei de professions esportives..., tenir una llei millor o pitjor, però que garanteixi que hi hagi uns requisits per tal de poder ser formador esportiu, per tal d'estar preparat i sobretot per tal de garantir que el voluntariat, o com en vulguem dir, doncs, pugui estar al món de l'esport, però, evidentment, que els tècnics estiguin formats.

I, com he dit abans, empreses del sector: tenim també un creixement exponencial d'empreses del sector que..., i hem tingut també debats aquí sobre quina havia de ser la regulació, quines havien de ser les garanties tècniques i de formació que havien de tenir gimnasos vint-i-quatre hores respecte a d'altres. I, per tant, tenim aquí unes problemàtiques que no teníem temps enrere, que a Barcelona ciutat es donen d'una manera molt clara, i, per tant, amb una intensitat important, i que s'estendran arreu del país.

I, per últim, com ja he dit abans, jo crec que tenim un problema o una assignatura pendent amb la regulació: alguna d'àmbit europeu, d'altres d'àmbit de Congrés dels Diputats, d'altres d'àmbit autonòmic, i que fa temps i temps que s'arrossega i s'arrossega. Perquè moltes vegades les regulacions es fan pensant en sectors..., altres sectors, i llavors qui en paga les conseqüències és un model esportiu que ha crescut en base a la bona voluntat i la professionalitat de molta gent, però que potser no ha tingut un reconeixement en el marc legislatiu.

I acabo, president. Escolta, nosaltres, a disposició perquè aquest sigui el tret de sortida de la millora del sector. Ens posem a disposició de la Unió de Consells Esportius de Catalunya, del conjunt del sector, perquè des del Grup Socialistes i Units per Avançar aquesta sempre ha sigut una de les nostres prioritats, i més amb el creixement dels darrers anys.

Per tant, moltes gràcies, i a disposició.

El president

Moltes gràcies, diputat. Donaríem pas, doncs, a la paraula del Grup Parlamentari de Ciutadans. En nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre diputat Javier Rivas.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president. Señor Domingo, señor Monràs, gracias por la exposición, gracias por la visita, gracias por toda la información que nos trasladan, que inicialmente parecía que era, pues, un relato del deporte desde los años ochenta al siglo XXI, donde vamos a pasar el resto de nuestra vida, ¿no? Y me parecía adecuado, ¿no?, pero es que en la convocatoria pone «*informar sobre les tasques dutes a terme i les accions previstes per fomentar l'esport escolar*», y quizás a eso es a lo que han dedicado el menor tiempo posible, ¿no? Lo que sí que les he visto es mucho interés, mucha inquietud, mucha preocupación con la nueva ley del deporte.

Efectivamente, tenemos una ley del deporte que..., bueno, el tiempo pasa, el tiempo cada día pasa más deprisa, las cosas cambian. No voy a hacer un relato de las bondades, sino de las necesidades del deporte en una sociedad tecnológica y en una sociedad sedentaria cada vez más, y las derivadas que tendrá, sanitarias, sociales, culturales, educacionales... Todo eso creo que huelga repetirlo, porque ya todos somos conscientes y conocedores. Lo que nos toca ahora ya es pasar de las musas al teatro, ¿no?: una vez hecho el diagnóstico, poner aguja al hilo y buscar herramientas que sean un factor de corrección a las problemáticas detectadas.

Efectivamente, el modelo deportivo yo creo que está definido en la propia palabra, es un modelo, no es una ecuación. O sea, es poliédrico y tiene muchísimas aristas. Sí que me llama mucho la atención, porque he escuchado también a los que están presentando la ILP –en este partido escuchamos a todo el mundo con pragmatismo, sin ningún apriorismo, buscando soluciones y buscando evolución de la sociedad–..., veo una tormenta, o sea, veo posiciones muy muy encontradas, ¿no? A nosotros nos van a encontrar, no tengan ninguna duda. Siempre que hay una tormenta hay viento, ¿eh?, y cuando hay viento el velero se mueve, las velas se inflan, y avanzaremos. Todos tenemos que ser pragmáticos, todos tenemos que ser sensatos y buscar entre todos la solución.

El método que están usando –que lo criticaba– para recoger firmas, el número que es requisito legal para que prospere la ILP... Sí, efectivamente, yo lo he visto, ¿eh?, o sea: «Tu firma aquí, que tindrem més diners i tindrem més recursos i tot serà...» Bueno, pero, a ver, tampoco eso me preocupa en exceso, ¿eh?, porque la ILP llegará aquí, y aquí, entre todos, entre los cuales a ustedes los incluyo también, tenemos que arremangarnos, tenemos que ser sensatos, tenemos que ser prudentes y tenemos que encontrar una solución para un mundo cambiante cada vez a una velocidad más de vértigo.

No voy a decir mucho más, porque sería repetir un poco ya lo que ha explicado el compañero Òscar. Tenemos un reto, tenemos un problema con la sociedad, y el deporte es una terapia imprescindible para corregir estos defectos sociales. Y nos encontrarán siempre en el lado positivo y en el lado propositivo de las cosas.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, diputat. Donaríem pas, doncs, al Grup de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre diputat Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, bon dia i moltes gràcies al president i al vicepresident de la UCEC per la seva compareixença i per les seves explicacions. Mirin, no tinc preguntes a fer-los, no tenim preguntes a fer-los. La seva exposició ha estat prou sistemàtica i exhaustiva, clara i detallada, i, a més, és que ens han convençut, m'han convençut totalment. Per tant, compartim plenament el que vostès han exposat tant en filosofia, en plantejaments globals, com en les seves concrecions i aplicacions pràctiques, i més venint d'una entitat com vostès, que han tingut i tenen i tindran, sens dubte, una incidència fonamental en el món de l'esport, en la socialització de l'esport i en el desenvolupament de l'esport a nivell social i a nivell popular, tot i que tenen una incidència,

diguéssim, en totes les etapes de la vida esportiva de les persones amb una especial incidència, precisament, en aquelles etapes on l'esport és molt important com a educació perquè es converteixi en una cultura i en una referència al llarg de la resta de la vida.

Per tant, ja els ho dic, ens han convençut, estem en total sintonia amb el que vostès plantegen precisament per això, perquè proposen un model per fer de l'esport una cultura, una cultura accessible per a tothom; plantegen una socialització de l'esport que sigui a l'abast de tothom, que sigui igualadora, no discriminadora, etcètera, per sobre de l'esport com a competició i com a negoci. Sense excloure això, si entenc el seu discurs, vostès plantegen que a la nostra societat adquireixi una clara hegemonia l'esport com a cultura, eh?, com a referència universal, i, en tot cas, que l'esport competitiu com a negoci en sigui només una vessant o un aspecte. En aquest sentit, nosaltres ens comprometem a donar suport a les seves iniciatives per tal d'afavorir aquest consens i aquest pacte nacional per a l'esport que pugui inspirar, si escau, una nova llei de l'esport, però fonamentalment basada en aquests valors.

I només dues reflexions finals o referències finals. El tema dels jocs mundials de l'esport popular ens sembla que és una qüestió que no cal deixar en l'anècdota, sinó que cal posar-la en el centre d'atenció. I ens agradaria realment que tota la societat hi posés un esforç important per fomentar-ho, per divulgar-ho i per convertir-ho en un element de referencialitat, perquè crec que això representa un model a seguir d'internacionalització de l'esport. És a dir, vostès fan un pas aquí molt important en internacionalitzar aquests valors de l'esport i perquè el nostre país aculli aquesta internacionalització.

Jo crec que això, conjuntament, a més, amb el moviment per l'olimpisme català, pot ser un pas molt important per afavorir un objectiu que m'imagino que també compartim, i és que el nostre país finalment pugui gaudir de seleccions nacionals pròpies i participar en el món internacional, doncs, amb un esport que representi efectivament el nostre país.

I, per últim, com els deia, hi ha un itinerari clàssic, des del punt de vista de l'evolució de les polítiques públiques, i cal anar amb molt de compte que no ens succeeixi el mateix en el cas que ens ocupa. És a dir, normalment hi han activitats socials, activitats públiques, serveis públics, que comencen per l'impuls de la societat civil, del sector no lucratiu, de la participació popular, de les administracions públiques, etcètera. Quan això genera una massa crítica de participants que ho pot començar a convertir en un negoci i en un espai lucratiu, aleshores aquesta activitat comença a privatitzar-se, a mercantilitzar-se, i comença la tensió per tal que el sector públic se'n desdigni o que el sector no lucratiu quedi en un camp marginal.

Això és un itinerari clàssic, no per això pas positiu, eh?, però és un itinerari clàssic que en un context global de polítiques neoliberals està molt afavorit pertot arreu. I entenc que ens podem trobar en aquest moment en aquest risc: que en el moment en què l'esport, gràcies a l'esforç públic i associatiu, ha generat una massa crítica d'oportunitat important, es tendeixi a afavorir-ho des d'alguns operadors, des d'alguns agents i a vegades amb complicitats en el sector públic, per convertir-ho en un espai mercantilitzat i privatitzat, amb la qual cosa es reverteix allò que s'havia assolit inicialment i s'acaba convertint en un camp d'activitat que genera segregació, desigualtat i no accessibilitat.

Per tant, jo crec que hem d'estar molt amatents a que l'esport català i l'esport popular no segueixi aquesta ruta i aquest itinerari.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Donaríem pas, doncs, al Grup Parlamentari Republicà. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre diputada Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Bon dia. Gràcies als compareixents. Intentaré posar ordre a totes les idees que han anat fluint, doncs, escoltant una mica la compareixença. Tanmateix, també amb el

diputat Ordeig compartim moltes coses i molts dels plantejaments que ha fet, sobretot un d'inicial, que penso que ell posava el pes a aquesta visió global, aquesta visió complementària, a no entrar en aquesta dicotomia que en alguns moments a mi em semblava que es respirava, i a vegades, moltes vegades, penso que caiem en l'error d'enfrontar esport escolar amb esport federat. Per tant, entenia aquesta globalitat, aquest no caure en aquest límit de criminalitzar una cosa enfront de l'altra, perquè al final són totalment complementàries, i és una potència que tenim com a tresor, com a eina de treball.

Ho deia el company de la CUP: penso que una cosa que sí que hem de fer en seu parlamentària, més enllà de que tots parlem molt sovint de que l'esport és molt important, que l'esport és un motor per a moltes coses, que l'esport és transversal, és creure'ns-ho, creure'ns-ho i utilitzar aquesta eina amb tota la seva expressió. I penso que en el moment en què ho plantegem com a excel·lent és quan ens comencem a fer mal en els nostres propis fonaments. Per tant, mirem com ho podem fer perquè tot això funcioni, perquè un retroalimenta l'altre. Per tant, si tots funcionen, al final el que fem és oferir recursos per a entorns molt diferents.

Un altre error que a vegades penso que solem fer és que analitzem l'esport com una cosa uniforme, igual, i no és així. En el vostre plantejament ho hem vist, en aquella graella que ens deia: tenim esport escolar, tenim esport competitiu, tenim esport per a tothom. Per tant, tot això al final ha de formar parts que no són excel·lents, sinó que s'interrelacionen entre totes, i cadascú hi té una part molt important.

Un dels objectius que deien era: «No hem aconseguit encara una continuïtat de pràctica esportiva.» Jo probablement una de les preguntes que posaria sobre la taula... Avui teníem aquí, doncs, la presentació del consell esportiu, i realment també el debat potser ha anat cap aquesta discussió de la ILP. A mi m'agradaria potser, en el torn de respostes, posar una mica el pes de què pot aportar el teixit esportiu als consells esportius, perquè penso que un dels grans tresors és aquest, és la porta d'entrada, és el primer contacte amb l'esport, és l'estímul de fer descobrir a un infant i a una família –que això no ho hem d'oblidar– potser allò que fins aquell moment desconeixia, i a partir d'aquí, comencem a obrir, comencem a descobrir. Hi ha d'haver esport com a salut, esport per a tothom, esport com l'activitat que fem el cap de setmana; però, tanmateix, quan obres aquesta porta d'entrada, hi haurà algú que voldrà un altre grau d'esport. Per tant, què haurà de fer el consell esportiu? Doncs, probablement, nodrir totes aquestes entitats que pugui haver-hi en el teu teixit social perquè aquests infants o aquestes famílies tinguin aquests recursos. Ho lligaria, això, entre el públic i el privat, allà on hi ha el límit del públic i el privat.

El diputat Riera ens parlava d'aquest teixit associatiu, aquest teixit social que ens ha fet florir i que jo penso que és el secret que tenim i el tresor que tenim com a teixit esportiu, que també el tindríem com a teixit cultural. Crec que som la comunitat amb més associacions esportives. I neix de baix cap amunt, neix de la gent que estima el seu esport, neix de la gent que ho intenta dinamitzar. Això hem d'intentar també cuidar-ho: l'aspecte públic, de gestió pública, no es pot acabar menjant tampoc aquest espai. La gestió pública, al final, és qui dota de recursos perquè totes aquestes entitats tinguin els recursos suficients, sigui a nivell d'instal·lacions –perquè probablement una entitat no hi podrà arribar, i és on l'estament públic ha d'arribar–, sigui a nivell de recursos de molts altres tipus –siguin tecnològics, siguin de recerca, siguin biomèdics.

Per tant, tornem a tenir aquest entrellaçament dels diferents estaments: l'esport d'elit, l'esport competitiu, pot nodrir de recursos l'esport escolar? I tant. El centre d'alt rendiment, què ha de ser, al final? Un centre de recerca, de recerca biomèdica, de recerca en tecnologies. Això sí, el que no pot ser és el final d'un camí. Aquest camí és de doble retorn; o sigui, aquests recursos van cap a dalt, i, una vegada tot això funciona, els clubs petits han de tornar a tenir aquest retorn i arribar a un tipus de recursos que individualment no hi poden arribar. I per mi la imatge d'un consell esportiu és aquesta, és aquell nucli que realment pot possibilitar recursos que d'una altra manera els clubs, les entitats, no hi podrien arribar, i és la manera que hi siguem.

Una d'aquestes gràfiques que ens han ensenyat, no?, que a partir de més de setze anys la gent optava per esport competitiu o no... Jo també faria una pregunta: si ens poden informar de quins altres barems..., de quines graelles estem parlant?, perquè probablement... Entenc que si és de més de setze anys a vuitanta anys, potser distorsiona una mica aquesta fotografia que ens han plantejat. Probablement de setze anys a vint-i-quatre o a trenta, si analitzéssim com vivim la pràctica esportiva, potser..., competir de manera sana. «Competir» vol dir moltes vegades el cap de setmana buscar un rival per posar-te a prova i gaudir d'una activitat esportiva, no amb aquest to pejoratiu que a vegades associem a la competició. Tanmateix, és veritat que a partir de certa franja d'edat, de quaranta fins a vuitanta, l'esport com a oci i com a salut passa a un altre terme. Per tant, una miqueta, tenir una reflexió sobre aquest punt.

Hi ha un punt que també m'agradaria que aclarís. Quan ha dit: «Homes i dones al mateix equip seria el model d'igualtat», parlem-ne, perquè probablement també és una cosa que dona..., realment som diferents. Jo també a vegades penso que tampoc hem d'uniformitzar. Les dones i els homes som diferents, físicament tenim qualitats diferents; per tant, probablement també hauríem de mirar quan podem competir junts, quan no, i més o menys l'equilibri que podria haver-hi. Però aquí sí que probablement discreparia en alguns matisos.

Un altre pas, no?, ens parlaven de l'aspecte de gènere, i realment, sí, sí que cal fer-hi alguna cosa, i només cal mirar aquesta compareixença. Donar les gràcies a tota la gent que ens acompanya del món de l'esport, però, si fem un recompte ràpid –i crec que ràpid el farem–, la representació masculina és molt elevada, eh?, per no dir quasi absoluta. Què vull dir amb això? És un problema? No. Ens deixem la meitat de la societat amb una mirada diferent? Probablement sí. Crec que a vegades homes i dones ens mirem el mateix problema des de perspectives diferents. Per tant, en tots aquests àmbits de decisió la igualtat no comença només per practicar-la d'una manera equitativa; també passa per pensar-la d'una manera paritària. I aquí sí que ens falta un pas, perquè penso que tenim mirades complementàries i hem de ser prou hàbils per utilitzar-les.

Ens parlava del pacte nacional, el senyor Ordeig, i ens plantejava diferents preguntes, i jo en moltes hi coincidiria. És veritat, probablement «fer canvis» no vol dir sempre canviar tot allò que ja existia, però probablement sí que ens toca fer una actualització, no? És un moment potser de parar-te, d'analitzar què funcionava, perquè l'àmbit esportiu els últims vint anys ha canviat moltíssim. S'ha entès també com a oci, com a negoci, com a negoci ben entès, eh?, perquè entenem el turisme esportiu com una pota més perquè la gent al final incorpori fer esport dintre de la seva activitat ordinària, però això ens ha canviat l'escenari. Per tant, pertoca una regulació pertinent, però una altra vegada tornaria al mateix, una regulació que no reguli l'esport com si fos un tot, sinó que sigui capaç de regular amb tots els matisos necessaris per arribar a una bona regulació que protegeixi i normativitzi qui fa de l'esport un negoci, però això no vol dir que desprotegim l'altre vessant. Per tant, hem de ser prou hàbils per, tot aquest espectre, no regular-lo de la mateixa manera.

I l'esport com a salut, aquesta porta d'entrada, aquest primer contacte que hi ha d'haver a nivell d'escola, de com ho promovem, de si aquests especialistes que treballen a l'escola realment estimen l'esport i ho exporten, perquè, probablement, si ens ho creiem... Quan parlem de les llistes d'espera, que és un tema que tenim moltes vegades a sobre la taula aquí al Parlament, un bon treball de prevenció, un bon treball de la salut com a eina bàsica seria, probablement, la millor lluita contra aquestes llistes d'espera. Per tant, incorporem l'esport a tots els àmbits, incorporem-lo com a recepta terapèutica, incorporem-lo al nostre dia a dia. El nostre urbanisme, pensem-lo perquè la gent faci esport, i, a partir d'aquí, construïm jo penso que un pilar que de veritat hem de creure'ns que ha de ser fonamental per al país que somiem.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre diputat Marc Solsona.

Marc Solsona i Aixalà

Moltes gràcies, president. Benvinguts el senyor Domingo i el senyor Monràs, el president i el vicepresident de la UCEC. Bé, primer de tot, després d'escoltar i veure també les dades dels consells esportius, posar de manifest una cosa que sembla òbvia però que penso que s'ha de repetir moltes vegades: la utilitat en el dia a dia dels municipis –per tant, de la societat– d'entitats com la vostra, que fan possible que allò que se'n diu «desenvolupament integral de l'individu» –noi, noia– a través de l'esport, organitzat o no, doncs, sigui possible en els nostres municipis, i, per tant, al nostre país.

Per tant, fer un primer apunt ressaltant el paper dels consells esportius. Perquè entenc que els que venim del món local tenim molt clara la referència en el territori del paper que tenen i, per tant, no podem plantejar una estructura, diguem-ne, d'organització esportiva en els nostres entorns locals o comarcals sense tindre en compte la figura dels consells esportius, perquè aporten quelcom diferent del que podem aportar des dels mateixos ajuntaments, que de vegades vol dir una multiplicació de recursos, d'entitats, de coneixement, per tant, de *know-how*, de manera d'entendre l'esport d'una manera molt més àmplia. També perquè fan un paper més enllà del que seria l'esport que es practica a través de clubs. Aquí els diem que l'esport no només es practica a través de clubs, sinó que es practica a través de la societat. I com s'articula la societat? A través del món educatiu, a nivell del món social, i no té per què ser sempre en una clau a nivell competitiu o federat.

Què vol dir això? Això ens porta a que el paper socialitzador dels consells esportius hagi de transcendir a l'hora de planificar la política esportiva, perquè no podem entendre la política esportiva sense aquest paper socialitzador, educatiu, escolar i també, diguem-ne, de consciència de que els consells esportius també han incorporat en el dia a dia de les famílies i les escoles conceptes tan bàsics com haurien de ser que per anar a córrer amb un cos escolar has d'estar assegurat i, si no, no pots córrer, perquè això és millor per a tu, no és un problema. Per tant, hem hagut de fer una pedagogia, diguem-ne, conscienciadora de que l'esport practicat en un entorn més garantista, doncs, té més possibilitats també i dona més cobertura i més seguretat.

Per tant, entenem això, eh? Que, com molt bé diu en una diapositiva, l'activitat física i l'esport són un dret per a tothom, i només podem treballar els drets des de la part ja més iniciàtica del que seria el concepte de ciutadania, i la ciutadania no es pot entendre sense la pràctica, diguem-ne, de l'esport.

Aquí hi ha un altre element –que és una pregunta que també faríem–, que seria com millorem les dades. Una cosa és la constatació d'unes dades, que poden ser més o menys acurades o que podem entendre en funció del que veiem nosaltres, si hauria de ser un percentatge major o menor, i l'altra com millorem aquestes dades a nivell bàsicament de dos grans temes: com fem aquest tema de continuïtat esportiva i, després, el tema de la igualtat de gènere. Em sembla que hi ha polítiques de foment que es poden fer i tenim normativa que podríem aplicar.

En aquest de la continuïtat esportiva, jo crec que al món local, i a través dels consells esportius, hi ha un paper important –aquí no se n'ha parlat, i penso que és important–: el concepte d'aquest urbanisme esportiu, que és com construïm les ciutats, per tant, els entorns urbans, perquè aquesta pràctica de l'esport no reglada pugui fluir en el dia a dia dels nostres ciutadans.

Aquí estem parlant de l'esport al carrer, d'elements esportius al carrer, de pràctiques esportives des de joves fins a més grans, de rutes saludables, d'esport entès com a salut, és a dir, que la pràctica de l'esport transcendeixi el que seria l'equipament esportiu. Que això és el salt qualitatiu per entendre l'esport com un dret en la societat. Si saltem el paràmetre, l'articulació, diguéssim, del que seria fer un mapa

d'equipaments esportius, que està fantàstic... Jo, sempre que posem mapes i hi posem que els municipis en funció de tants habitants han de poder tenir més o menys instal·lacions, sempre hi estaré en contra, perquè no es pot avaluar la capacitat d'emprenedoria esportiva ni de voluntat de fer polítiques en municipis en funció del nombre d'habitants, eh? Vull dir, hi ha altres paràmetres. Per tant, jo sempre em negaré a això, també, com a alcalde, no?

Per tant, el que hem d'aconseguir és: si volem realment articular aquesta política de pacte nacional de l'esport en una nova llei de l'esport, l'hem d'entendre amb uns paràmetres molt amplis. I, com molt bé deïeu vosaltres en la vostra diapositiva d'aquests àmbits d'actuació d'entitats representatives..., vosaltres ho dibuixeu aquí en una seqüència, i, a més, aquí, en uns cercles que van units. Bé, això ho hauríem de transformar a la nova llei en unes baules de cadena que han d'anar juntes, no només unides per conceptes, perquè és que, si no..., la mateixa organització et fa entendre que no podem legislar de manera estanca. Aquí hi hem de trobar aquells elements comunitaris, de comunitat, que facin que tot això no sigui una competició per veure qui és el primer que legisli, sinó com podem trobar una legislació on tots ens puguem sentir representats.

Per tant, el repte que tindrem aquí al Parlament de Catalunya és que, quan aquesta ILP arribi al Parlament, hi haurà un debat parlamentari i unes compareixences. I hi haurà unes compareixences amb les quals es defensaran i es proposaran diferents plantejaments, però que parteixen –vull creure, com també s'ha vist en algunes notes de premsa els últims dies i les últimes setmanes– d'aquesta voluntat prefixada de que la Secretaria General de l'Esport i també els promotors de la ILP saben perfectament que s'han d'entendre. Per tant, a partir d'aquí, doncs, el debat de la ILP estrictament ja el farem quan toqui.

Jo entenc perfectament, com diu el vicepresident, que moltes vegades el món local vol ser també protagonista i no només espectador de les polítiques, i això ens passa moltes vegades en polítiques socials i educatives. En el món educatiu, per exemple, som els caps de manteniment i no incidim en el currículum del que es fa als nostres centres i escoles. Llavors, en aquelles coses que són de concepte, com pot ser aquest ús de l'espai públic per a la pràctica de l'esport fora del que és reglat, fora de l'equipament esportiu, doncs, també cal poder articular polítiques. I, per tant, el paper del món local és imprescindible a l'hora de poder, també, més enllà de ser un bon cap de manteniment per tindre molt ben cuidades les instal·lacions, ser una miqueta proactiu i promotor del que serien aquestes noves polítiques.

Des d'aquí, des del nostre grup, també fer una crida perquè el món de l'esport..., també per la continuïtat esportiva i també a vegades pel que seria el foment d'aquestes entitats que transcendeixin més enllà del club esportiu. Hem tingut també diferents adversitats que no ajuden, com és el tema, per exemple, que tot el món del voluntariat assimilat a la pràctica de l'esport o acompanyant l'esport, des de monitoratges fins a altres experiències..., la normativa estatal aquí ha fet mal, i, a més, ha fet mal a Catalunya en tant que és el lloc on hi ha més pràctica esportiva a nivell reglat, on tenim també més fitxes federades, no?

Per tant, a mi em sembla que tenim aquí molts fronts oberts per poder contrarestar, des de la visió catalana, sense renunciar mai a l'horitzó de poder competir com a selecció nacional... Però, a partir d'aquí, també difondre que a Catalunya estem articulats a nivell esportiu d'una manera que ens permet competir socialment de manera avantatjosa davant d'altres realitats territorials, perquè hem entès sempre..., potser no és un tema molt de gènesi, no ho sé, de país, eh?, no ho sé, no voldria posar-hi cap adjectiu que pogués provocar oprobis, però ens fa entendre la vida a través de l'esport d'una manera diferent, i això també ens valora com a societat. Per tant, em penso que també ho hem de posar en valor aquí.

Donar tot el suport també, com s'ha dit, als World Sports Games de Tortosa del 2019, que són una carta de presentació com a país brutal. I que es faci a través de la gent i de l'esport, en aquest cas, no federat i popular, doncs, dona encara una valoració

molt potent del que seria el territori, i em penso que també hem de felicitar a tots els que ho heu fet possible, que sabem també que des dels consells esportius ho aneu fent.

Per tant, bàsicament seria ressaltar aquestes dues vessants: que el nou sistema esportiu ha de pivotar bàsicament en aquesta manera d'entendre la vida, com a societat, educació i salut. A partir d'aquí, posem-hi els components de societat, que vol dir ajuntaments, món local, que volem ser protagonistes i no espectadors, urbanisme esportiu entès com la manera com fem que el nostre dia a dia de la ciutat ens permeti accedir a l'esport de manera més integral per poder contribuir i lluitar, amb aquestes dues mancances que diu l'informe, en com fem que es perpetui la pràctica esportiva més enllà del que serien els setze anys d'una manera molt més majoritària.

I també, des del nostre grup, fer una crida positiva perquè tota activitat esportiva que s'està realitzant al país, ja sigui des de curses populars, ja sigui des de l'organització en clubs i entitats, cada vegada és major i és més important. I en el món local veiem que cada vegada no és que tinguem un club o dos o tres importants, sinó que tothom està sent important; no és només que puguem fer un cos federat, sinó que tenim molts cossos escolars; no és només que puguem... És a dir, necessitem més que mai que el que és el dalt de la piràmide com a referència esportiva pugui estar visualitzat amb el màxim consens possible, perquè ens hi juguem massa, hi ha massa gent a sota de la piràmide, en el dia a dia, com perquè des de dalt no siguem capaços d'articular polítiques en les que ens puguem aixoplugar a tots els nivells, a totes les edats i a tots els nivells del món i del sector esportiu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem el torn, per poder contestar als diferents grups parlamentaris, a l'il·lustre senyor Jaume Domingo i a l'il·lustre Josep Monràs, que es dividiran el temps, per un temps aproximat de quinze, vint minuts, sense que aquesta Mesa sigui estricta amb el temps. Tindria ja la paraula.

Jaume Domingo i Planas

Moltes gràcies, president. La veritat és que ho trobava a faltar, això, eh? (*L'orador riu.*) Quan tornes..., et fa recuperar hàbits que ja tenies una mica anquilosats.

Primer, jo avui marxaré content –els haig de dir i els haig de confessar la veritat. Per què? Perquè veig que som capaços o serem capaços de trobar el consens necessari per tirar això endavant, com sempre ha fet aquest Parlament, amb la llei de l'esport. Per tant, des d'aquest punt de vista, escolti'm, els primers en apuntar-nos-hi. Ja els dic aquí als representants de la Unió de Federacions que comptin amb nosaltres per fer-ho, i que és evident que, si no ho fem tots junts, sortirà una mala llei. Per tant, que aquesta sigui ja la primera premissa, no?

Segona cosa, per intentar contestar una mica a tothom sense anomenar ningú, no?: a mi m'agradaria, per un moment, que es traguessin del cap la piràmide i visualitzessin un rectangle, i que dintre d'aquest rectangle hi ha un espai que és la piràmide, però hi ha també gent que fa esport pel seu compte, hi ha gent que fa esport en un club... Comencem-nos a preguntar per què per fer un equip d'esport que jugui a la comarca del Baix Penedès –ficaré la meva– hem de ser d'un club. Potser aquest és un error, en el tema de la gent jove. Potser a la gent jove no li estan donant el que vol, perquè estem mirant l'esport des del punt de vista de la piràmide. Els joves, que potser són una de les mancances més importants que tenim, de continuïtat, potser han de fer esport amb els seus amics, amb les seves amigues, i ara en parlarem, d'això, també. Però, ho veuen? Per què han d'estar en un club? I el jove que se'n va a estudiar fora del meu municipi, que és el Vendrell, i ve a estudiar aquí, a Barcelona, i no pot entrenar els tres dies de la setmana, per què ho ha de deixar? Que no pot tornar el divendres al seu poble i fer esport allà? És evident que no pot fer el mateix esport que quan entrenava tres o quatre dies la setmana, eh? Per tant, adaptem els reglaments, adaptem les pistes, adaptem el que faci falta perquè aquesta persona pugui tindre continuïtat.

Aquest potser és el problema principal de l'esport en edat escolar avui en dia. Hem treballat molt bé el que són les primeres categories, tenim gairebé un 80 per cent de participació, però no hem estat capaços encara, després de tants anys, de treballar molt bé el tema dels instituts i de la gent jove. Gent jove que, quan passa a fer un esport federat, doncs... Potser moltes vegades tampoc no és allò, el que vol, però el que li passa ara és que no té una altra opció, no existeix, l'hem de crear. Aquest ha de ser, jo penso, un dels canvis més importants que podem establir en això.

El tema dels homes i les dones. Jo soc casteller, eh?, m'agraden molt els castells. La gran vàlua dels castells avui en dia és que hi ha dones. No es farien els castells que es fan avui en dia si no hi hagués hagut dones. I les dones i els homes som diferents físicament? I tant, però hem trobat el lloc. (*L'orador riu.*) El que vull dir és que si no mirem l'esport des del punt de vista competitiu, de tindre un resultat establert des del punt de vista de la piràmide, els homes i les dones poden jugar junts. Canviem normatives.

En handbol, l'esport del que jo vinc, que és un esport de contacte, a França ja hi ha equips mixtos. Una d'aquestes entitats que havia de venir a les olimpíades populars del 36 ja està fent handbol amb homes i dones a dintre de la pista. I nosaltres també: hem fet uns jocs populars on hi ha hagut partits de diferents equips jugant junts, dos homes, dues dones. Per tant, si a l'handbol, per exemple, li treus el concepte d'això, del cos a cos, escolteu, les dones no són tan dolentes com es pot arribar a pensar des del punt de vista federat, eh? Per què? Perquè estàs traient un component físic..., l'has de treure no perquè hi hagi dones –això és important, també, dir-ho–, l'has de treure perquè ja tens una edat en què potser ja no pots jugar d'aquella manera i tan fort, no ets el Víctor Tomàs del Barça. Per tant, des d'aquest punt de vista, penso que tenim espai per explorar-ho i per poder-ho parlar amb tota tranquil·litat.

Com molt bé heu dit, és veritat, hi ha d'haver esport en família, esport per a pares i fills, esport per a gent gran..., això és una gran riquesa. I aquest esport –i aquí ve una mica el que volíem dir– forçosament és molt important que es doni a prop de casa, d'acord? Quan tu estàs jugant en un equip competitiu, al final acabes viatjant i fent molts viatges els caps de setmana. Aquest esport que diem nosaltres, la seva eina focal principal ha de ser el municipi, perquè és l'esport que s'ha de fer a casa. No cal que anem..., els podem fer sortir de tant en tant, però l'important és que ho facin a casa seva, perquè això vol dir més facilitat, més arrelament al territori, fer-ho especialment més adequat a allò que aquell municipi o aquella comarca vol. Per tant, des d'aquest punt de vista, els prego que mirin això en aquest sentit ampli.

Mirin l'esport com si fos una xarxa ferroviària. La xarxa ferroviària d'avui en dia té el Catalunya Exprés, el rodalies i el tren d'alta velocitat. És així, no? I tots van per la seva via; rodalies i Catalunya Exprés es confonen, eh?, de via, però el TGV va per la seva via. I, per tant, no tenen el mateix sistema. Doncs mirin l'esport igual. L'important no és per quina via va la gent –de vies, com més n'hi hagi, millor–; l'important són les estacions, com fem que aquesta gent pugui canviar ràpid de tren. Per tant, hi ha una època de la teva vida en què pots anar amb el rodalies, una època de la teva vida en què pots anar amb el Catalunya Exprés i una època de la teva vida en què pots anar amb el TGV, però no fan ben bé el mateix.

Aquí el que és important és que siguem capaços de gestionar molt bé les instal·lacions perquè una persona pugui continuar tota la vida amb el rodalies perquè ja li va bé –l'esport popular–, perquè una persona en una etapa de la seva vida se'n pugui anar a l'esport federat, i, per tant, agafi el Catalunya Exprés, eh?, i que quan marxi del Catalunya Exprés per temes d'estudis, del que sigui, pugui tornar al rodalies. I, evidentment, n'hi haurà uns quants que han d'anar amb alta velocitat, que a més a més els volem, eh? (*L'orador riu.*) Per tant, estic molt d'acord en que són complexitats que s'han de trobar i que s'han de fer presents.

Hi ha dues lleis, aquí al Parlament, que tenen una influència bastant seriosa, i en totes dues vaig tenir la sort de poder-hi participar. Una és la Llei d'igualtat efectiva entre homes i dones, on ja es marca molt clarament quin hauria de ser el paper de

l'esport en el món escolar. Potser cal agafar allò que ja tenim aprovat i desenvolupar-ho. I es parla molt de que aquest nucli principal d'igualtat s'ha de donar ja també a les escoles i el món de l'esport.

Per tant, ja tenim equips mixtos a les escoles, eh? Fins i tot, a les escoles, nosaltres, a més a més del resultat dels reglaments, del partit, eh?, a més a més de la puntuació, ja estem valorant una altra cosa, que a vegades influeix en el marcador, que és el comportament de la gent, el comportament dels esportistes, el comportament dels entrenadors. I ens poden dir: «Home, però això no és ben bé competició.» No, és que no és aquest, el camí. És evident que els nens i les nenes quan estan a la pista volen guanyar, eh?, però hi ha altres elements que són importants. Ho dic perquè..., és molt educatiu, que a un jugador de futbol professional li fiquin 48.000 euros de multa per conduir sense punts? Aquesta persona dona exemple; doncs és evident que nosaltres també n'hem de donar, quan estem educant els més petits. Per tant, aquest esport educatiu per nosaltres és important.

I dir-los que, bàsicament, nosaltres pensem que sí que cal fer un canvi important en la normativa o en la legislació. És veritat que hem tingut una llei que ha funcionat i un sistema esportiu que ha funcionat. Han funcionat, primer, perquè hi ha hagut un moviment, diguéssim, de la gent, que hi ha estat involucrada i capaç d'arribar a consensos molt alts per arribar a fer coses. Dos: el món municipal. La gent que va entrar el 79 i el 80 al món municipal era gent que venia de la societat civil, d'alguna manera, i, per tant, aquesta gent va ser molt espontània a l'hora de dir: «Ei, ei, això és una cosa important, i, per tant, anem a construir instal·lacions, anem a fer polítiques esportives.» Això és veritat.

És veritat també que els consells esportius en això –i permetin-me que sigui una mica immodest– som un exemple. Diguin-me quin país d'Europa té una entitat esportiva que a dintre seu hi hagi administracions locals, entitats esportives, federacions esportives, consells comarcals... S'imaginem la força que té això des d'un punt de vista de treball conjunt en un territori concret? Si això, a més a més, ho podem sumar i exportar a nivell general del país, encara és molt més potent. Per tant, una mica és aquesta, la visió que els volíem transmetre.

I estem contents, eh?, de la pràctica esportiva en edat escolar, però pensem que ens queda molta feina a fer. I som crítics amb nosaltres mateixos; no diré que hem fracassat, però hem estat poc atents a la pràctica esportiva a partir del moment que se'n van de l'escola de primària. Ens costa molt entrar als instituts. Ens costa molt, però potser perquè –i la reflexió també és aquesta– els estem oferint coses que no els interessin. Potser hi ha gent jove en aquest país que no vol competir cada cap de setmana i vol anar amb els seus amics un cap de setmana. I, per tant, aquesta competició entesa des del punt de vista de la piràmide, que cada setmana, cada setmana, cada setmana..., potser cansa. I fins i tot a vegades cansa les famílies també, eh? O cansa els entrenadors que encara estem fent d'entrenadors i que veiem que cada cap de setmana estem esclavitzats d'alguna manera a fer una competició que tampoc no ens portarà a ser els campions del món. Per tant, mirin això des d'aquest punt de vista, de visió àmplia.

I jo, abans de passar la paraula al senyor Josep Monràs, vull dir una cosa. Nosaltres estem molt il·lusionats amb els jocs populars de Tortosa, perquè també defineixen quin és el model que voldríem tenir: voldríem tindre un país en què tothom tingués dret a fer esport, voldríem tindre un país on l'esport no fos exclouent, voldríem tindre un país on l'esport fos salut, voldríem tindre un país que, a més a més, tingués equips bons i potents jugant a l'exterior. Però pensem que el que va passar el 36 amb les olimpíades populars..., potser el context històric és molt diferent, això és evident, però els conceptes d'aquelles olimpíades són vigents avui en dia: la no discriminació; la lluita contra maneres de pensar absolutistes que avui en dia tornen a estar de moda; aquest esport de tothom, aquest esport fet per gent, diguem-ho així, normal. Penseu que en aquella època a Catalunya hi va haver clubs presidits per dones, els primers clubs de dones. Per tant, aspirem a això. Hem tingut un període històric en què això no hi ha sigut, i Catalunya ha de recuperar aquesta democratització de l'esport.

Hem fet molta feina i molt ben feta, però no ens podem conformar; mai ningú es pot conformar amb el que té. Per tant, sí que és veritat que aquests jocs per nosaltres són un exemple. Tant de bo..., jo no sé si ho veuré com a president de la Unió de Consells, però tant de bo algun dia en aquest país, amb aquest concepte que estic parlant, de país, de la manera popular d'entendre l'esport, es poguessin fer d'una vegada les olimpíades del 36. Tant de bo, perquè voldria dir que hauríem fet un pas molt important, que hauríem estat capaços de tindre el bitllet de les dues cares: les olimpíades i les olimpíades populars. Per tant, aquest és una mica el nostre pensament.

I ara passo la paraula al senyor Josep Monràs.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Josep Monràs.

Josep Monràs Galindo

«Illustre», més enllà que és una formalitat... Soc ciutadà de la meua ciutat i vinc del món de l'esport, i amb això vull fer referència a una cosa que deia el meu president, eh? Jo he tingut la sort i l'orgull de ser responsable d'Esports del meu municipi des de l'any 91. Per tant, he viscut durant molt de temps l'actual Llei de l'esport, amb aquelles modificacions que hi ha hagut. I tot i ostentar el càrrec d'alcalde des de l'any 2004, continuo portant Esports.

I per què dic això? No perquè ho valorin vostès, eh?; perquè valorin la importància que jo li dono a l'esport en el meu propi municipi, i la importància que dona l'esport a la nostra societat, i els beneficis que l'esport comporta per a molta gent, que van més enllà de la pura competició, per poder fer pràctica esportiva, i que aquesta pràctica esportiva generi un hàbit saludable que permet moltes coses, i hi han estudis que ho demostren.

Permet, per exemple, que els governs gastin menys en medicació –tema molt important. I amb aquest «que es gastin menys en medicació» –em sembla que ho explicava el responsable d'Esquerra–, més enllà dels PAFES, que són un projecte que va néixer i demés, Mollet, amb l'excusa de fa un any, que vam ser ciutat europea de l'esport, vam establir un acord amb el Departament de Salut per aplicar en els CAPs, que aquesta setmana estan d'actualitat, la recepta esportiva: participació directa del mateix ajuntament, amb especialistes de l'ajuntament més enllà dels propis de Salut. Per tant, hem d'anar a canviar un model social de casa nostra.

I, en aquest model social, també dir una cosa, perquè jo crec que també ens ho hem de dir: el model esportiu de Catalunya és exemple arreu, eh?, que ningú s'equivoqui. Amb això faig referència al que deia el diputat del Partit Socialista. És a dir, no ens equivoquéssim pas, no llencem a la paperera tot allò bo que hem tingut durant tots aquests anys. Ara, és cert –ho deia el president–, hem de canviar-ho, hem d'adaptar-ho. I hem d'incorporar noves fórmules i limitar noves fórmules perquè no se'ns mengin el model esportiu que té aquest país. I en aquestes noves fórmules, està claríssim, no pot haver-hi una llei que deixi fora, ho reitero una vegada més, els ajuntaments i que, a més, condicioni –i el diputat de Junts per Catalunya ho ha dit, i li estiro les seves paraules–, que vulneri l'autonomia municipal, i la ILP vulnera l'autonomia municipal respecte a instal·lacions esportives. No és possible.

I és cert que els municipis estan fent un esforç per transformar aquella caixa que sempre teníem en concepció... –la caixa pot ser el camp de futbol o el pavelló–, per transformar la ciutat, els parcs de la pròpia ciutat, els carrers de la pròpia ciutat, els espais naturals de les pròpies ciutats, en espais d'activitat física.

Molts de vostès deuen conèixer, perquè aquest és un tema que ha passat reiteradament pel Parlament, l'àmbit de Gallecs en l'àmbit de Mollet del Vallès, de protecció natural. Els milers i milers i milers de persones que cada dia es posen les sabatilles per anar a caminar, a passejar, a córrer per Gallecs, són incomputables. I elles el que estan fent és ser, si m'ho permeten, més felices, perquè està demostrat que l'activitat física genera unes endorfines que generen felicitat al cos; però, a més, estan més saludables. Per tant, està clar que el paper de l'ajuntament ha de ser-hi molt present.

I està clar –ho deia també un diputat– que no hem de ser espectadors. Volem, pluralment, la Unió de Consells i el món municipal, ser protagonistes de la nova llei i protagonistes de l'ens que s'acabi configurant d'aquesta nova llei, i creiem honestament que qui l'ha de liderar, com no pot ser d'una altra manera, és el Govern de la Generalitat, sigui del partit que sigui. Si, escolti, no me n'amago; jo soc del Partit Socialista, però a mi no em cauen els anells per dir que un dels factors fonamentals pel qual tenim els jocs de Tortosa és pel suport que tenim de la Secretaria General de l'Esport. No em cauen els anells. Però per què no es poden dir les coses bones i dolentes que puguem tenir en el nostre país, encara que siguem de partits diferents?

Per tant, des d'aquesta òptica, tots vostès coincidien en algunes paraules importants: consens, transversalitat, participació. Tots hem de posar el nostre gra de sorra en aquest nou model i perquè aquest nou model, quan arribi aquí al Parlament, sigui un model de tots vostès, que acabaran fent la votació pertinent. I que tots ens hi sentim a gust i que tots hi veiem el nostre propi protagonisme, i que hi deixem de banda aquells petits matisos de cadascun de nosaltres que segurament –i ho dic en primera persona– no podran ser-hi, però tindrem una nova llei de l'esport per als segles vinents, com deia també un diputat abans.

Acabo. Si m'ho permeten, també modestament, fer una crida –si em permeten això de crida– a la Unió de Federacions per agrair-los –fixin-se en la contradicció respecte a les meves primeres paraules– aquesta iniciativa de la ILP, perquè ens ha permès sacsejar aquesta situació, ja que avui estem aquí, entre altres coses, per aquesta ILP. Però bo és que enviem un missatge a la Unió de Federacions perquè tinguin la visió suficient de país per, d'alguna manera, retirar la ILP, buscar el consens amb el Govern i amb la resta d'entitats i estaments esportius del país, i que entre tots puguem construir una autèntica llei de l'esport que sigui de tots, i «de tots» vol dir de Catalunya.

El president

Moltes gràcies. Algun grup ha demanat la paraula per repreguntar. Per un temps màxim de cinc minuts, si els sembla bé, començaríem per... Volen que continuï amb l'ordre, senyor Ordeig, o començo pel grup que me l'ha demanat? (*Veus de fons.*) Sí? (*Veus de fons.*) En aquest sentit, donaríem la paraula al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i en nom d'aquest grup té la paraula l'illustre diputat Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Com que gairebé s'ha dit tot, jo, molt ràpid, no esgotaré..., jo crec que amb tres minuts n'hi ha prou i de sobres. Només deixar clar que nosaltres... Després hi ha la compareixença de la Secretaria General de l'Esport; nosaltres demanarem al secretari que es busqui un pacte i un acord, que necessitem un pacte i un acord. Aquí és on ja no entrarem en el detall, però sí que ens convé a tots intentar trobar la participació de tots i fer una llei que ens representi a tots per garantir que el poder públic ha de tenir el comandament de la política esportiva.

Màxim suport i disponibilitat per als jocs populars de Tortosa. Són una oportunitat important, i, per tant, tot el suport del nostre grup. Com s'ha dit, el teixit associatiu i la societat civil en general, molt organitzada i molt dinàmica, segurament ens han portat on som, però els ajuntaments també –ha estat bé que ho digués, perquè a vegades també el teixit associatiu ha estat molt en contacte amb els ajuntaments– han sigut els que ho han impulsat durant molts anys.

Però també reivindicar –jo crec que també ho hem de fer, que estem al Parlament– que els governs, el Govern de la Generalitat..., que la política esportiva tingui major notorietat, que tingui major importància, que tingui la implicació del president de la Generalitat, de la consellera de la Presidència, i, evidentment, es màxims recursos per al secretari general de l'Esport. Perquè això no sempre ha estat així, per diferents circumstàncies, sobretot, per exemple, en els anys de què venim, de retallades o de dificultats econòmiques, en què hem vist com la política esportiva ha sigut una de les primeres sacrificades.

I, llavors, els ajuntaments, que han de garantir que hi hagi pavellons, que hi hagi piscines, que hi hagi instal·lacions per fer la pràctica esportiva, doncs, home..., no tenien subvencions per a manteniment, ja no per fer nous equipaments. Però jo crec que això és el que també hem de reivindicar: que la política esportiva sigui una política de país i que tingui la seva prioritització en l'agenda política de tots els partits, i que llavors això li pugui donar els recursos necessaris i la continuïtat necessària, també. Com també, evidentment, el suport de clubs i federacions, com ja hem dit.

Per tant, res més. Molta feina i endavant. Hem demanat la seva compareixença, precisament, i crec que són els primers a comparèixer aquesta legislatura en política esportiva, oi que sí? (*Veus de fons.*) Per tant, ja poden estar també molt satisfets de ser, els consells esportius, els primers que compareixen per parlar d'esport al Parlament aquesta legislatura. I molts encerts en aquest futur que tenen davant.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, la paraula, al Grup Parlamentari de Ciutadans. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre diputat Javier Rivas.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president. Seré molt breu, perquè ja s'ha dit tot. Però, bé, si vostès se'n van contents, jo crec que també, eh?

Les he oído humildad, les he oído autocrítica, les he oído hacer un recorrido y una radiografía creo que bastante exacta de lo que es nuestra sociedad, ¿no?, de dónde venimos y adónde vamos. Lo único que le pido, ya que abrimos el melón de la ley, no por iniciativa del Gobierno, sino por una ILP, pero bueno, es igual –los chinos dicen: «Gato blanco o gato negro, me da igual si caza ratones»–, y si resolvemos un problema... Lo que sí quiero poner sobre la mesa es la reflexión de que somos una sociedad..., creo que no hace falta repetirlo, hagamos una ley que no sea un freno, sino que sea una inercia a esos valores positivos de la sociedad, dejando de lado las cosas erróneas, que son inevitables en cualquier actividad humana, y aprovechando y dando empuje a las cosas que son positivas, que son muchas, son muchísimas.

Usted veo que viene con un lazo amarillo en la solapa; yo llevo un pin de Ciudadanos. No tiene absolutamente nada que ver, me merece todo el respeto, y de lo que estamos hablando aquí es de deporte, de sociedad, de convivencia y de salud. Y en eso al Grupo de Ciudadanos siempre nos encontrarán juntos.

Gracias, presidente.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, la paraula al Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular. (*Veus de fons.*) Renuncia al torn? (*Veus de fons.*) Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari Republicà. I, en nom d'aquest grup, té la paraula la il·lustre diputada Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Afegir-nos al que comentaven altres grups. Jo penso que en traiem, d'aquí, aquesta sensibilitat per part de tots els grups parlamentaris, que realment és un projecte penso que molt ambiciós, més ambiciós fins i tot del que..., o aquest repte molt ambiciós ens l'hem de posar davant, perquè tenim aquesta possibilitat, no? Ho comentaven: aquesta ILP com a mínim ho haurà posat sobre la taula, que ja fa molt de temps que n'està parlant.

Penso que hem d'agafar el testimoni del treball que es va fer l'última legislatura amb el pacte nacional, que va ser una taula de consens, de buidatge d'idees, de compartir. Jo penso que, en línies globals, en compartim molts dels plantejaments. Per tant, amb l'afany i la bona voluntat que s'han respirat avui aquí, penso que l'objectiu és apostar per quelcom que creiem que és molt important per al nostre país.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Passaríem, doncs, la paraula al Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre diputat Marc Solsona.

Marc Solsona i Aixalà

Bé, simplement això, agrair la compareixença, el to, la determinació en la tasca que dueu a terme –això és innegable.

I, a partir d'aquí, ens anirem veient, suposo, pel país i defensant o no les diferents normatives que vinguin aquí, al Parlament de Catalunya, però, en qualsevol cas, si es fa amb els valors esportius, des del respecte amb què cadascú intentarà competir el millor possible per aconseguir el millor resultat. En base a aquests valors, doncs, també penso que podem construir legislativament una bona norma.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. L'illustre president de la Unió de Consells Esportius de Catalunya em demana la paraula. Un minut per acomiadar-se de...

Jaume Domingo i Planas

Només un minut, per donar les gràcies a tots els diputats que avui sou aquí, pel to de respecte, perquè penso que l'esperit que hi ha hagut aquí és un esperit de consens i de tirar endavant el país.

I particularment vull agrair també les paraules del diputat de Ciutadans. Em sembla que ho ha resumit molt bé: jo porto un llaç, ell no, el meu company d'aquí tampoc, però hi ha una cosa que està per sobre de tot això, que és el país, que és fer la feina, la millor feina, per als nostres ciutadans. Al món de l'esport això ho portem implícit, no? (*Lorador riu.*) Potser sí que és un món... Jo penso que el gran èxit que hem tingut fins ara és que hem estat capaços, en aquest país, de posar-nos d'acord tota la gent del món esportiu parlant d'esport.

Per tant, els desitjo tota la sort en uns moments molt complexos que sabem que els toquen viure, i estic convençut que amb aquest esperit se'n sortiran.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, il·lustre president. En nom de la comissió i de la mateixa Mesa, agrair aquesta compareixença. I donar les gràcies també als membres del vostre departament, que us acompanyen, de la mateixa manera que donem les gràcies a l'illustre president i vicepresident.

Suspendríem la sessió durant un temps de cinc minuts i rebríem després el secretari general de l'Esport.

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del migdia i vuit minuts i es reprèn a tres quarts de dotze i quatre minuts.

El president

Bé.

Compareixença del secretari general de l'Esport per a informar sobre els objectius de la legislatura en matèria d'activitat física i esport i sobre els problemes pendents de resolució

357-00088/12

Reprenem la Comissió d'Afers Institucionals amb el punt següent de l'ordre del dia, que és la compareixença del secretari general de l'Esport davant la Comissió d'Afers Institucionals per a informar sobre els objectius de la legislatura en matèria

d'activitat física i esport i sobre els problemes que queden pendents de resolució, per un temps màxim de trenta minuts.

En primer lloc, donar la benvinguda, en nom de la comissió i d'aquesta Mesa, al secretari general, el senyor Gerard Martí Figueras, i als membres que l'acompanyen, el senyor Antoni Reig i Casassas, director del Consell Català de l'Esport, i el senyor Joaquim Perisé, cap de Gabinet de la Secretaria General de l'Esport.

Dit això, tindria ja la paraula, per un temps màxim de trenta minuts, entenent que, com hem dit ja, la Mesa amb el temps serà benvolent i si necessita més temps..., portem una dinàmica bona i curosa, avui, en aquesta comissió. Endavant.

El secretari general de l'Esport (Gerard Martí Figueras i Albà)

Doncs l'hi agraeixo. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats i també, diguem-ne, altres representants del teixit esportiu que avui sou presents en aquesta comissió. I una salutació especial als diferents membres de l'equip de la Secretaria General de l'Esport que m'acompanyen, el director del Consell Català de l'Esport i el senyor Perisé, també els directors del Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat i de l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya, la nostra responsable de qüestions jurídiques i també altres responsables del Departament de la Presidència.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

En qualsevol cas, és un plaer poder comparèixer davant de la CAI, president. És una compareixença que és habitual, diguem-ne, a mesura que engeguen, doncs, les legislatures, i, per tant, una compareixença que fem de grat per explicar, d'alguna manera, tres grans blocs d'informació. Un primer bloc fa referència al que podem interpretar, en aquest cas, en tot el que és la política esportiva i com està enfocada amb relació també al pressupost per a l'any 2019 de la Secretaria General de l'Esport. Un segon bloc en el que compartirem amb vostès, doncs, la informació relativa al projecte de jocs d'hivern Pirineus-Barcelona, que els darrers mesos està agafant una certa notorietat, per acabar també parlant de la reforma, diguem-ne, legislativa en matèria esportiva, que confiem que en el marc d'aquesta legislatura pugui ser una realitat.

Per començar, doncs, fer un petit repàs de la dimensió del sector esportiu a Catalunya. Alguns de vostès ja són gent que està vinculada al món de l'esport i que la coneixen, però d'altres no tant, i, per tant, sempre ens agrada poder recordar, no?, que el sector esportiu a Catalunya és un dels àmbits, en aquest cas, sectorials més transversals i més potents del nostre país.

Saben, doncs, que comptem amb un teixit federat potent, amb setanta-tres federacions catalanes oficials agrupades per la Unió de Federacions Esportives i que apleguen entre sis-centes mil i set-centes mil llicències federatives; que al costat del món federat tenim tot el que és l'àmbit dels consells esportius, amb més de quaranta-cinc consells esportius, alguns d'àmbit comarcal, d'altres, local, també agrupats sota la Unió de Consells Esportius de Catalunya, i al voltant de quatre-centes cinquanta mil llicències esportives escolars.

També tenim cada vegada més organitzat tot el que és l'àmbit de l'esport universitari i, en aquest cas, doncs, les dotze universitats catalanes s'agrupen al voltant del que entenem com l'esport universitari de Catalunya, que precisament aquests dies i a la ciutat de l'Hospitalet de Llobregat celebra els seus campionats universitaris.

Tot un teixit de clubs i entitats esportives de Catalunya, doncs, que supera ja amb les dades, diguem-ne, més actualitzades, eh?, les vint mil –vint mil– entitats esportives, que, sent clubs, agrupacions, associacions, associacions de pares i mares, diguem-ne, tenen una característica comuna, que és que en un 99 per cent són entitats que es porten des del voluntariat i entitats que intenten organitzar el país en cadascun dels seus racons al voltant de l'esport, però fent una feina social, de cohesió també territorial i de benestar per a la salut, diguem-ne, molt important.

Un cens en aquest cas també oficial de la Secretaria General de l'Esport, amb gairebé cinquanta mil instal·lacions esportives –està aviat dit, però...– en el conjunt dels nostres municipis i amb un percentatge elevadíssim, en aquest cas, de propietat municipal, pública, dels ajuntaments; per tant, un cens d'instal·lacions esportives important en el conjunt del país.

També un registre de professionals de l'esport que està vora els trenta mil professionals des de la seva creació i que, per tant, doncs, també defensa o d'alguna manera posiciona, diguem-ne, un sector professional en el món de l'esport que té cada vegada un reconeixement també més important, o aquestes gairebé cent mil persones ocupades en el món de l'esport directament a casa nostra.

Unes dades que poden anar acompanyades, doncs, no tant..., aquesta és una primera, diguem-ne, diagnosi de la imatge, de la dimensió de l'esport a casa nostra, però també té una dimensió internacional que a vostès no se'ls escapa. De les setanta-tres federacions, n'hi ha una vintena que són reconegudes en aquest cas a nivell internacional per les seves federacions, diguem-ne, respectives. A més a més, doncs, tenim un ampli volum i percentatge de participació d'esportistes catalans en el que són les seleccions estatals, seleccions estatals oficials, i també en tot el que és la participació de programes olímpics i paralímpics. El Comitè Olímpic Espanyol i el Comitè Paralímpic Espanyol, doncs, tenen una nodrida representació d'esportistes forjats a casa nostra; per tant, amb participació també a casa, i, per tant, amb possibilitat de projectar-se a nivell internacional.

Com saben, tenim cada any una àmplia representació de clubs –ja no tant de seleccions, sinó de clubs– que fan bé la seva feina i esportistes que fan bé la seva feina i que competeixen directament en tot el que és els àmbits, en aquest cas, de competició europea i internacional. No només som a fora, sinó que a casa cada any aproximadament uns dos-cents esdeveniments esportius internacionals reben suport de la Secretaria General de l'Esport per poder organitzar les seves competicions aquí. Per tant, un prestigi organitzatiu que, segurament nascut l'any 92, hem estat capaços de mantenir i que fa que continuem sent seu de l'organització d'esdeveniments esportius internacionals malgrat les pors que alguns ens volen posar al damunt.

I, finalment, també posar en valor algunes de les nostres instal·lacions, en aquest cas, de referència, que acullen..., eh? I aquí els hem apuntat uns punts, doncs, alguns de referents, el mateix CAR –al qual abans fèiem referència–, el Canal Olímpic, el Circuit de Barcelona-Catalunya o altres equipaments esportius també de referència.

Amb tot això, cada vegada incorporem també més en el relat del que és l'esport a casa nostra, doncs, tota la dimensió econòmica, que té un sector que, per bé que té una llarga tradició d'organització en la societat civil i sense ànim de lucre, cada vegada més també incorpora a nivell internacional, diguem-ne..., al costat de les organitzacions més clàssiques, doncs, tot l'àmbit empresarial està agafant força. Això també passa a Catalunya, i, per tant, també volem posar en valor, no?, un sector que cada vegada que es mesura té al voltant d'aquest 2 per cent del nostre producte interior brut. Per tant, empreses, professionals, empenedoria i innovació també formen part del que és l'economia del país, i, per tant, doncs, jo diria que hi ha una transversalitat que des de la part de la política pública no podem deixar al marge.

Amb tot aquest relat, des de fa uns anys se'ns ha incorporat un mandat, eh?, en aquest cas, un mandat europeu que ens ve indicat en primera instància per l'Organització Mundial de la Salut, que han recollit, en aquest cas, els organismes europeus –el Parlament Europeu, la Comissió. Perquè al costat d'aquest esport, diguem-ne, més tradicional, si vostès volen, de forjar esportistes, de forjar campions, de forjar també de la promoció esportiva, doncs, els països actuals tenim un problema, i és que cada vegada més els índexs de sedentarisme i d'obesitat infantil, sobretot en els països, en aquest cas, desenvolupats, estan disparats. I, per tant, el mandat que ens fa l'OMS i que ens fan les institucions europees és dir: «Escolteu, governs estatals, nacionals i regionals, no podeu mirar cap a una altra banda.»

I, per tant, totes aquelles estructures de política pública, en col·laboració amb el teixit esportiu i associatiu, doncs, haurien també d'estar al servei d'abaixar aquestes ràtios, i, per tant, de construir unes societats més saludables en les que puguem disminuir no només la xifra de morts com la que tenim a Catalunya cada any, amb dades del mateix Departament de Salut, sinó també una repercussió claríssima en la despesa de diner públic en matèria sanitària. Per tant, un mandat que marca també els grans objectius que des de la Secretaria General de l'Esport ens hem fixat per a aquesta legislatura.

Jo diria: dos grans objectius que van subratllats per una vocació que els demano que puguin compartir, en aquest cas, amb el Govern, no tant perquè el Govern en pugui agafar la bandera o en pugui, diguem-ne, lluir, sinó perquè vostès, com a representants del poble, doncs, puguin dir que han, d'alguna manera, encomanat al Govern, que són que, vistes la transversalitat, la dimensió, la projecció internacional i també la importància en els camps de l'ensenyament, del benestar social i de la salut que té l'esport a casa nostra, intentem donar-hi el pes i la visualització que es mereix també des de la política i, per tant, també des d'aquesta casa.

I, en aquest sentit, doncs, nosaltres ens plantejarem que tot el que té relació amb l'esport i l'activitat física, en tant que és la Generalitat de Catalunya qui en té competència exclusiva tal com li va encomanar l'Estatut d'autonomia ja l'any 78..., doncs, que siguem capaços de donar-hi precisament aquesta dimensió de pilar fonamental de l'Estat del benestar català. Aquesta dimensió no entén d'ideologies, no entén si vostès volen procés o... Aquesta és una dimensió que depèn, diguem-ne, de que ens creguem que els àmbits de l'activitat física i l'esport poden ser transversals i aportar millores en tots i cadascun dels racons del país i també en molts àmbits, no?

Per tant, partint d'aquest objectiu general, hi ha dues grans línies d'actuació que marquen, doncs, el que ens plantejarem des de la Secretaria General de l'Esport. Una, claríssima: portem quatre anys essent un país d'èxit esportiu, com els mostrava abans, no només per la capacitat que tenim de generar bons esportistes a casa i d'organitzar bons esdeveniments esportius a casa, sinó també per la capacitat de competir que tenim a fora, eh? I, en aquest sentit, el que ens plantejarem és continuar essent un país de campions i posar-hi tots els recursos que tinguem a disposició, tant des de l'àmbit públic com des de l'àmbit privat, perquè l'esport català a casa i al món pugui tenir totes les eines que necessita per excel·lir.

Al costat d'això, i fent també cas en aquest mandat que tenim, en aquest cas, a nivell europeu, doncs, construir una societat saludable, més activa. Segurament, no aspirant a que tots els ciutadans d'aquest país vulguin ser campions en alguna disciplina esportiva, sinó sobretot inculcant i incorporant la necessitat de la pràctica d'activitat física com un hàbit diari, no només en els més joves –aquí tenim, jo diria, unes bones xifres de pràctica d'activitat física–, sinó durant tota la vida.

Per tant, volem tenir més ciutadans que facin esport i activitat física i durant tota la seva vida. Jo crec que són dos objectius que poden ser compartits per l'àmplia majoria de l'arc parlamentari, i és a partir d'aquí, doncs, com hem plantejat l'enfocament d'aquesta legislatura.

Un enfocament que el primer responsable a poder-lo desenvolupar és, evidentment, el Govern, amb tota l'estructura i la dimensió que té la mateixa Secretaria General de l'Esport, a través del consell, del CAR i d'altres organismes en els que nosaltres, doncs, duem a terme el nostre dia a dia. Però –i a ningú se li ha d'escapar–..., també implementar de la manera en què s'ha forjat un model esportiu d'èxit de més de quatre dècades, que és el model de cooperació, col·laboració o, si vostès volen, concertació publicoprivada. Aquest, que és el model de concertació, en aquest país s'ha dut a terme i amb èxit en molts àmbits; en el camp de l'ensenyament, en el camp de la sanitat, són camps jo diria evidents, però en el que això s'ha implementat d'una manera més inequívoca m'atreveixo a dir que és en l'àmbit de l'esport.

El sistema esportiu de Catalunya està forjat per un entramat d'institucions públiques, associatives i privades ric, divers, plural, que fa molts anys que ha sigut capaç de

sumar esforços primer pels objectius i després pel que fa a les eines i els recursos. I jo diria que és precisament a través del reforç d'aquesta responsabilitat del sector privat i associatiu i també, doncs, de l'apoderament, en aquest cas, del poder públic, que podem ser capaços de fer front als objectius de país en matèria esportiva i des de l'esport.

Per tant, com els deia, dos objectius que la secretaria, doncs, ha de posar-s'hi al davant; no només la secretaria en col·laboració segurament amb altres departaments de la Generalitat, sinó donant-nos la mà amb qui té la capacitat també d'incidir en el territori, com són, doncs, altres administracions, ajuntaments i diputacions, i la societat civil, començant pels clubs, que són el nostre baluard, la part més fonamental del sistema esportiu català, i passant per les federacions, pels consells esportius i per la resta d'entitats esportives que conformen el sector.

Per tant, i sense intentar fer-me pesat, hem plantejat un pla de govern amb les línies que ja esmentava el mateix president Torra en el seu discurs d'investidura i també la mateixa consellera Artadi, en aquest cas, com a departament en el que s'inscriu la Secretaria General de l'Esport, que té cinc o sis línies bàsiques. La primera, doncs, tot el desenvolupament, en aquest cas, de l'esport i de l'activitat física com una eina de creixement bàsica en els nostres escolars.

A l'escola hi són tots els alumnes de casa nostra, i, per tant, és a l'escola, amb connivència amb la família, on hem de començar per, diguem-ne, involucrar, incorporar l'hàbit de l'activitat física i l'esport. Hi han eines que ja tenim en funcionament des de fa anys: el Pla estratègic d'esport escolar de Catalunya, en el que molts dels actors avui estan també aquí presents, i altres programes, com poden ser, doncs, el Pla català d'esport a l'escola, els Jocs Esportius Escolars o altres iniciatives que també s'impulsen, en aquest cas, com deia abans, amb aquesta, diguem-ne, concertació publicoprivada, ajuntant agents públics i privats per desenvolupar-los.

En segon lloc, tot l'àmbit, en aquest cas, de l'esport com a font de salut i benestar. Hi ha dues eines que existeixen també des de fa anys i que, tot i les dificultats econòmiques, són una constant en tots els àmbits dels quals jo avui els parlaré i que hem volgut mantenir vives, que són el Pla nacional de la promoció de l'activitat física i el mateix PAFES. En aquest cas, doncs, dos programes que van de la mà entre esports i salut i que serà, diguem-ne, un plaer continuar desenvolupant i, si és possible, gràcies a l'aprovació dels pressupostos, amb més eines i amb millors recursos. També cal desenvolupar o tirar endavant, diguem-ne, altres programes ja impulsats, com és tot el que té a veure amb la millora de xarxa d'equipaments esportius de Catalunya –quan parlem de pressupost m'hi referiré– o tota l'acreditació, en aquest cas, de centres de medicina de l'esport al conjunt del país.

Un tercer àmbit –i en aquesta legislatura hi volem posar una especial atenció–: tot el que té a veure amb la igualtat de gènere en la pràctica d'activitat física i esport. És evident que el conjunt de la societat en el conjunt dels sectors avança cap a la consecució d'una igualtat efectiva entre homes i dones, però també és una evidència... En el món de l'esport hi ha aquest avenç, hi ha un avenç que es produeix a nivell sobretot de practicants i esportistes, però hi ha un avenç al que segurament el Govern li ha d'acabar de donar, doncs, un cop de mà a partir de la discriminació positiva perquè d'una vegada per totes en tots els estaments, pràctica esportiva però també dirigents esportius, puguem trobar aquest reflex del que és la societat, que és una societat igual, que té uns percentatges similars de gènere i que, per tant, també s'ha de traslladar, en aquest cas, a les estructures esportives.

En aquest sentit, el que plantejem és una potenciació molt important del Programa dones i esports, que impulem conjuntament amb l'Institut Català de les Dones, i avui, quan estem celebrant aquesta compareixença..., fa pocs dies que hem tingut, al voltant del 25 de novembre, del dia internacional contra la violència masclista, doncs, una implicació massiva del món de l'esport arreu del país contra la violència masclista en l'esport, i des d'aquí vull donar les gràcies a totes les entitats que s'hi han adherit.

També, doncs, un reforç de tot el que són els recursos públics per a l'esport a nivell femení d'alt nivell, i un seguit jo diria de campanyes, programes i iniciatives que, si vostès volen, tindrem ocasió de subratllar –algunes d'elles tenen a veure també amb tot el que és la modificació legislativa, de la qual parlaré a la darrera part de la compareixença–, que ens han de portar d'una vegada per totes a tenir aquesta igualtat efectiva, en aquest cas, pel que fa a les dones en l'àmbit de l'esport.

Un altre quart àmbit de treball, que és tota la qüestió que té a veure amb com l'esport ens serveix per, diguem-ne, lluitar contra les desigualtats, en aquest cas, des d'un punt de vista social, amb programes que funcionen i que hem de poder reforçar en el sentit que en aquells barris i en aquells pobles i en aquelles ciutats en les que hi hagi unes ràtios de desigualtat socials més agosarades, doncs..., ser capaços, a través de l'esport, d'unir, de desfer aquestes desigualtats. I, per tant, sobretot des de la part més baixa de la piràmide d'edat, que els joves de casa nostra, vinguin d'on vinguin, parlin la llengua que parlin i, sobretot, tinguin la capacitat o l'estatus social que tinguin, puguin fer esport, i, per tant, trobin en l'àmbit de l'esport un espai d'integració i de sentiment de pertinença, en aquest cas, en un mateix grup. Creiem que aquí hi ha una feina molt bona a poder dur a terme.

En aquest sentit, com en totes les vessants, no és una feina que farem sols, sinó que la fem sempre de la mà d'ajuntaments i d'entitats esportives, no només amb les federacions, doncs, que tenen, diguem-ne, qüestions específiques, eh?, per poder treballar amb collectius diferents, sinó amb programes que no es coneixen prou i que ens agrada posar sobre la taula, com el Fitjove, que desenvolupem de la mà dels ajuntaments i, en aquest cas, de la Fundació Esportsalus, i també amb el suport que rebem de finançament de l'Obra Social «la Caixa».

Un cinquè àmbit de treball és tot l'enfortiment del teixit esportiu i associatiu. Com deia abans, el voluntariat és, en el noranta llarg per cent, doncs, la categoria, la característica que té l'esport a casa nostra i a les entitats. Per tant, cal intentar fer més fàcil a les entitats que tinguin eines que puguin ajudar en l'assessorament del seu dia a dia, un dia a dia que cada vegada passa també per tenir jo diria una gestió que les faci més equiparables i equiparades a entitats professionals i, per tant, tot el compliment de la diferent normativa, diguem-ne, nacional catalana i estatal..., que la puguin dur a terme. I, sobretot, al costat d'elles, doncs, desplegar els diversos plans estratègics que en el seu dia el Govern va aprovar en cadascun dels àmbits, perquè, lluny de fer-ne de nous cada inici de legislatura, el que fem és intentar complir-los amb la màxima diligència demanant els recursos que corresponen per dur-los a terme, i, sobretot, amb aquesta actualització permanent, com deia abans, també, i sempre de la mà dels diferents actors que els duen a terme, ja siguin clubs, consells esportius, federacions o món municipal.

Per anar acabant aquesta primera part de la compareixença, l'àmbit, en aquest cas, doncs, de l'esport i de l'activitat física com a coneixement i negoci. Com els deia abans, ser capaços d'incorporar primer, diguem-ne, eines que ens permetin tenir una informació constant i al minut de com evolucionen les xifres en el nostre sector. Aquí hi té un paper molt fonamental l'Observatori Català de l'Esport, amb anys jo diria d'existència, de bona feina i, en aquest cas, sota el paraigua de l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya.

També una feina molt més de la mà de les universitats i dels diferents centres universitaris que imparteixen formació, en aquest cas, en matèria d'activitat física i esport vinculada a la recerca i a la innovació que hi han a Catalunya. I també un paper, doncs, important del Centre d'Alt Rendiment, el CAR, que és la nostra, diguem-ne, fàbrica de campions; treballa constantment al costat de la nostra fàbrica de talent, que és l'INEFC, i, per tant, ells ho fan també amb connivència i amb treball constant i en cooperació amb la resta de centres, en aquest cas, de l'àmbit privat existent a Catalunya.

El darrer dels àmbits... Perdó, em deixava aquí una menció de tot el que és el *cluster* d'esport i empresa, l'Indecat, un element nascut fa vuit anys que la secretaria, doncs, a

poc a poc, té cada vegada més com a referent en el desenvolupament de totes les polítiques que tenen a veure amb la creació de riquesa al voltant del món de l'esport.

I ara sí, aquest darrer àmbit, si no m'equivoco, aquest setè àmbit, que és tota la part, doncs, de reforç, en aquest cas, de la feina o de la presència de l'esport català al món. Hi insisteixo, aquí hi ha una part que es fa a través de les federacions esportives d'àmbit estatal, del Comitè Olímpic Espanyol, i hi ha una següent part que no passa, diguem-ne, estrictament a través de tot el que és l'estructura esportiva federada i estatal, sinó que passa perquè hi hagin clubs i esportistes que participen directament –i, en aquest cas, amb bons resultats– en el que són les competicions internacionals. I, per tant, també tenim la vocació d'ajudar els nostres clubs i els nostres esportistes perquè puguin fer front al que són les despeses que els genera fer-ho bé, i, per tant, classificar-se per competir a l'Estat, a Europa i al món, i amb la disponibilitat que tenim, de recursos, doncs, poder-ho fer.

No només això, sinó donar suport a la celebració a casa nostra de grans esdeveniments esportius. Venim de la celebració dels jocs mediterranis a Tarragona i tot el que és l'àmbit del sud del país, que han comptat amb un finançament important, en aquest cas, del Govern de la Generalitat en forma de recursos i en forma d'equipaments esportius. Venim també aquest mateix any, doncs, de donar suport econòmic al que han sigut els europeus de waterpolo a Barcelona o el Campionat del Món de Pilota Basca, que se celebrava també a la capital del país fa poques setmanes, però també tenim, doncs, en cartera, diguem-ne, importants esdeveniments esportius; els més significatius són els World Roller Games, que acolliran Barcelona i diverses ciutats, en aquest cas, de l'àrea metropolitana també en el futur.

I altres projectes als quals després em referiré, com és el mateix projecte Pirineus-Barcelona, o la línia de treball, doncs, cada vegada més important amb tot els responsables polítics i públics del sector turístic. L'esport i el turisme són cada vegada un dels elements de creació de riquesa més importants de casa nostra, i ens sembla que en això hi hem de treballar.

Passem en aquest punt, diguem-ne, a la qüestió més pressupostària. Vostès són conscients, com a membres de la CAI, que aquesta ha sigut una dècada complicada pel que fa, en aquest cas, al pressupost públic en matèria esportiva, no només de la Secretaria General de l'Esport, sinó també de les diferents administracions que tenen, diguem-ne, vocació d'ajudar l'esport. Per tant, vostès veuen que hem baixat de xifres, que estaven..., jo no diria que no eren suficients, però estaven, doncs, en la línia del que necessitava el teixit esportiu català als voltants de l'any 2010, però hi ha hagut una davallada que té el seu màxim exponent l'any 2013, en ple procés de recessió, diguem-ne, econòmica, privada i també dels pressupostos públics de la mateixa Generalitat.

Després de l'any 2013 aquesta força davallada l'hem anat revertint, però no som, ni de lluny, com vostès veuen, on érem l'any 2010. I, per tant, com a diputats encarregats de fer el pressupost de la casa, de la Generalitat, jo els demano, doncs, que tinguin a bé fer allò que tantes vegades diem i practiquem en l'esport, que és deixar la política la marge i conjurar-nos, en aquest cas, perquè les polítiques esportives puguin tenir la dotació que els correspon i perquè aquesta línia ascendent pugui no deixar de ser ascendent i, si és possible, tenir una mica més de dotació perquè tots plegats puguem fer la feina en millors condicions.

Hi ha un petit repunt al qual no vull deixar de referir-me, i és que l'any 16-17 vàrem poder incorporar, d'acord amb el Departament d'Economia, doncs, uns romanents de tresoreria. Això, diguem-ne, va ser una qüestió excepcional i va significar aquest repunt important. Uns romanents que hi eren aquell any que enguany no existeixen i no podem incorporar, però, vaja, tot i els romanents, veuen que la línia ascendent hi és. Jo el que els demano és que la línia continuï i, si pot ser, amb una mica més d'amplitud per a tots plegats, perquè, la veritat, crec que estarem i estaran fent un bon servei a l'esport del país.

Una petita referència, en aquest cas, a la situació més actual. Saben que el pressupost de la Secretaria General de l'Esport, amb un ampli percentatge, no és un pressupost que, diguem-ne, gestionem directament, sinó que, seguint amb aquest model de concertació publicoprivada, el que fa el Govern és definir uns programes i destinar recursos a entitats perquè desenvolupin aquests programes.

Enguany, i degut als gairebé nou mesos d'intervenció de la Generalitat i d'incapacitat de gestionar el pressupost, tota la gestió pressupostària de la casa ha anat tard. Per culpa o a conseqüència d'aquest anar tard, doncs, la gestió de les principals línies de subvencions a través de les quals treballem s'ha vist afectada, i, per tant, consells esportius i federacions han tramitat més tard i han vist com els pagaments han anat més tard del que hauria sigut desitjable i necessari. Però també dir-los que, afortunadament, en aquest darrer trimestre de l'any, doncs, aquesta situació s'està revertint, i, per tant, jo crec que, també amb la bona col·laboració amb el Departament d'Economia, que ens va excepcionant tots i cadascun dels programes que els passem, serem capaços de poder complir amb un percentatge molt alt de gestió, i, per tant, que els recursos previstos per al 2018 acabin arribant a les entitats.

Una darrera menció relativa als equipaments, eh? Un dels plantejaments que fem en el pla d'actuació i en el pressupost és la necessitat de poder donar resposta al que ens demanen els ajuntaments i clubs, que és tornar a injectar diners, en aquest cas, per a la construcció i la remodelació d'equipaments esportius. No és que no n'hi destinem, de recursos, eh? Hem volgut posar aquesta gràfica perquè des de l'any 2018 hi ha al voltant, de, com veuen, 13, 14, 15 milions d'euros del pressupost de la Secretaria General de l'Esport que es destinen a pagar equipaments esportius que es van decidir i executar fa gairebé deu anys, eh?, equipaments que continuarem pagant fins a l'any 2027.

I, per tant, el que necessitem són diners nous per poder acollir, en aquest cas, doncs, noranta-vuit sol·licituds que com a mínim durant els passats tres anys ens han vingut a fer alcaldes i presidents de club, que ens han dit: «Segurament no necessitem tant noves infraestructures com les que tenim; necessitem adaptar-les, millorar-les, fer-les accessibles.» Algunes de noves també hi són i també fan falta, eh?, i això és una bona notícia, però el que els demano és que hem de poder donar sortida a aquestes noranta-vuit sol·licituds.

I, com deia abans, no perquè el Govern es pengi cap medalla, sinó perquè emprem uns bons recursos públics, en aquest cas, en el conjunt del teixit i perquè com a país puguem dir que hem donat resposta a una necessitat social que ens farà, doncs, jo diria millors, tant a nivell d'ajuntaments i governs municipals com a nivell d'entitats esportives i també a nivell del Govern de la Generalitat.

En aquest sentit, conscients de la situació, no hem volgut demanar 15 milions d'euros nous per a equipaments, que és el que ens faria falta, sinó que el que intentem, doncs, també en un exercici d'empatia amb el conjunt de la situació econòmica del país, és posar aquests 6 milions. Entenem que amb aquests 6 milions no ho podem resoldre tot ni de cop, tampoc és la voluntat, però si podem destinar aquests diners i anar-los incrementant amb una previsió de quatre, vuit, dotze anys, doncs, podem anar donant resposta, en aquest cas, de forma progressiva a les necessitats que ens diuen pel que fa a equipaments els nostres clubs, ajuntaments i entitats.

Els dos següents eixos –ja m'he menjat gairebé els trenta minuts– els intentaré fer de la forma més breu possible. El programa, en aquest cas, dels jocs olímpics d'hivern, eh? Vostès deuen recordar que aquesta és una idea que va néixer fa força anys de la mà de l'aleshores alcalde Hereu, que l'alcalde Trias va, diguem-ne, mantenir i fer-se seva, en aquest cas, pensant en uns jocs d'hivern per a l'any 22, i que amb l'arribada de l'alcaldesa Colau a l'Ajuntament de la ciutat s'hi va posar un punt de prudència. L'alcaldesa va organitzar una comissió a l'Ajuntament de Barcelona per conèixer bé el projecte des de totes les seves vessants, i després d'un any, doncs, de compareixences diverses en la comissió de l'ajuntament, hi va haver moltes conclusions, però n'hi va haver una que és la que va marcar una mica on som avui, no?

L'Ajuntament de Barcelona va dir: «Escolta'm, és un projecte en el que jo crec que no hi haig de tancar la porta, perquè és potent, perquè és un projecte que va molt més enllà de l'esport i que va molt més enllà de la ciutat de Barcelona, però és un projecte que passa més a Catalunya que a Barcelona; per tant, ens sembla que qui hauria de portar la coordinació de tot això hauria de ser el Govern de la Generalitat.» A nosaltres –i estem parlant de l'any 2016– ens va semblar oportú agafar aquest relleu de lideratge, i, per tant, agafar el testimoni i continuar amb un projecte que venia, doncs, de lluny, no?

En aquest sentit, en vàrem constituir un òrgan de governança, que va ser la taula institucional Pirineus-Barcelona. Una taula en la que hi ha tota la part pública des del punt de vista de diferents departaments de la Generalitat, diputacions i ajuntaments, en la que hi ha la part associativa esportiva –federacions– i en la que hi ha part privada des d'un punt de vista econòmic: Femcat, Foment del Treball..., diguem-ne, tota la part més empresarial. Aquesta taula, un cop constituïda, va fer una primera feina, que va ser estudiar l'oportunitat de tirar endavant o no un projecte de candidatura de jocs d'hivern a casa nostra, eh?

Un estudi d'oportunitat que ha consistit, doncs, en aquest cas, sota el lideratge de la secretaria, en dialogar amb el Comitè Olímpic Internacional per entendre què són uns jocs d'hivern, per entendre'n xifres, i que ens ha servit també per descobrir que el Comitè Olímpic Internacional ha canviat jo diria gairebé al cent per cent la seva manera de fer les coses; ha establert tot el que se'n diu una «agenda 2020», que té la sostenibilitat com a bandera, i que, per tant, intenta defugir aquelles idees que hi havia, no?, d'uns jocs associats a una gran despesa de diner públic, amb inversions que després dels jocs a vegades no es feien servir, i que passa a plantejar un projecte de jocs olímpics sostenibles, que s'adaptin a allò que té el territori i no al revés, i que sobretot no tenen, diguem-ne, la vocació de ser vistos com una gran despesa de diner públic inservible, sinó que el que volen és utilitzar els jocs com a palanca per al desenvolupament, en aquest cas, esportiu, mediambiental, territorial, dels territoris que els acullen.

President, puc fer cinc minutets més? *(Veus de fons.) Sí? (Veus de fons.)* Gràcies, eh? A partir d'aquí, veient que aquesta és una música que agrada i que segurament, doncs, ens és molt més favorable a l'hora de plantejar un projecte d'aquestes característiques, el que vam fer va ser començar un diàleg amb el Comitè Olímpic Internacional. Abans als processos de candidatura hi havia gairebé cinc-cents qüestions que havies de complir, i a mesura que no les complies, doncs, t'anaven rebaixant punts. Ara també ho han canviat: estableixen un procés de diàleg amb els territoris que mostren interès en organitzar uns jocs olímpics, ja siguin d'estiu o d'hivern.

Aquest procés de diàleg el vàrem començar aquest passat estiu. Al setembre el mateix Comitè Olímpic Internacional va enviar a Catalunya un equip de consultors per veure realment si té sentit o no, amb aquest nou model d'organització de jocs, que des de Catalunya es faci una candidatura d'aquestes característiques. I, després de visualitzar diferents espais de Barcelona, de l'àrea metropolitana i del conjunt del Pirineu, des de l'Aran fins a la Cerdanya, doncs, un mes després ens van entregar un petit informe. Un informe que, des del punt de vista tècnic, avala la possibilitat de fer uns jocs d'hivern a Catalunya, eh?, hi insisteixo, ja amb els equipaments existents; per tant, no amb la necessitat de construir-ne de nous i de cars, sinó que amb una petita adequació dels que tenim, tant a ciutat i l'àrea metropolitana com al conjunt del territori Pirineu, doncs, això podria encaixar.

Rebut aquest informe tècnic positiu per part del Comitè Olímpic Internacional, la mateixa taula, amb representació institucional –en la darrera els vàrem convidar com a grups parlamentaris; els en demano disculpes, perquè va ser el mateix dia que vostès tenien Ple, el Ple es va allargar, i, per tant, excepte algun grup, la majoria no hi varen poder ser, però..., oberts a parlar-ne aquí i quan vulguin–..., doncs la darrera taula va dir: «Escola, fem un pas més, passem d'allò general a allò concret.» Per tant, diguem-ne, anem a veure ja aquestes instal·lacions que tenim, esportives, pen-

sant en el gel, sobretot a la zona de Barcelona i Puigcerdà, i en els esports de neu a l'àmbit pirinenc; fem una anàlisi més detallada de cadascuna d'elles, vegem quines proves esportives podria acollir cadascuna d'aquestes instal·lacions, i, a més a més, vegem, tot això, pressupostàriament, doncs, com es diria, no?

Per tant, una feina que s'ha encarregat des del punt de vista tècnic a l'empresa pública Ferrocarrils de la Generalitat. Ens semblava que, més enllà de crear una nova estructura, ja en tenim una que té professionals amb expertesa en el camp de la gestió dels esports d'hivern, com és Ferrocarrils; per tant, des de la Secretaria General de l'Esport se'ls ha fet l'encàrrec a ells i se'ls ha dit que durant el primer trimestre del 2019 necessitarem tenir aquest primer informe tècnic per baixar ja una mica més al detall, eh?

Quan tinguem aquest informe tècnic –i amb això acabaré–, quin haurà de ser el calendari? Doncs ho haurem de decidir, eh?, i ho haurem de decidir en base a dues dates. En principi, estem treballant per un projecte que té l'horitzó en l'any 2030, i que, per tant, ens dona una certa comoditat a l'hora de desenvolupar tota la feina que això implica, però és cert –i així ens ho verbalitza el mateix Comitè Olímpic Internacional– que per a l'any 2026, l'organitzador dels quals s'escull el juliol d'aquest any 2019, les tres candidatures oficials no són tan fortes com podria semblar. Per tant, nosaltres procurarem tenir la documentació tècnica a punt també per a aquest mes de juliol, perquè si es donés la tessitura que se'ns pogués fer entrar, en aquest cas, per als jocs del 26, com a mínim que tinguem la informació per parlar-ne.

I «parlar-ne» vol dir –i amb això aniré acabant, president– decidir a nivell evidentment de governs –no només de la Generalitat, sinó de governs, tots– i decidir a nivell parlamentari i de teixit esportiu si es fa el pas o no. Per tant, nosaltres estem fent tot aquest viatge, en qualsevol cas, de posar informació al damunt de la taula per veure, doncs, tot això, quina forma té.

Sense que se'ls escapi una cosa: estem parlant d'un projecte esportiu, és evident, però d'un projecte que va molt més enllà de l'esport, que requereix complicitats i confiances institucionals –ajuntaments de Barcelona, diputacions, Generalitat, Govern de l'Estat–, i complicitats i confiances també polítiques, eh?, per tant..., o esportives –disculpin–, no? Estem fent un projecte de la mà del Comitè Olímpic Espanyol. Es poden imaginar com pensa el president del Comitè Olímpic Espanyol i com penso jo respecte de determinats temes, però això ho hem deixat de banda i ens hem posat a treballar plegats per un projecte esportiu. Per tant, també els demano que tinguin, doncs, aquesta capacitat de veure com avança això, no?

I, per acabar –i disculpi, president, perquè li he dit que estaria menys de trenta minuts i ja vaig cap als quaranta–, doncs, una qüestió que és important per a la legislatura i que em consta que fa una estona també s'ha pogut acordar, no?, que és tota la, diguem-ne, voluntat del Govern i del sector de poder modernitzar, renovar, tot el que és la legislació esportiva a casa nostra. Vostès saben, perquè també n'hem parlat en aquesta comissió, que ja fa anys que hi han hagut diferents iniciatives, en aquest cas, tant públiques com d'altres agents del sector i de la mateixa Unió de Federacions, doncs, per començar, diguem-ne, a plantejar aquesta renovació de la legislació esportiva a Catalunya.

En aquest cas, nosaltres ens remuntem a l'any 2015, quan hi va haver el II Congrés de l'Esport Català, en el que van participar tot el teixit esportiu, en aquest cas, del país, i també les institucions públiques. Un congrés que ja apuntava una mica els dos grans objectius que avui guien el que són les polítiques esportives del Govern: país de campions, però societat saludable. Les conclusions d'aquell congrés es van transformar després, i pel que fa a la legislatura passada, doncs, en el Pacte nacional de l'activitat física i de l'esport, que ja baixava una mica més al detall en les diferents polítiques que s'haurien de desenvolupar en base a aquells dos objectius. I el mateix pacte també deia que tot això hauria d'anar acompanyat d'una reforma legislativa, eh? Per tant, una reforma legislativa que el Govern, doncs, està disposat a impulsar.

I en aquesta legislatura vostès saben que també neix una iniciativa legislativa popular, presentada per la Unió de Federacions Esportives de Catalunya i per les Federacions Esportives Catalanes, que –després entraré en el contingut–, diguem-ne, si bé des del Govern segurament hauríem plantejat un escenari un punt diferent –segur, probablement, doncs, consensuar un text primer entre tots i després, si ho crèiem oportú, anar a buscar unes firmes de tot el sector i de tots els grups parlamentaris junts–..., en qualsevol cas, l'escenari en el que estem és un altre.

I, per tant, ja des del mes de juliol passat el que vàrem fer va ser, doncs, tenir una asseguda entre el Govern i la Unió de Federacions Esportives de Catalunya per dir: «Hem de parlar de procediment i hem de parlar de contingut», i, doncs, evidenciar dues coses: una, que hi ha un procediment obert, en aquesta casa, que és una ILP, que és un procediment que segurament és àgil pel que fa a la modificació legislativa, i que si ens posem d'acord grups parlamentaris i sector creiem que pot ser el procediment a través del qual fem aquesta reforma en matèria de la legislació esportiva; i una segona evidència, que és que el contingut, en aquest cas, que ha presentat l'esport federat en el si de la ILP no és que sigui un contingut que hagi, diguem-ne, impulsat el Govern –per tant, no és la ILP que recull la reforma legislativa que voldria el Govern– i que, pel que ens ha anat arribant, doncs, hi han altres actors del sistema esportiu del país que tampoc l'acaben de veure clar, eh?

Partint d'aquestes dues constatacions, amb la Unió de Federacions –i amb això li prometo que aniré acabant, president...

El president

Li demanaria que anés acabant, perquè m'ho ha reiterat diverses vegades. Hem sigut moderats amb el temps, però...

El secretari general de l'Esport

Un minut.

El president

...li demano que vagi tancant.

El secretari general de l'Esport

Un minut. Partint d'aquestes dues constatacions i de que, evidentment, hi ha una distància pel que fa als plantejaments, però que hi ha una voluntat d'acord, el que hem plantejat és que hi hagi, diguem-ne, una recollida de signatures, tantes com sigui possible. No és nova, la recollida de signatures en matèria esportiva en aquesta casa; fa uns quants anys ja aleshores la Plataforma pro Seleccions Esportives Catalanes en va recollir més de sis-centes mil pel tema de l'oficialitat de les seleccions. Per tant, el procediment de les ILPs amb l'esport és un procediment conegut. Per tant, endavant amb la recollida de signatures.

I, en paral·lel, el Govern anirà, diguem-ne, fent de catalitzador de les aportacions que el món dels consells esportius, que el món dels ajuntaments, que el món de la universitat, que el món dels professionals ens puguin fer arribar. Amb una voluntat: amb la voluntat de teixir un text del màxim consens possible. No som il·lusos, no hi haurà un cent per cent de consens, però sí que aspirem a que hi hagi una modificació legislativa que pugui durar deu, quinze anys, i perquè això sigui possible ha de ser una legislació que sigui, en aquest cas, de consens.

Hi han alguns elements que nosaltres hi plantegem, però ja m'hi podré referir en el torn de respostes.

Gràcies, president, i disculpi.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, la paraula als diferents grups parlamentaris, començant pel proponent d'aquesta compareixença. Així doncs, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, l'il·lustre diputat Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Bé, primer lloc, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar vam demanar aquesta compareixença perquè és molt important que fem aquí debats a fons i que concretem aspectes sobre la política esportiva del país, eh? Per tant, secretari general de l'Esport, Gerard Figueras, gràcies per la feina, gràcies per la disponibilitat, gràcies per estar aquí. Coincidim en la melodia del que explica, del pla de govern, segurament gairebé tots els grups, tot i que potser trobem a faltar en la lletra, en el detall..., aquí és on potser veiem alguns elements de discrepància, que comentarem. Gràcies al director del Consell Català de l'Esport també per la disponibilitat, al cap de gabinet –un vell conegut amb qui ens anem trobant– i a totes les persones que ens estan acompanyant i ens estan seguint del món esportiu.

En primer lloc, començaré pel final de l'anterior compareixença, perquè alguns elements són comuns i crec que és important que surtin. Jo acabava l'anterior compareixença dient: «Des del nostre grup, aquest diputat reclama més reconeixement a l'esport i a l'activitat física, més reconeixement dintre dels governs públics, i, en el cas que ens ocupa, més reconeixement del Govern de la Generalitat del sector esportiu», que vol dir més pes polític del sector esportiu, més pes institucional del sector esportiu, i, per tant, evidentment, més pes pressupostari, eh?, per poder fer un pas endavant en matèria esportiva.

Perquè vostè ja ho ha dit, i jo crec que està molt bé que ho digui abans de que ho diguem nosaltres, que tenim un problema pressupostari. Quan diem que és molt important, el món esportiu, que és un dels pilars fonamentals de l'estat del benestar, que si l'OMS, que si Europa, que si la Generalitat, que si els grans esportistes, que si l'esport escolar..., però llavors veiem que la davallada del pressupost del 2010 al 2018 ha estat de 113 a 61 milions, 46 per cent de davallada –hem fet una petita recuperació, però 46 per cent de davallada del pressupost. Clar, llavors aquí se'n ressenten el CAR, l'INEFC, el manteniment i construcció de nous equipaments públics, els diferents programes que volem desenvolupar, les subvencions als clubs esportius o les federacions –que ho vam treure a l'últim Ple del Parlament–...; per tant, diferents aspectes.

Com també diré, perquè ho diuen així, de puntetes, que sembla que el 155 sigui el culpable de tots els problemes que tenim en aquest país. D'alguns, segur; de tots, no, perquè vostès fa molt temps que tenen responsabilitats. Per tant, cal també ser valent i dir: «Escolti, això no hi va ajudar.» Tots hi estem d'acord, el conflicte no ajuda, les tensions no ajuden, sobretot en un sistema esportiu en què –tots ho hem dit aquí–..., la gran fortalesa del sistema esportiu català és la col·laboració publicoprivada, el teixit associatiu, els clubs, les federacions, el voluntarisme, les administracions, però això alhora pot ser també la col·laboració amb el Consejo Superior de Deportes, amb el COI, però alhora pot ser la seva gran debilitat, si no sabem articular una coordinació, una lleialtat i una unitat d'acció.

I, per tant, fem política esportiva, defensem el sector, però també hem de ser conscients que determinats escenaris, doncs, poden posar dificultats per intentar arribar als objectius de què tots estem parlant. Per tant, protagonisme polític.

Per altra banda, aquí s'ha parlat sobre si calia articular un nou model esportiu. Evidentment cal actualitzar, cal reimpulsar el model esportiu. Hi ha alguns elements... Hem de ser excel·lents, hem de buscar l'excel·lència en els diferents segments del món esportiu –ja s'ha dit. Hem diversificat amb l'objectiu d'arribar al cent per cent de la població en salut, en competició, en diversió, en esport i educació, en esport i integració. Parlem a vegades de grans esdeveniments esportius com si només fossin competició. Escolti, de grans esdeveniments esportius n'hi haurà a Tarragona, als jocs escolars, com també n'hi haurà als Special Olympics, per tant... Jo crec que aquí el món competitiu també ha vingut..., potser no prou, però també ha vingut molt lligat a la integració i a models educatius que el que hem de fer és potenciar-los encara més.

I, sobretot, el tema econòmic. És que jo crec que amb l'objectiu..., cada dia creixerà més l'impacte econòmic i també les empreses que es dediquen al món de l'esport,

i, per tant, ho hem de tenir en compte, ho hem de posar en valor i ho hem de regular també, ho hem de regular per tal que es faci en condicions. Com també, evidentment, hem de tenir bons gestors, bons professionals, que a Catalunya, a Espanya, a Europa i al món –que ja hi són– hem tingut exemples claríssims de gestors esportius reconeguts internacionalment i que han sigut referents.

Per tant, del pla de govern, com he dit, coincidim en objectius, eh?, però jo crec que tenim algunes assignatures pendents en què caldria pressupost, caldria regulació, caldrien col·laboracions, i podrien millorar. En cito alguns. Creiem que les assegurances esportives –abans n’hem parlat–..., cal garantir l’accessibilitat de l’esport a tots els ciutadans, sobretot en les edats escolars. Les assegurances esportives, les llicències esportives..., per la disminució de la publicitat, dels *sponsors*, per la disminució de les subvencions públiques, han pujat les llicències de molts clubs. Per tant, escolta, això és una barrera d’entrada a determinats col·lectius, sobretot els més vulnerables. Per tant, aquí creiem que l’Administració hi ha d’incidir. Les assegurances esportives en menors de setze anys per nosaltres haurien de ser subvencionades. Primer punt.

Segon: assignatura pendent en esport als instituts, a les universitats. Cau en picat la pràctica esportiva a mesura que augmenta l’edat.

Tercer: el paper dels mitjans de comunicació. Com que ha dit moltes coses, no sé si l’ha dit, però jo crec que tenim un problema amb els mitjans de comunicació públics i l’enfocament que fan de les polítiques esportives de gènere o de diversitat de l’activitat esportiva. Per tant, no sé com podríem articular un missatge també en aquest sentit.

El suport de l’esport femení, també. En el manteniment d’equipaments, que ja s’ha comentat, creiem que s’hi hauria de fer un pas, també. Com, evidentment, més recursos, no només de la secretaria, sinó dels diferents departaments, al PAFES. I la incidència política dels objectius que ens marquem dels diferents departaments de la Generalitat que hi tenen un protagonisme directe; de fet, gairebé tots els departaments, en algun aspecte o altre, ho toquen, en aquest sentit.

Per altra banda, jo voldria dir... Home, jo també faig no sé si una crida, però aquí hi coincidim: jo també demanaria, des del nostre grup, doncs, el suport a la candidatura dels Jocs Olímpics d’Hivern Barcelona-Pirineus. Jo soc del Pirineu, i qualsevol que faci una revisió del que està passant al Pirineu... Primer de tot, no hi ha cap projecte ambiciós que estructurari la capital de Catalunya amb el Pirineu; hi ha intents, però no hi ha cap projecte «en sèrio». Si ara mirem la radiografia del Pirineu, hi ha despoblació, hi ha envelliment i hi ha empobriment. Per tant, hi ha una concentració de la població, de l’activitat econòmica i de les infraestructures a les grans àrees metropolitanes, i això no farà més que accentuar-se els propers anys. Per tant, què demanem? Home, evidentment, un projecte per al Pirineu –més enllà dels jocs del Pirineu– sostenible. Jo crec que és el que toca: veure què és el que hi ha, com s’aprofita, i com es fan d’una vegada les infraestructures o serveis públics llargament i històricament reivindicats.

I, per tant, s’ha d’anar en aquesta línia i fer uns jocs dels Pirineus amb la gent del Pirineu, amb el territori, i, sobretot, uns jocs de país. Per tant, màxim suport i també, si us plau, complicitats de la resta de grups parlamentaris, que jo crec que aquí ens hi va molt. Posar el Pirineu al mapa a nivell internacional..., això no ho aconseguim ni amb vuit pressupostos de la Generalitat en campanyes de turisme per al Pirineu.

I, per últim, com ja s’ha comentat, el tema de la Llei de l’esport. Diem el que també hem comentat: creiem que cal coherència amb el pacte nacional que ja s’ha fet. No podem fer una reflexió i, llavors, no aprofitar-la, però també demanem un pacte i demanem consens amb les diferents propostes que s’han presentat. No ens podem permetre anar dividits, perquè ha sigut la nostra gran fortalesa, però tampoc ens podem permetre evidenciar que hi ha una divisió o que hi ha una picabaralla entre diferents elements del sector.

I qui ha de garantir això –ho sento per la responsabilitat que té– és l'Administració pública, els poders públics, que han d'aglutinar, precisament, tots els agents que són importants en aquesta llei. Per tant, demanem liderar, acompanyar, facilitar que hi hagi un acord que ens eviti també els problemes a aquests diputats, que estan parlant de que, home, necessitem una bona llei, necessitem que aquesta la tutoritzi l'Administració pública, la secretaria, i que aquesta llei, evidentment, tingui en compte tots els agents que hi participen per anar endavant.

I només una última cosa, que és: s'acaba la moratòria del registre de professions de l'esport l'1 de gener del 2019, i voldria que em fes una valoració de com ha anat. Ha funcionat, el model que vam pactar del registre de professions? S'acaba la moratòria: com ha anat, i si seran flexibles –encara hi ha alguna federació que ens consta que ha arribat que pot tenir alguns problemes– amb el règim sancionador que en teoria s'hauria d'aplicar.

Moltes gràcies, secretari, president, diputades, diputats.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de Ciutadans. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre diputat Javier Rivas.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president. Director general, secretari general, cap de gabinet, director del consell..., bienvenidos, gracias por las explicaciones. Nos encontramos con Gerard Martí una vez en Pont de Suert. Le dije que en lo sucesivo me encargaría un poco de estos temas..., «un poco», no; todo lo que yo pudiera y mi corazón llegara; que me encargaría de los temas deportivos dentro del partido. No se lo dije como una amenaza, se lo dije como una advertencia en el buen sentido, ¿no?, pero después de escuchar su comparecencia y de lo que llevamos vivido, pues, me da un poco la sensación de que es usted un muy hábil político. Ha saltado todos los campos de minas divinamente, pero el powerpoint que nos presenta y lo que dicen que van a hacer no se está correspondiendo absolutamente en nada con la realidad que vivimos.

No voy a repetir lo que ya hemos hablado de las bondades, de las múltiples aristas del deporte en el sentido cultural, de socialización, de salud, de puntos de PIB, pero es que nosotros ya hemos llevado, como ya le adelanté a este Parlament en lo que llevamos de legislatura, que no es demasiado hábil, aunque sí en tiempo, propuestas, por ejemplo, para incrementar en una hora las horas lectivas de educación física en el colegio. Los grupos que dan soporte al Gobierno dijeron que no, que era imposible, cuando en otros sitios, en otras comunidades, en otros países, se está haciendo. O sea, «imposible» será una opinión; hay que tener la voluntad.

Usted nos insiste en su powerpoint en los mitos y ritos de siempre: el fomento, plantar la semilla, la sociedad saludable, la cultura del ocio, etcétera. Ha vuelto a sacar en su powerpoint –yo no estaba la pasada legislatura, cuando lo debió pasar, pero me imagino que debía ser muy similar– lo del plan PAFES. También lo hemos traído a este Parlament; la respuesta de los grupos del Govern fue que ya se estaba implementando; que era redundante, lo que estaba pidiendo.

Un cambio de una comparecencia a otra ha sido que a la puerta tenemos una huelga de los médicos de la sanidad primaria. Por repetir un poco, ¿eh?, no es que tenga ningún valor estadístico, porque es que este trabajo ya lo había hecho yo de campo anteriormente, pero es que les he preguntado a dos, así, aleatoriamente: «Oye» –medicina primaria, eh?–, «¿el plan PAFES?» Los dos me han dicho: «Eso ¿qué es?» Entonces, el *desplegament* de este plan me parece que es más un mito que una realidad, ¿no?, y llevamos con este plan años y años y años. Y no es un tema de recursos, no es un tema de dinero; es un tema de voluntad, de verdaderamente voluntad política y eficacia en el trabajo.

Ha pasado de puntillas por el tema del 155. Yo creo que a usted no le han cesado, con el 155, ni a ninguno de los que aquí nos acompañan; ni los departamentos desa-

parecieron, desaparecieron algunas personas de esos departamentos. Pero en la responsabilidad y en la ética profesional, como funcionarios públicos que son ustedes, yo creo que estaba el derecho, la obligación y el deber de continuar con el trabajo, y no buscar excusas de que no se ha podido hacer por un motivo o por otro, que siempre acaban siendo excusas de mal pagador.

Habla del presupuesto. Efectivamente, ha tenido una *davallada* del 48 por ciento en ocho años. Es que el presupuesto lo presenta el Govern, nosotros no. Nosotros hacemos *esmenes* al articulado y se las funden todas. O sea, por un lado, me está diciendo que el Govern cree y cree y cree, pero obras son amores, a los hechos me remito. Ustedes son los que hacen el presupuesto, y el deporte lo tienen en la consideración en que lo tienen, esa es la realidad.

Infraestructuras. En eso estaremos totalmente de acuerdo: no creo que se trate de hacer nuevas infraestructuras faraónicas, obras y cosas extraordinarias, sino más bien de mantener, optimizar y modernizar las que ya tenemos. Sé que es ingrato, y a veces a los políticos nos cuesta mucho, porque nos gusta más ir a las inauguraciones, queda más vistoso, que cambiar las luces a LED o que pavimentar el patio. No es tan vistoso, pero es igual o más importante. La gestión de los recursos públicos es más importante. Vivimos un momento –todos somos conscientes, todos los sabemos– en que tenemos que hacer más con menos: el dinero y lo que hay es finito. Entonces, la época esa del dispendio..., de aquellas lluvias, estos lodos, ¿eh?, hoy estamos donde estamos.

Olimpiadas de Barcelona. Dice que es que el *ajuntament*, con la llegada de Ada Colau... Es un proyecto así, también, muy recurrente, que lleva mucho tiempo, que llena muchas portadas de periódico, pero bueno, *el més calent, a l'aiguera*. Dice que con la llegada al *ajuntament* de Podemos, pues, hicieron un estudio y dijeron que no, que excedía un poco. No, el estudio que hicieron y las conclusiones a las que ellos llegaron en ese momento eran que este tema para el Ajuntament de Barcelona no era prioritario, y, por lo tanto, el tema estaba muerto.

Porque hasta este momento la solicitud de una olimpiada venía a través de una ciudad, la petición tenía que ser... Sí que es cierto que el COI, con buen criterio, porque lo hemos hablado en la comparecencia anterior –el mundo está cambiando muy deprisa y nos tenemos que adaptar, pero muy, muy deprisa, siempre vamos tarde–, se estaba encontrando con que iba a llegar un momento en que, igual que hace años había empujones y bofetadas para hacer una olimpiada..., con los requisitos actuales en el mundo en que vivimos se iban a encontrar que nadie iba a querer hacer una olimpiada, y por eso se han tenido que bajar del caballo y ser mucho más sensatos, mucho más pragmáticos y mucho más razonables.

Comenta que ustedes han vuelto a crear otra *taula* nueva en la cual están volviendo a analizar el proyecto, que ahora han encargado ya un estudio más de detalle a Ferrocarriles de Cataluña y que supongo que lo tendremos en este Parlament en el primer trimestre del 2018. Lo espero. Nosotros nos vamos a posicionar. Queremos toda la información. Es una decisión muy importante, es un tema que si se hace bien puede ser un éxito, si se hace mal puede ser un fracaso.

Quería preguntarle también por los Juegos del Mediterráneo en Tarragona, cuál es su valoración; su conjunto, cómo lo valora, si positivo o negativo, y qué enseñanzas podemos sacar de esto, ¿no?

La Ley del deporte. A ver, como siempre, es lo que le decía antes y lo repito, vamos tarde. O sea, el Gobierno no hace de locomotora, hace de freno. Al final, la Ley del deporte es una iniciativa legislativa popular, es un fracaso del Gobierno. ¿Cuántos años llevamos hablando de que habría que actualizar la ley, porque todo cambia y todo hay que actualizarlo? Llevamos muchos años. Pero como el Gobierno no lo hace, pues, al final es la iniciativa privada quien se ha tirado a la piscina con una iniciativa legislativa popular que llegará a este Parlamento. Y ya lo hemos hablado en la anterior comparecencia, pueden contar con todo nuestro consenso, con todo

nuestro pragmatismo y con toda la voluntad de sacar una ley que sea positiva para el conjunto del deporte. En eso nos encontraremos, no tenga nunca ninguna duda de que haremos todas las aportaciones.

Y abrir el melón es bueno; lo que pasa es que observamos que se ha abierto de una manera que –ya lo he comentado en la anterior comparecencia–..., se ha abierto en plan tormenta, ¿eh?, veo posiciones antagónicas. Bueno, los gradientes térmicos –ya lo he dicho antes– generan viento, y el viento infla las velas y mueve los barcos, y seguramente esto nos hará avanzar, no gracias a la obra del Gobierno, pero sí gracias, una vez más, a la sociedad civil.

En resumen, que si quiere hablar de política deportiva en Ciudadanos siempre encontrará un aliado; si quiere hablar de deporte político, no nos va a encontrar nunca. No son cosas que tengan nada que ver. No es un oxímoron; es nuestra filosofía, y nosotros hemos venido aquí a trabajar por encima de las banderas, de los pines, de los lazos, no para hacer del deporte una herramienta política.

Me estaba acordando antes de la Olimpiada de 1934, Berlín, grandes fastos, pero cuando Jesse Owens ganó los cien metros, Adolph Hitler se fue del palco. No es nuestro modelo. No creemos en razas, creemos en la gente que trabaja todos los días, que se supera, que se esfuerza con humildad, con dedicación, con trabajo, y ahí siempre nos encontrará. En otro escenario, en otro campo de fútbol, por supuesto que no. Gracias.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Subgrup Parlamentari de la Candidatura Unitat Popular - Crida Constituent. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre diputat Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Abans que res, excusar-me per endavant, perquè a la una i deu hauré de marxar de la comissió per un compromís a hores d'ara ineludible, perquè ja no el puc ajornar. Per tant, els demano excuses per endavant, i també per endavant agrair-los la seva compareixença a vostè i a tot el seu equip.

Miri, hi ha una part de la seva intervenció que m'ha cridat l'atenció i m'agradaria mantenir una petita controvèrsia amb vostè al respecte. M'ha sorprès quan vostè ha parlat de l'esport com quelcom absolutament aliè a la ideologia, no?, quan precisament el món de l'esport –em sembla que és una obvietat– està carregat d'ideologia, carregat d'ideologies, i és un entorn absolutament ideologitzat. I, per tant, negar això ineludiblement comporta acceptar o donar per bona la ideologia dominant i no assumir que l'esport, com qualsevol esfera de la vida humana, de la vida social, és un camp de disputa ideològica, i, per tant, carregat de contradicció, i això el dinamitza, vull dir que no és negatiu, ni molt menys.

I n'hi posaré alguns exemples. Una gran part de la nostra societat aspira a que el nostre país pugui tenir seleccions pròpies, seleccions nacionals esportives pròpies, que ens permetin participar o competir com un país normal en l'esfera esportiva internacional. Òbviament, això va lligat a un plantejament perfectament legítim d'autodeterminació i de sobirania també en el terreny esportiu, inseparable d'un debat ideològic i polític en aquests moments molt central. Jo em pregunto si el món de l'esport pot mirar cap a una altra banda en un país profundament marcat, en aquests moments, per vulneracions de drets civils, de drets humans, de drets democràtics i de drets polítics.

D'altra banda, el mateix debat que suscitava la compareixença anterior, l'esport entès com a cultura, com a educació, com a salut, com a civisme, versus la tendència a convertir l'esport en un territori sobretot marcat per l'elitisme, pel negoci, per la competitivitat, etcètera, no deixa de ser un debat ideològic i que cal abordar.

I, per últim, un altre exemple: els jocs mediterranis, des del nostre punt de vista, un absolut fracàs. És la nostra visió. En tots els sentits van ser un espectacle ideològic, un vodevil ideològic de l'*statu quo* de l'Estat i del règim del 78 en el territori, a

la ciutat de Tarragona, i que precisament va posar de manifest un model de relació entre l'Estat espanyol i Catalunya que crec que si més no una gran part de la nostra societat no volem i no ens agrada. Per tant, certament, el debat ideològic és ineludible, i en aquest sentit en vull remarcar la realitat inajornable, no?

Bé, algunes altres qüestions, molt ràpidament. Pel que fa al tema dels jocs d'hivern al Pirineu, nosaltres tenim molts dubtes sobre aquesta operació. Dubtes de naturalesa esportiva: ens preguntem si en aquests moments el nostre país, des d'un punt de vista de política esportiva, el que ha de fer és prioritzar esdeveniments d'aquesta naturalesa, que sobretot posen l'accent i el focus en la concepció mercantilista i elitista de l'esport. És una pregunta que ens fem.

En segon lloc, ens preguntem: escolti'm, en la conjuntura actual i en el projecte de país que si més no una gran part de la nostra societat imagina, volem en aquests moments una *intensificació* de la col·laboració amb l'Estat espanyol que ens porti a uns jocs al Pirineu inaugurats per Felip VI? És a dir, volem repetir el vodevil de Tarragona? Això és el que està en el nostre imaginari? En el nostre, no. I si és el cas que està en l'imaginari del seu Govern, ens hi oposem absolutament i radicalment.

I, per últim, és aquest tipus d'operacions mercantilistes extractivistes el que el nostre territori necessita per al seu desenvolupament? És a dir, és el model Barcelona World, esdeveniments d'aquesta naturalesa, que són d'una lògica fonamentalment extractivista i conjunturalista? Que ja sabem que després deixen per davant aquests territoris plens d'interrogants. I després, què? Després del «pilotasso» especulatiu, què passa amb el que hauria de ser un model de desenvolupament econòmic sostenible i consistent en el llarg termini?

Bé, algunes qüestions més i acabo, president. Volia també demanar-li sobre el patiment, que és obvi, que és objectiu, que ha patit i està patint el nostre teixit associatiu esportiu català per, en fi, les incidències que s'han produït en el sistema de subvencions, no?, que ha fet patir i està fent patir molt associacions, entitats, clubs, federacions... Quines mesures tenen vostès previstes per intentar solucionar aquest problema? Reversió de retallades: realment, quines polítiques el seu Govern es planteja per revertir de la forma més immediata possible les severes i dures retallades que ha patit el sector en aquest sentit?

I, d'altra banda, també li volíem preguntar sobre què hi ha del foment de l'esport escolar, del gran objectiu del foment de l'esport escolar a la primària, però sobretot també a la secundària, no?, on tenim uns dèficits molt importants.

I, per últim –i acabo, president–, l'última compareixença també ens ha suscitat un gran debat, no?, i és sobre les polítiques públiques, sobre la responsabilitat i la competència públiques, que nosaltres considerem centrals i imprescindibles en la gestió i el desenvolupament de l'esport: si ens volem mantenir en un concepte de l'esport basat sobretot en la seva universalitat, igualtat, accessibilitat i no discriminació que només poden ser garantides pel sector públic i el sector associatiu no lucratiu, o si el seu Govern participa d'enfocaments que anirien més a desplaçar-ho dels poders públics i a situar-ho en el terreny privat i mercantilitzat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari Republicà. I, en nom d'aquest grup, té la paraula la il·lustre diputada Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Moltes gràcies. Intentaré resumir els punts que probablement ja s'han posat a sobre la taula, per no allargar massa aquesta exposició. Tanmateix, agrair el plantejament que ens han fet des de la secretaria general. Realment es veia que hi havia ganes d'explicar moltes coses. Es veia en el to de veu del secretari que el temps se li feia curt, però com a mínim a mi m'arribava aquesta voluntat d'exportar aquesta iniciativa que hi ha des del departament que penso que s'ha d'agrair. Realment es va veure

en el pacte nacional que es va treballar en l'última legislatura, que va ser un pacte de consens, de moltes converses amb tots els grups parlamentaris, amb un esforç perquè tothom s'hi sentís reflectit, de recollir totes aquelles iniciatives.

Per tant, entenc que és un bon fonament per afrontar aquest repte que tenim ara al davant, que és aquesta ILP, aquesta nova llei de l'esport, que jo em miro amb optimisme, perquè si vam ser capaços de crear, de construir aquest pla, que ja el tenim, penso que també serem capaços de trobar aquest punt de consens per enriquir, al final, el teixit esportiu del nostre país.

Compartiríem molts dels punts que ens ha exposat. Tanmateix, probablement on diferiríem, on els demanaríem una mica més d'execució, seria en com espremem totes aquestes eines que tenim. Moltes vegades, més enllà de com les estructurem, com les planifiquem, com les exposem, és com les duem a terme, no? Ho posaria també en un cas molt concret que ens plantejaven: la subvenció a les diferents entitats. És veritat, tenim un teixit esportiu d'entitats i clubs que funciona molt bé, i probablement aquest lligam que deia vostè entre societat civil i suport públic és bàsic. Per tant, aquí hi entra aquesta part de finançament que moltes vegades fa viables les entitats o que com a mínim no pateixin tant. Pateixen, perquè la crisi ens ha afectat, i ens ha afectat a tots, però també pateixen probablement perquè aquestes subvencions arriben molt tard.

Jo me'n recordo d'estar a l'altre vessant, no?, com a representant d'entitat esportiva, que moltes vegades veníem a tenir aquestes converses amb el departament. I més enllà, a vegades, de que sí que compartiríem que si aquest pressupost augmenta, doncs, benvingut sigui i ningú mai hi farà un lleig, potser sí que et facilita molt dos aspectes: un, que sigui àgil poder demanar aquesta subvenció, que els tràmits al final no es burocratitzin d'una manera interminable, i l'altre, que les subvencions es paguin en el moment que pertoca. Jo penso que aquest sí que és un repte que ens podríem posar, com a secretaria general, perquè realment tu reps una subvenció probablement per afrontar la temporada 17-18; la secretaria entén que és de l'any natural 18, per tant, ja funciona amb uns altres paràmetres, i, per tant, quan ho rep, realment hi ha hagut unes tensions de tresoreria brutals. Per tant, moltes vegades el gran ajut que es pot fer cap a les entitats no és tant augmentar-la, sinó pagar d'una manera puntual, i amb això oxigenem d'una manera jo penso molt àmplia el nostre teixit. Per tant, moltes vegades és el que deia: no és aquestes eines que tenim..., sinó com les espremem fins a l'últim moment.

Igual que quan parlàvem d'infraestructures, i aquesta jo penso que és una lluita de substrat o de com construïm una mica aquesta societat a què abans apel·làvem, basada en l'esport. Inversió en infraestructures, sí, i suport perquè aquestes són necessàries. Tanmateix, una reflexió de com les fem, aquestes inversions en infraestructures, com teixim les aliances des de la secretaria general cap a altres departaments que jo crec que són vitals, com són el d'Educació, el de Salut, el de Territori.

Quan parlem d'infraestructures –m'ho ha sentit explicar moltes vegades–, d'aquelles infraestructures que també tenen a vegades les escoles..., realment jo penso que hem de fer un pas cap a optimitzar recursos: que cada instal·lació escolar que té un gimnàs pogués ser pensada amb la complicitat també de la secretaria general perquè aquest gimnàs a partir de les cinc de la tarda fos la instal·lació esportiva del barri. Per tant, si a cada ciutat i cada territori fos pensat que cada escola és la instal·lació esportiva del barri, probablement podríem atacar d'arrel allò que tots vivim, que és la falta d'infraestructures necessàries per donar sortida a tota la demanda que hi ha, optimitzant.

No necessitem normalment al barri grans equipaments esportius. Sí que és veritat que a cada territori n'hi ha d'haver un per donar després cabuda potser a esdeveniments d'un altre tipus, però aquestes necessitats de clubs, d'entitats, d'associacions, de promoció de l'esport a l'escola fora de l'horari lectiu..., probablement amb aquesta solució, que és petita..., al final és un augment de pressupost concret que complementa el que a ensenyament ja hi és. Això sí que està a les nostres mans, que dos departaments parlin i s'impliquin.

Jo penso que compartim tots els enfocaments. Jo penso que ha sigut ampli, que ho ha tocat tot: ens parlava de la integració, ens parlava del model esportiu, ens parlava de l'alt rendiment... Quan entrem a l'alt rendiment, tornaria a entrar a allò d'esprémer aquestes eines que tenim, i m'explicaré. Probablement cap a l'alt rendiment sempre hi anem de baix cap a dalt, no?, és la culminació de l'esport d'elit. Sí que m'ha agradat llegir això de «centre de rendiment i investigació», però no com el final d'un camí. Aquesta investigació hi és; la tipologia d'activitat que es duu a terme a nivell de recerca biomèdica o medicina de l'esport, és molt elevada. Tanmateix, jo sí que trobo a faltar moltes vegades que aquest camí de pujada no hi sigui de baixada, perquè realment seria com podríem nodrir el nostre teixit esportiu de recursos que individualment no poden tenir.

Per tant, penso que és l'obligació dels serveis públics, que sí que tenen tots aquests recursos, que tot aquest coneixement que al final es produeix, que al final incideix també directament, torni a anar cap avall perquè s'exporti. Penso que sí que probablement seria una de les solucions que hi podríem afegir.

Parlàvem d'esport femení i parlàvem també de visualització, per tant, ho ampliaríem. Jo penso que el que hi ha és la gran faceta pendent, que és la visualització. En el moment que es visualitza un esport, en el moment que es posa nom a un concepte, comença a existir. S'està fent molta feina des de baix, realment s'ha avançat molt, però hi ha un punt clau, que són els mitjans de comunicació. Ja li demanaven des d'algun altre grup parlamentari que ens hem de replantejar una miqueta, sobretot els públics, quina difusió en fan, perquè aquí sí que hi tenim entrada directa; aquesta visualització no només d'esports femenins, sinó de diferents esports que vagin més enllà del futbol, que normalment aquesta és una de les problemàtiques que tenim. Sempre intentem assemblar-nos a allò que veiem, que tenim proper. Per tant, si en lloc de tenir Messi com a ídol esportiu també tinguéssim aquest paral·lisme en femení, probablement aquesta diversificació cap a allò a què em vull assemblar, doncs, també seria un punt molt potent a nivell d'esport femení.

Continuar apostant per aquesta política o per aquesta estratègia que ens deia de crear molts vincles entre el sector social, cívic, públic i alhora privat. Penso que és el gran tresor que hem de mantenir. Per tant, actualitzem el nostre sistema esportiu, però no oblidem mai que el nostre principal exponent que crec que ens ha portat moltes vegades a l'excel·lència ha sigut aquest.

I, amb referència als jocs olímpics, penso que és compartit que jocs olímpics, sí, sempre que siguin una aposta pel desenvolupament sostenible, sempre que siguin una aposta per enriquir el territori, sempre que siguin per millorar aquesta connexió, aquesta visibilitat, d'un territori i per optimitzar aquelles instal·lacions que després han de ser un punt de riquesa per al territori, i no aquell model de grans instal·lacions que al final no arriben al que han de ser després, no? Al final, un gran esdeveniment esportiu, en aquest cas, el que ha de fer és deixar després una riquesa permanent al territori.

Quan dèiem d'escola i esport, també trencar una llança pel Departament d'Educació. Es veu que sí que hi ha plans, no? –com el pla Bolonya, a nivell d'educació–, que han portat moltes coses bones, però tanmateix a vegades han difuminat una mica l'especialització. A les escoles de primària, realment, quan hi havia l'especialització d'educació física i qui era el responsable de l'esport a l'escola era qui havia estudiat i el seu objectiu era aquest, no?, vivia l'educació a partir de l'esport, es va fer un salt endavant impressionant. Era gent que estimava l'esport, era gent que transmetia aquesta estimació. Quan perdem aquesta especialització..., sí que mantenim la professionalitat; en aquest sentit, qualsevol mestre que desenvolupi tècnicament una sessió esportiva segur que ho farà bé, però a l'esport hi ha d'haver alguna cosa més, que és l'ànima.

Per tant, si transmetes aquesta ànima, igual que ho podríem fer en l'entorn de la música, en molts altres àmbits que hi ha al voltant de l'escola, jo penso que és un tresor; és el tresor que, al final, és qui ha de contagiar aquesta estimació per l'esport i la seva importància als seus alumnes. I, a partir d'aquí, el que ens deia el secretari

general: «A l'escola hi va tothom»; per tant, és una porta molt important de potència, de poder exportar aquest coneixement.

Amb referència al que deia el company de Ciutadans, d'esport no només se'n fa a l'hora d'educació física; l'esport ha de ser quelcom més. Estem veient moltes filosofies pedagògiques en què a partir de l'emoció, a partir del moviment, els aprenentatges es consoliden d'una manera millor i més efectiva. Per tant, no subscriuim només l'esport a l'hora d'educació física que fem a l'escola, sinó que l'esport, el moviment, l'aprenentatge a partir de tot això..., es poden fer matemàtiques amb moviment, no? Per tant, siguem una mica més imaginatius i no ens tanquem tant potser en paradigmes que fins ara havíem utilitzat.

I, a partir d'aquí..., és que d'esport i de com ho posem en marxa en podríem fer molt. Aquest tomb que deia cap a l'activitat física, cap a la salut –abans en parlàvem–, com a eina de com intervenim en problemes que comencen a ser importants, que són l'obesitat, el sedentarisme. Per tant, tota aquesta eina de l'escola a nivell de moviment, com dèiem ara, d'alimentació..., perquè no és només una única via en què hem d'intervenir, però sí que l'esport les pot englobar totes, que és una alimentació saludable, és moviment, és els molts valors que comporta.

Per tant, més enllà del que ens ha permès, eren unes quantes reflexions de sobretot un plantejament crec que ampli, però sí que..., exigència, i quan espremem tot això que vostè ens ha plantejat, realment veiem aquestes eines que ens arriben directament a la nostra vida del dia a dia.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre diputat Josep Riera.

Josep Riera i Font

Gràcies, president. Senyor Figueras, tot l'equip, benvinguts. Intentaré seguir una mica per ordre de la presentació el que volem comentar.

Ens ha començat parlant del potencial esportiu de Catalunya. Evidentment, ens ha donat les xifres de clubs, de federacions, de practicants, de professionals, d'equipaments, d'esdeveniments que s'organitzen, i ens parlen d'una dimensió molt gran, pròpia o equiparable a molts estats del nostre entorn. Efectivament, és així, el potencial de Catalunya ho és per tot això, i llavors, també, en l'alta competició, pels resultats. I jo encara hi afegiria algunes coses que també podria haver dit i segurament no ha dit per falta de temps, no? Per exemple, que en els últims tres jocs olímpics les medalles catalanes, d'esportistes catalans, estiguem entre el 40 i el 50 per cent, tant a Rio com a Londres i Pequín, no és casualitat: ens parla d'un país esportiu amb un potencial propi, encara que l'hagi de desenvolupar dins d'un cos més gran o dins d'una samarreta més gran o sota una altra bandera que no és la pròpia. Hi ha un potencial, i respon una mica a aquestes dades que donava.

Tot té molt sentit, no?, té un pes, fins i tot també quan parlava de la dimensió econòmica, no?: un 2 per cent del PIB, doncs, déu-n'hi-do. Per tant, Catalunya té pes d'estat, i tot el que es faci a partir de la secretaria i en la pròxima llei jo crec que s'ha de fer amb vocació i pensant en un sistema d'estat que aconseguirem aviat; de moment encara no ho som, però hem d'anar tendint cap aquí, i la vocació ha de ser aquesta.

També ens parlava del mandat europeu sobre l'activitat física. És veritat que és el gran desafiament, jo diria, de l'època actual. Vull dir que ja estem fent..., no tard, però ens hi hem de posar molt seriosament, en el que és l'activitat física, com deia vostè, com a quart pilar de l'estat del benestar. Em sembla bé posar-lo en aquest nivell, perquè és fonamental.

Sí que hi trobo a faltar –i una mica també en la compareixença anterior, dels consells esportius– una mica de concreció, en això, no? Tots veiem que no ens aca-

ben d'agradar els percentatges, sí que milloren, però..., ben bé què fem, per fomentar aquesta pràctica esportiva?

Els dos grans objectius els compartim plenament; per tant, un país esportiu d'èxit i una societat més saludable jo crec que són aquests dos grans pilars de l'esport i l'activitat física, que em penso que està bé, aquesta distinció, perquè ens marca també una mica les maneres de treballar en cada un dels dos àmbits, que estan absolutament interconnectats però que tenen necessitats diferents, no?

I, sobre el pla del Govern, vull dir..., és que la definició dels set punts que ens ha fet jo crec que ens parla d'un pla realment del Govern –no de la Secretaria General de l'Esport, sinó del Govern–, perquè hi veig tots els departaments del Govern, en aquests punts. Si parlem de promoció de l'esport escolar, estem parlant d'Educació. Per tant, com es fomenta aquesta col·laboració amb Educació i com es concreta? Una mica el que li deia, no? La promoció de l'activitat física ja des de ben petits, com es concreta més per augmentar les percentatges de pràctica de l'esport o de l'activitat física?

El punt dos, l'activitat física com a font de salut. Evidentment, el Departament de Salut hi està absolutament interconnectat. Com hi participa, el Departament de Salut, aquí?

Esport i dones, igualtat... És veritat, m'afegeixo als comentaris que ja s'han fet. S'està anant a més. I aquí sí que hi afegiria que es reclama –i jo també la reclamo– la participació dels mitjans públics en la promoció de l'esport femení, perquè és una necessitat. Però sí que diria –jo també pertanyo a la comissió de control de la corporació, i algun membre que hi ha per aquí també– que se'ns va explicar que a pràcticament el cent per cent dels informatius de TV3 i de Catalunya Ràdio hi ha alguna notícia d'esport femení. Jo penso que és una bona manera. És una bona manera de començar, diguéssim; no crec que hagi de ser un punt d'arribada, però ja s'està fent. I crec que té a veure també una mica amb el percentatge d'això, d'aquesta promoció i de més participació.

Esport, eina d'integració: sens dubte –sens dubte–, fins i tot per passiva. Vull dir, per activa és jugar junts, tots, els que venen d'aquí, d'allà..., això ja és una eina d'integració; però fins i tot dic «per passiva» perquè és que pertànyer o ser aficionat del Barça, de l'Espanyol o dels grans clubs també és una manera d'integració, vull dir, no se't demana d'on vens. L'himne del Barça mateix ho diu, no? No se't demana d'on vens, per estar aquí. Per tant, aquí estem apellant també al departament d'acció social.

Enfortiment del teixit associatiu i esportiu: sens dubte. Quan parlem del potencial esportiu de Catalunya, estem parlant d'això. Vull dir, aquests resultats que jo li esmentava, dels jocs olímpics, o podríem fer-ho dels campionats del món, també, venen d'aquí, d'aquest teixit esportiu, que és el que hem de... I aquí la cooperació entre la secretaria i les federacions i la UFEC i club és fonamental. Per tant, també empènyer per a això, per a aquesta col·laboració.

Esport, font de coneixement i negoci: aquí estem ja al Departament d'Empresa i Coneixement i les universitats, amb l'Indecat. També, quina relació, quina participació tenim per potenciar això.

El pressupost: és veritat, les xifres canten, no? El pressupost s'ha reduït gairebé un 50 per cent des del 2010. Per tant, aquí sí, tots volem que creixi –tots volem que creixi–, i és molt fàcil demanar-ho i tots ho volem, però aquí al final també sempre anem a parar al mateix, que si tinguéssim un estat propi i ens gestionéssim els diners que generem, no tinguéssim el dèficit fiscal que arrosseguem ara, podríem parlar d'altres coses. Segurament demanaríem més diners, però des d'una altra dimensió. Em penso que aquest salt es notaria considerablement.

Els Jocs Olímpics d'Hivern Pirineus-Barcelona, siguin el 2030, siguin el 2026, els considerem una bona iniciativa sobretot com s'ha replantejat –no com s'ha plantejat, sinó com s'ha replantejat– i com ens explicava vostè, que hi ha d'haver un cert consens en el territori perquè es vulgui, però sobretot enfocat més sosteniblement, tant des del vessant econòmic com territorial. Que no sigui..., jo què sé..., vull dir, el

model han de ser els jocs de Sotxi? No, no ho volem, perquè és insostenible des de tots els punts de vista. Com a palanca de desenvolupament del Pirineu, que també se n'ha parlat, doncs, ens sembla una bona iniciativa. Ara, estem parlant d'uns quants anys vista. Tant de bo –i em sumo al diputat Carles Riera, que ara no hi és–..., tirem-ho endavant. Ho tirarem endavant igualment, espero, i que els acabem organitzant com un estat independent, i seran els nostres segurament primers jocs olímpics com a república catalana.

I, per acabar, la nova llei de l'esport: bé, s'ha de fer. El Pacte nacional de l'activitat física i de l'esport ho reclamava; evidentment, és una necessitat, perquè s'ha d'actualitzar, perquè calen moltes coses i perquè també tenim un mandat popular, que volem avançar cap a una república, diguéssim, també, amb aquesta vocació, d'un sistema esportiu. Tenim el potencial? Doncs muntem un sistema esportiu que sigui perfectament homologable a estats del nostre entorn.

Ah, això sí, us demanem –i m'afegeixo a altres comentaris– lideratge, aconseguir un consens per coordinar-vos i cooperar amb la UFEC, amb la gent que impulsa la iniciativa legislativa popular de la llei de l'esport, també, perquè ens fa falta. M'ho he mirat, i jo crec que les dues iniciatives tenen coses bones, també; per tant, sumem-les –sumem-les. Jo crec que és veritat que hi ha punts en què hi ha distància, però també m'ha agradat molt el seu to, com ho ha afrontat. M'ha agradat més el seu to que algun d'anterior, que l'he trobat molt frontista. Jo crec que hi ha d'haver voluntat d'entesa, i, per tant, el to jo crec que és important.

Si miro les deu raons que els promotors de la iniciativa legislativa popular donen perquè hi hagi una nova llei de l'esport, em penso que les compartim totes: igualtat efectiva de l'esport femení; tolerància zero a la violència i la discriminació; potenciació de l'esport per a persones amb discapacitat; més i millor promoció de l'esport base; millora de la tecnificació dels nostres esportistes; conciliació entre la pràctica esportiva i els estudis; més projecció internacional; nou model de finançament; sector més transparent, participatiu i eficient; un nou sistema, avançat, modern i europeu. Per tant, el punt de partida em penso que ens convida a tots al consens i a presentar, tant de bo, un text conjunt.

I, en principi, ho deixo aquí. *(Pausa.)* Li volia fer dues... Si pot ampliar una mica més concretament el tema –ho deia la diputada Caula, també– de la tramitació de les subvencions, com està, si es pot millorar. I els equipaments esportius..., home, 6 milions és poquet, no?, és a dir, hem baixat de 15 a 6; quines possibilitats hi ha en el nou pressupost que això pugui millorar-se.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per contestar les diferents preguntes dels grups parlamentaris, té la paraula, per un temps..., prop de deu minuts –i li demanaria, ara sí, que fos curós amb el temps–, el secretari general de l'Esport.

El secretari general de l'Esport

Moltes gràcies, president. Jo, si de cas, com que hi han molts temes i de comissions en van fent, potser fora bo que ens veiéssim més d'un cop l'any i que llavors poguéssim fer alguna cosa més monogràfica, potser, sobre lleis i sobre..., eh? En qualsevol cas, l'oferiment per part del Govern hi és. Gràcies a tots els portaveus que heu també intervingut en un to jo diria d'absoluta cordialitat.

I, intentant fer una intervenció de deu minuts que procuri recollir les respostes als temes plantejats, jo diria: el nostre model és bo. Jo crec que tenim un model esportiu que no el valorem prou a casa. Està bé que mirem sempre a fora, què fan els altres, però també ens hem d'adonar que n'hi ha d'altres de fora que constantment venen aquí a veure com ho fem i a intentar interpretar com és que un país petit, de 7 milions i mig d'habitants, que té unes competències en matèria d'esports però que té moltes limitacions, perquè evidentment no és un estat, és capaç de fer tot el que fa en matè-

ria esportiva, no? I, des de fora, tenir al CAR, l'INEFC i la mateixa secretaria delegacions que regularment venen a preguntar i explicar com ho fem posa molt en valor.

Vol dir això que no ens hem de fixar en com ho fan els altres? En absolut. Però del que hem de ser capaços és de dir: «Primer, no partim de zero, partim d'un molt bon lloc de sortida.» Ens hem de quedar immòbils? No, segurament no, perquè el món avança, i també avancen el nostre esport i la nostra societat. Ara, fem una evolució, no? Fixem-nos en el que fem bé nosaltres, fixem-nos en el que fan bé a fora, i vegem el que podem aplicar perquè quan d'aquí a quaranta anys algú torni a mirar enrere per veure com podem fer les coses digui: «Bé, es va fer un salt endavant, en qualsevol cas, que ha durat fins aquí.»

A partir d'aquí, he parlat d'ideologia, segurament no m'he expressat bé. Jo volia dir, segurament, deixem el partidisme en la mala concepció del terme aplicat, no? Un servidor, que ve de l'espai polític que ve, doncs, fa sis anys que està vinculat a l'àmbit de l'esport, i s'entén amb alcaldes de tots els colors polítics, s'entén amb els governs de l'Estat de tots els colors polítics i s'entén amb presidents d'entitats i associacions de tots els colors polítics, però tenim un punt en comú, que és l'esport, no? Per tant, jo m'expressava en aquests termes, a l'hora de dir que crec que és possible, també des de la cambra que vostès representen, que al final és la sobirania del país, doncs, que siguem capaços de posar objectius comuns i treballar.

Segurament no en tot estarem d'acord, i encara molt menys segurament l'horitzó, que alguns interpretem com una república i que d'altres interpreten com una comunitat autònoma; és diferent. Però deixant això o, diguem-ne, tenint present això, segurament podem posar l'esport en el centre i acordar quatre o cinc aspectes en els quals tirar endavant, no?

Tot el tema de la nova llei crec que ha de ser un dels punts en els quals ens podem posar d'acord. Aquí hi ha ideologia, i n'hi ha molta; n'hi ha molta, d'ideologia. I crec que el que hem de posar en valor és el que els deia ara, a l'inici de la resposta, no? Primer, vegem d'on partim. Segon, tinguem present que el teixit esportiu d'aquest país és plural i divers, i que el fet de que tinguin opinions sobre cap on hem d'anar diferents no ens ha de fer preocupar; al revés: quina sort, que tinguem molts actors que conformen un sistema esportiu i que tots tinguin clar que volen un marc jurídic.

Llavors, a partir d'aquí, el que s'ha interpellat al Govern per part de diversos grups, també del proponent de la compareixença: el Govern no té la vocació de mirar-s'ho des de la barrera; podríem fer-ho, però creiem que no ens toca. Entre altres coses, perquè qui té la competència exclusiva en matèria d'esports..., es diu Generalitat de Catalunya. I perquè, entre altres coses, qui ha fet funcionar no exclusivament, sinó compartidament, consorciadament, concertadament, l'esport d'aquest país és la Generalitat, però les diputacions i els ajuntaments, però les federacions i els clubs, però els consells esportius i els professionals, però els àrbitres i els entrenadors, no? Per tant, diguem-ne, nosaltres no tenim intenció de fer-hi un paper d'espectador.

Em sap greu la interpretació que fa el diputat de Ciutadans quan diu que el Govern no és locomotora. Li he parlat del Congrés de l'Esport Català, que, aglutinant tot el sector, es fa el 15; que, responent al que deia aquest congrés, abans de passar directament a la llei fem un pacte nacional que ha tingut un procés de participació liderat pel Govern..., ni tan sols per la Secretaria General de l'Esport, sinó un procés de participació reglat per part del Departament de Participació del Govern, i que després hem anat a fer una llei.

El 155 només l'he anomenat una vegada, si s'hi ha fixat, i és evident que durant el 155, que de govern no n'hi havia, alguns ens vàrem quedar per fer funcionar la màquina. El Govern, com que no hi era, no podia entrar un projecte de llei al Parlament, entre altres coses perquè durant un temps de parlament no n'hi havia, i, després, fins que no va començar la legislatura, no podíem, no teníem la iniciativa legislativa com a govern, eh? Per tant, jo diria, excusar-se amb que el Govern no ha fet de tractor..., ja em permetrà que en discrepi. El Govern procura fer de motor, crec que

n'ha fet, i procura fer de motor no avançant i ja seguiran, sinó intentant conjuminar tots els accents diferents que té aquest ric teixit esportiu nostre.

Dit això, i també, diguem-ne, mantenint aquest to de suma, és evident que hi ha distància entre el text que ha plantejat el Govern i el text de la ILP; són distants. Hi han qüestions que d'entrada poden semblar que estan molt allunyades, eh?, i també em consta que en la comissió d'abans se n'ha parlat. Jo diria: hi ha voluntat d'entesa? Si la resposta és «sí», crec que la trobarem.

I el Govern, tal com s'emplaça aquí i com estem practicant les darreres setmanes i mesos, doncs, farà tot aquest paper d'intentar catalitzar el màxim d'aportacions possibles, hi insisteixo, no per desmuntar un model que funciona. Quin país faria això, desmuntar un model que durant quaranta anys ha funcionat i canviar-lo de dalt a baix, donar-li la volta com un mitjó? Jo crec que cap. Ara, fer-lo evolucionar, sí, per modernitzar-lo, per fer-lo assemblar als països europeus que funcionen, per donar més pes i més protagonisme i més eines a les entitats esportives d'aquest país, però també reforçant la part política. Si estem dient que l'esport és tan important com a política pública, seria absurd que aquesta part de política pública la féssim petita. Jo crec que hi ha marge per, diguem-ne, fer que el paquet o la dimensió de l'esport en aquest país, a través de la nova llei, creixi.

En aquest sentit, aquesta setmana hem posat en pràctica ja una primera reunió de la comissió mixta entre la Unió de Federacions i la Secretaria General de l'Esport per abordar els grans eixos sobre els quals ha de pivotar la nova llei, i també per abordar i aportar tot allò que des dels consells esportius, des del món municipal, des del sector dels professionals, etcètera, se'ns està fent arribar. Per tant, un procés que jo crec que els propers mesos ha d'anar avançant amb tranquil·litat. Crec que això requereix poc soroll i feina tranquil·la.

I la voluntat manifestada per la Unió de Federacions, pel Govern i per la resta d'entitats crec que serà d'anar articulant un text que haurà de ser, això sí, generós. Segurament no tothom hi podrà veure reflectit al cent per cent allò que voldria, però amb ànim de generositat i de comprendre que hi ha aquí un model esportiu que ha funcionat, doncs, crec que serem capaços de tenir els propers mesos, no sé en quina època de l'any 2019, que els impulsors de la ILP puguin comparèixer en el Parlament i diguin: «Escolti, tenim tantes signatures. I, a més a més, acompanyem aquestes signatures d'un text que no és només l'original pel qual les hem recollit, sinó d'un text que ja comporta tot un paquet d'esmenes i d'aportacions que fan que sigui una nova legislació esportiva amb el suport de tot el consens. I, per tant, arc parlamentari, ens agradaria que tinguessin en compte això.» Aquesta és la foto que des del Govern ens imaginem i per la qual treballem, en aquest cas, per d'aquí a..., bé, a la primavera, que és quan ens sembla que la tramitació de la ILP hi podrà ajudar.

Hi insisteixo, generositat per part de tothom, eh?, però hi hem de ser tots. Crec que el bon resultat d'una nova llei de l'esport hi serà si tothom considera que ha fet un pas endavant, que té millors eines i que té el seu espai per poder, diguem-ne, fer més gran el conjunt del sistema esportiu català. Si ho diguéssim en termes de pastisseria, si volen, no es tracta tant, des del punt de vista del Govern, de veure qui gestiona o qui es queda una part més gran del pastís, sinó com entre tots som capaços de fer un pastís molt més gran. Amb recursos públics, perquè, si es dona més pes polític a l'esport, quan vostès hagin de fer pressupostos en el Parlament no tindran cap dubte que les xifres que els hem presentat s'han de millorar, però també amb recursos privats, perquè si apoderem el sector privat serà capaç d'anar a trucar a la porta d'*sponsors* i d'altres actors, que diran: «Ei, això m'interessa, hi aposto.» Per tant, fer un pastís més gros tant de recursos públics com de recursos privats, en aquest cas, del sistema esportiu del país.

Jo diria que aquesta és una filosofia que va molt en la línia del pla de govern que hem plantejat, eh?: més eines i més recursos per a l'esport de competició, que ens doni tantes o més medalles com les que apuntava el diputat Riera, però al costat ne-

cessitem desenvolupar tot un sistema de promoció de l'activitat física, i aquí és on creiem que hi ha una responsabilitat pública que no podem demanar a les entitats esportives. Són els governs dels ajuntaments, són els governs de les diputacions, són els governs de la Generalitat, els que necessiten posar eines i recursos perquè disminuïm les ràtios de sedentarisme i d'obesitat infantil; que posem els recursos perquè no hi hagi disminució de pràctica d'activitat física a mesura que avança el sistema educatiu en el nostre país; que posem els recursos perquè les persones grans tinguin capacitat per poder fer activitat física i esport en el seu municipi o en el seu barri. Per tant, crec que és aquí on tots plegats ens hem d'interpel·lar.

Tota aquesta legislació nova, i que va també, com deia, molt orientada al pla de govern, la plantegem, diguem-ne, doblement. Creiem que aquest salt endavant ha de ser útil tan si el país té encara una trajectòria autonòmica per davant com si el país fa un salt i esdevé una república. En aquests moments jo diria que el sistema esportiu català ja compta amb moltes estructures d'estat. El CAR de Sant Cugat n'és una, l'INEFC, el mateix Consell Català de l'Esport, els mateixos clubs, federacions, consells esportius, ja són estructures que en el cas que esdevinguem un estat independent, doncs, podran funcionar amb normalitat. I hi ha alguna part que no la tenim; ja la treballarem, eh? Però, vull dir, hi ha aquest doble plantejament, que jo diria que tampoc ha d'incomodar els grups de la cambra que, evidentment, això de la república ho tenen a anys llum i que no ho comparteixen en absolut.

Torno on he començat, a la resposta, president, i ja sé que m'estic allargant, però jo crec que hem de trobar l'espai per poder treballar en benefici de l'esport independentment que ideològicament cadascú tingui horitzons diferents per al seu país.

El mateix per a la qüestió dels jocs d'hivern. Deuen entendre que aquí hi ha un joc d'equilibris a tots nivells que crec que no tenim per què rebutjar. És a dir, plantejar uns jocs d'hivern es pot rebutjar des de la part, si vostès volen, més independentista, dient: «Ei, com que això ho hem de fer amb Espanya, deixem-ho estar», però també ens podrien dir el mateix des de segons quins sectors de l'Estat: «Uns jocs a Catalunya? Ni bojos.» De moment, això no és el que està imperant al voltant d'aquest projecte. Jo els demanaria: preservin-ho. Preservin l'oportunitat que dona un esdeveniment esportiu que no està pensat per a l'elit, que no està pensat per ser un gran esdeveniment jo diria econòmic i de màrqueting, sinó que està pensat com una oportunitat, primer, per acostar la gran metròpoli al territori, al Pirineu, i, segon, per situar el Pirineu a nivell internacional.

El president

Li prego que, ara sí, vagi acabant, perquè el temps apressa.

El secretari general de l'Esport

Gràcies, president. I, a partir d'aquí, doncs, respecte de l'entrada en vigor, en aquest cas, del règim sancionador de la Llei de professions, que comentava el diputat Ordeig, dir-li que hem estat deu anys en pròrroga, que la voluntat del Govern no és començar a sancionar a partir del dia 1 de gener, però que ens sembla que una llei que ha estat deu anys per aplicar-se, doncs, ja començava a ser hora... En qualsevol cas, li agraeixo que ens ho posi sobre la taula, perquè crec que tots plegats, amb aquesta actitud flexible que té el Govern, hem de veure realment com es planteja tota aquesta aplicació i, si escaigués, doncs, plantejar algun altre tipus de moratòria, valorar-la. Des del Govern creiem que toca aplicar, això sí, amb actitud flexible.

Li agrairé, president, que si més endavant podem tornar a venir a parlar de jocs mediterranis i de pressupost, etcètera, doncs, estem a la seva disposició per fer-ho.

El president

Moltes gràcies. Per a aquest president i per a aquesta Mesa i per a la mateixa comissió serà un plaer. Només falta que els grups parlamentaris així ho sol·licitin.

Dit això, hi ha un grup parlamentari que m'ha demanat la paraula. Seran dos minuts per als grups que vulguin intervenir. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Javier Rivas.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president, un minut. En esta segunda intervención yo creo que usted ha sido mucho más claro en relación con cuáles son sus objetivos, ¿no? Nos ha sacado las estructuras de estado, nos ha sacado lo que yo ya me temía y he adelantado en la primera intervención: que nosotros a las políticas deportivas les daremos todo el soporte, pero a la gente que utiliza el deporte para hacer política no le daremos ningún soporte. Eso queda bastante claro.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, diputat. Algun altre grup vol intervenir? *(Pausa.)* Sí? *(Veus de fons.)* Té la paraula, senyor Riera.

Josep Riera i Font

Sí, molt breument. Precisament en aquesta línia. Vull dir, el que necessita l'esport català, que té un bon projecte i té molt potencial, són dues coses, bàsicament: una, un estat a favor i no un estat en contra, que és el que té ara, amb coses com la llicència única, les intromissions de la seguretat social en l'activitat d'entrenadors, de formadors, i, segona, visibilitat, vull dir, té el potencial, però no es veu, i ja està. I una cosa va lligada amb l'altra.

El president

Moltes gràcies, diputat. No havent-hi cap més intervenció, agrair la compareixença al secretari general de l'Esport, a tot el seu equip i als membres del departament que l'acompanyen.

Suspenem la comissió un minut. Els pregaria que no ens moguem de la comissió. Anem amb el temps ara just per a la proposta de resolució que ens queda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de dues i nou minuts.

El president

Si els sembla, reprenem la Comissió d'Affers Institucionals...

Proposta de resolució sobre els comptes oficials del Govern en les xarxes socials

250-00313/12

...amb el punt 3 de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre els comptes oficials del Govern en les xarxes socials, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I, en nom d'aquest grup, té la paraula la il·lustre diputada Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyor president. Bon dia. El Govern de la Generalitat hauria de representar tots els catalans, però malauradament sabem que això no és així. El president Torra normalment es dirigeix *només* a una part dels catalans, que són aquells que volen que trenquem amb el conjunt d'Espanya.

I, per exemple, ahir el senyor Pujol, davant d'una vaga del sector de la sanitat que afecta a tots els catalans, va tenir la manca de sensibilitat de dir que no ens hem de distreure en aquest tipus de qüestions que no són essencials; és a dir, per aquest Govern la qualitat de la sanitat i que tots els pacients puguin tenir unes llistes d'espera raonables no són qüestions essencials, en la mateixa línia que el senyor Torra

ens diu que a ell només li preocupa separar-nos de la resta d'Espanya i que la resta de qüestions són qüestions menors.

Aquesta manca de respecte envers la majoria dels catalans té el seu reflex en les xarxes socials, i per això avui portem una proposta de resolució sobre l'ús o el mal ús, per ser més exactes, que es fa dels perfils oficials. Podria aportar-ne molts exemples...

El president

Els demanaria silenci, si us plau, diputats.

Sonia Sierra Infante

...n'he portat només tres. El primer: perfil de Twitter del Govern de la Generalitat fent publicitat d'un «xiringuito» polític, el del Consell de la República; «xiringuito» polític que, a més, és de pagament. És a dir, d'una banda, segur que l'acabem pagant tots, perquè en això sempre acabem pagant els catalans, però, a més, qui vulgui apuntar-s'hi ha de pagar. Bé, publicitat d'un «xiringuito» polític de pagament en un perfil oficial.

Un altre: l'expresident de la Generalitat, un president fugit de la justícia, també té el seu moment de publicitat al Consell de la República. Que jo sàpiga, els perfils oficials són per al president que hi hagi en aquell moment. No m'imagino aquest mateix perfil publicitant Jordi Pujol o el senyor Montilla.

Més exemples. Un altre compte que paguem amb tots els recursos –evidentment, les xarxes socials són gratis, però la persona que ho porta l'hem de pagar tots els catalans– que fa publicitat d'un acte polític, d'un acte partidista, al que, per cert, també es van dedicar molts diners dels recursos públics a la televisió i la ràdio públiques.

Bé, estem acostumats a que, finalment, aquests perfils de Twitter, de Facebook, en comptes de donar informació a tots els catalans dels actes institucionals i mantenir un perfil institucional, es dediquen a fer publicitat d'actes partidistes i de la infinitat de «xiringuitos» polítics i de *performances* que es dediquen a fer.

Nosaltres demanem neutralitat d'aquests mitjans, que haurien de ser de tots i per a tots, ja que som tots els que paguem. I tenir en compte que, encara que no els agradi al president Torra i al seu Govern, han de ser el president i el Govern de tots els catalans i no només d'aquells que volen trencar amb Espanya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Passaríem, doncs, als grups parlamentaris que han presentat esmena, i, per ordre, començaríem pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I en nom d'aquest grup... (*Veus de fons.*) En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada Teresa Pallarès.

Teresa Pallarès Piqué

Moltes gràcies, senyor president. Mirin, la passada legislatura ja es va aprovar la Resolució 364/XI, sobre l'ús dels perfils oficials del Govern a les xarxes socials, i cal posar en relleu que la proposta de resolució que vostè mateixa, senyora Sonia Sierra, també va aportar i va discutir en aquesta comissió és idèntica a la presentada aquesta vegada, no?, fins i tot en el fragment on parla de «els darrers dies hem vist». D'acord?

Mirin, sobre aquesta mateixa resolució es va donar trasllat al corresponent compliment un any després. Això va ser..., la presentació de la proposta va ser el març del 2016, i el 30 de març del 2017 es va donar trasllat, com dic, del corresponent compliment que es va publicar al butlletí del Parlament.

Per aquest motiu, mirin, des del Grup de Junts per Catalunya es proposa el rebuig absolut d'aquesta iniciativa, en la que no veiem realment cap aportació en positiu, més aviat al contrari, amb un capteniment per incrementar el nombre d'iniciatives parlamentàries per encapçalar no sé quin rànquing parlamentari o fins i tot amb

una política més clara de desgast al Govern que, creguin-me, des de la meva *humil* opinió, no fa més que desacreditar la seva pròpia acció parlamentària.

Però, mirin, més enllà d'això, deixin que els argumenti que ja en aquella altra ocasió –o sigui, estic parlant de l'any 2016– des de Junts pel Sí es va fer l'esforç de presentar una esmena en la qual, per poder donar i obrir aquest consens, en el punt de que es parlava de l'activitat privada o política, en aquest cas, dels consellers..., canviar-ho per «activitat privada o partidista».

Mirin, doncs ara ni això farem, perquè nosaltres pensem que política és el que fem, és el que fem en aquesta cambra i és el que fan els consellers i conselleres al Govern. Els diputats fem política, la gent fa política, i els comptes dels departaments i vostès també fan política, tots plegats. Els comptes del departament i del Govern informen de l'activitat dels diferents departaments, com també de la seva activitat política. S'entén que l'activitat d'un membre del Parlament o del Govern és *per se* activitat política, i no hi ha més. Posin-hi el nom que vulguin, no hi ha més.

Tal com es deia en l'informe de control del compliment d'aquesta Resolució 364/XI, els perfils oficials del Govern a les xarxes socials s'han cenyit i se seguiran cenyint als objectius generals, que són «informar la ciutadania del dia a dia de la feina que fa el Govern, així com informar i donar eines per avaluar i fer el seguiment del compliment d'aquesta acció de govern i del grau de compliment d'aquest pla de govern que emana del Govern escollit».

Mirin, li poden posar els noms que vulguin, podem fer els perfils que vulguin. Això està escrit, està sobre paper. Facin les indicacions que creguin pertinents, que per això estan a l'oposició. No passaré a determinar la llarga llista d'eixos de política que publicava aquest mateix compliment, però evidentment passen per donar informació de l'activitat mediàtica, seguiment de la presència, donar informació de campanyes concretes, com àrees, per exemple, de salut, o informar sobre diferents actuacions de govern a través de les mateixes publicacions de notes de premsa que es fan o dels acords de govern de cada dimarts. No m'estendré en això, però penso que el posicionament del nostre grup, senyora Sierra, queda prou clar. I, evidentment, estarem sempre oberts a les indicacions que emanin del grup de l'oposició.

I, per acabar, pel que fa al darrer apartat, amb què insten a posar a disposició el llibre d'estil dels perfils oficials, els diré que estrictament estan parlant del nom correcte, que és *Guia de xarxes socials*, que està regularment actualitzat i consultable al web d'atenció ciutadana de la Generalitat. Si vol, després li'n facilito l'enllaç.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, diputada. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari Republicà, que és el segon grup que ha presentat esmenes. I, en nom d'aquest grup, té la paraula la il·lustre diputada Gemma Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president. He de dir que jo és la primera legislatura que hi soc; per tant, tenir nostàlgia hauria de ser complicat, però, clar, quan una sent la diputada Pallarès que m'ha precedit i diu: «És que això ja es va aprovar aquí el 2016, i, per tant, ja se'n va parlar», i comença a llegir els documents, doncs, la nostàlgia em ve.

I em ve la nostàlgia perquè, al final, això s'assembla a quan tens uns alumnes, malauradament, a la universitat, que en llegeixes un treball i veus que l'any següent en llegeixes un altre i sembla un «*copia, pega y cambio el nombre y la fecha*». I això sembla que és el que hagin fet: canviar la data i canviar el nom. De fet, aquella la presentava un altre membre del seu grup, però el contingut és exactament el mateix –exactament el mateix. No sé si això no hauria d'estar prohibit, però, com a mínim, si és que ja es va aprovar i, a més a més, la diputada Pallarès els ha dit que es va informar del seguiment, com a mínim canviïn una miqueta la proposta.

Clar, llavors, dius: «I per què deu passar, això?» Llavors, vas al *Segre*, a Lleida, al diari, i veus un article del diputat Soler, de Ciudadanos, que diu: «Ciudadanos fa el balanç de legislatura i ha presentat trenta PRs, vint-i-cinc proposicions de llei...» Ara ho entenc –ara ho entenc. És que al final vostès estan valorant la quantitat de propostes que fan, perquè, si no, la qualitat no la veus per enlloc. Per tant, deu ser que va de quantitat, la cosa.

I va de quantitat en alguns casos, eh?, perquè ja ho vam veure l'altre dia, amb la proposició de llistes d'espera que ens portaven al Ple, és a dir, una proposició de llei de sis pàgines –no arribava–, i, a més, és que no només els grups que donem suport al Govern i la resta els van dir que s'havia de treballar una mica més; no, no, és que fins i tot els grups que hi van votar a favor també els van dir que fessin una mica més bé la feina.

Per tant, vostès ens parlen contínuament de prioritats; prioritats, no ho sé... Agafem el Twitter d'avui, un Twitter que té 259.000 usuaris que l'estan seguint. Per tant, deu ser que la gent deu tenir ganes d'estar informada. No és com la tele, eh? Jo quan fico La Sexta no trio el que veig o no, hi ha el que hi ha. Al Twitter sí, al Twitter jo puc decidir què és el que miro i el que no. I què diu? Doncs diu que el vicepresident Pere Aragonès és entrevistat a Teletaxi –deu ser que hi ha algun tema d'actualitat–, que Interior i Creu Roja signen un conveni per prevenir maltractaments amb col·lectius vulnerables, que la consellera Elsa Artadi rep la Federació Catalana de Bàsquet, que la consellera d'Agricultura avui participa a l'acte institucional –eh?, això era el que ens demanaven, actes institucionals– de Forestal Catalana... No ho sé, deu ser que totes aquestes prioritats per a vostès no són prou importants.

I, a més, és que encara té la barra de dir que el Consell de la República..., que fem propaganda de «xiringuitos»..., i ahora es contradïu: diu que el paguem entre tots, però que, a més, has de pagar per poder-hi ser; el paguem entre tots o has de pagar per poder-hi ser? És que del Consell de la República ja li han contestat moltes vegades. No és de diners públics, no està registrat a Catalunya. Però, bé, anem repetint com a mantra les coses a veure si alguna d'aquestes, doncs, cola, no?, o a veure si algun dia no hi som i no els contestem.

Deia que el president ha de ser el president de tots els catalans. Evidentment que sí, i ho és. Perquè, per vostè, què és el que no és de tots els catalans? Allò d'agricultura que li he dit, allò de Creu Roja, allò del bàsquet? O cap, perquè no m'està escoltant... Per tant, cap d'aquestes li deu interessar. Només li interessin els «xiringuitos», eh?, la repressió i poder-ho fer. Doncs evidentment que, en la situació que estem, direm tot el que haguem de dir, i si això també vol dir fer difusió d'un acte, evidentment que es farà.

I ja la perplexitat total és quan vostès diuen... Ho puc entendre, eh?, que no vulguin que es faci activitat privada –de fet, crec que cap conseller ha fet activitat privada amb aquest tuit; de fet, l'activitat privada ja no la fas a Twitter–, però ja que diguin que no es pot fer política..., de veritat, és que costa veure per on s'ha d'agafar. Si un conseller i el Govern no poden fer política, qui vol que vingui? Qui vol que vingui a fer la política?

I, per últim, president, al final, al tercer punt demanaven que es publicués el llibre d'estil. He tingut la temptació de portar-l'hi imprès, però no m'agrada massa portar els documents en paper. (*Veus de fons.*) És que el document és públic, el document es va publicar el 2010. Des de llavors hi ha hagut vuit actualitzacions, comptant ràpid, eh?, des del 2010. I vuit actualitzacions toquen a una per any, no cal massa sumes per arribar-hi. Però és que, a part del llibre d'estil que té publicat –que, si cal, li enviarem l'enllaç, eh?, si no l'ha trobat, però que està publicat–, a més a més té el directori públic, les normes d'interacció amb la ciutadania, el recull de vint casos d'èxit, el manual d'atenció i etcètera –i etcètera.

Per tant, no només el que vostè demanava, sinó que el Govern molts més documents ha posat a disposició. Al final, aquí hi ha una tasca molt clara del compte del

Govern a Twitter: és per informar la població. La població requereix ser informada i per això hi ha aquesta quantitat de gent que segueix el compte, i si no n'està contenta pot deixar de seguir-lo en qualsevol moment.

Per tant, entenc que aquí la pregunta, al final, és *quan*: quan s'acabarà aquesta cacera de bruixes, perquè aquí no hi ha una altra cosa. Però no passa re, president, perquè segurament el 2020, eh?, per allò de la biennialitat, tornarem a tenir una proposta igual aquí. Doncs si amb això és amb el que volen ocupar el nostre temps, mentrestant nosaltres estem amb tota la resta de coses, que per nosaltres sí que són prioritats importants.

El president

Moltes gràcies, diputada. Passaríem, doncs, la paraula al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Molt bé; gràcies, president. Coses que sí que són importants..., pel que es veu, no les llistes d'espera. Això ho hem conegut també recentment.

En qualsevol cas, nosaltres estem d'acord que alguns dels continguts de la proposta de resolució, pel que fa a l'expressió literal que contenen, són millorables. També és veritat que no hi hem presentat esmena, però ens hagués agradat veure com es podien posar d'acord els grups que havien presentat l'esmena per suprimir l'expressió «o política» del segon apartat de la proposta de resolució amb el Grup de Ciutadans, que proposava l'esmena, perquè, efectivament, potser hagués estat una bona solució, la que suggeria la diputada Pallarès, amb relació a potser canviar-ho per «partidista», i s'hagués entès més bé, i penso que això hagués pogut fer consens de tots els grups, eh?

Perquè jo entenc que els grups de la majoria facin una defensa tancada del Govern, però crec que també és necessari que fem una reflexió sobre alguns tuits que s'han produït en més d'un dels perfils oficials. Evidentment, no ens estem referint al gruix dels tuits, que efectivament informen amb tota normalitat sobre diversos aspectes de la vida institucional del país i també de cadascun dels departaments. El gruix és això. Però també hi ha hagut més d'una piulada en què, des del nostre punt de vista, doncs, el *community manager* o qui sigui ha patinat una mica i ha confós, crec, els rols que crec que cal adoptar quan es fa informació des d'un perfil oficial.

Si en volen un sol exemple que a nosaltres ens va cridar poderosament l'atenció, els parlaré d'una piulada del compte oficial del Govern de la Generalitat –no de cap departament, sinó del mateix Govern– referit a l'acte de presentació del Consell de la República, un ens que hem sabut, a base de preguntar, que tenia un caràcter, doncs, bàsicament privat. Allà s'hi piulava un vídeo produït, per cert, pel que sembla, per la Generalitat de Catalunya –també hem preguntat allò..., a través de quins mecanismes, i si havia passat per la Comissió Assessora de Publicitat Institucional, perquè ens va sorprendre molt que pogués sortir un vídeo d'aquestes característiques com a vídeo institucional–, un vídeo que, bé, diguem-ne, només a l'acabar i veure que finalment hi havia el logotip de la Generalitat de Catalunya podies intuir que era un vídeo institucional, perquè per tota la resta de contingut del vídeo només es podia qualificar de partidista: presentava una visió absolutament partidista i sectària dels esdeveniments que s'havien produït des del setembre i octubre de l'any passat cap aquí a Catalunya.

Per tant, a nosaltres ens sembla que és bo i normal que els parlaments..., també és natural que ho facin més els grups de l'oposició que els del Govern, evidentment, però ens sembla que els parlaments han de controlar l'acció dels seus governs, inclosa l'acció de comunicació a través de tots els mecanismes, incloses les xarxes socials, quan aquesta comunicació no respon estrictament als criteris a què hauria de respondre la publicitat institucional o el mateix codi que existeix –llibre

d'estil, codi de bones pràctiques..., com calgui dir-li–, perquè nosaltres no tenim una discrepància radical, ni tan sols una discrepància amb el que conté aquell llibre d'estil, però el problema és quan no es compleix amb el que diu aquell llibre d'estil.

El mateix ens passa amb la Llei de publicitat institucional. Estem plenament d'acord amb els principis que allà s'anuncien, el que passa és que no sempre es compleixen. Jo crec que val la pena que fem la reflexió, i si ha de ser biennalment serà biennalment, i si ha de ser més sovint ho farem més sovint. Vull dir, no s'enfadin, no... És això, el que venim a fer als parlaments.

I, per tant, el nostre grup votarà favorablement els dos primers punts, amb el benentès que nosaltres entenem que, efectivament, els perfils institucionals fan un reflex d'activitat que és política i nosaltres entenem aquesta expressió del segon punt com a partidista, eh? –és a dir, entenem que es refereix a donar difusió d'activitats partidistes–, i ens abstindrem al tercer pel senzill motiu de que és una informació que ja està disponible per a tots els diputats i diputades.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al posicionament de les esmenes per part del Grup Parlamentari de Ciutadans. I, en nom d'aquest grup, té la paraula la il·lustre diputada Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyor president. En primer lloc, expressar la meva absoluta sorpresa envers la manca de coneixement de com funciona el Parlament. És que quan decau una legislatura, decauen les mocions, decauen les propostes de resolució, i, en aquest sentit, té tot el sentit del món tornar-les a presentar (*remor de veus*) quan no s'ha solucionat el problema.

El president

Demanaria silenci als diputats, si us plau.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyor president, perquè comença a ser molt enutjós que cada cop que jo agafo la paraula no hi hagi manera que els grups que donen suport al Govern es comportin amb un mínim d'educació i deixin parlar.

Ha quedat molt clara la seva posició, senyora Pallarès. La seva posició és que vostès tenen una idea del que és el poder..., que el poder és el seu *cortijo*, i fan i desfan el que volen, no tenen cap mena de sentit institucional.

Diuen que és que evidentment que el Consell de la República és un organisme privat, a més, de pagament. Llavors, em poden explicar per què des d'un punt públic es fa publicitat d'una entitat privada? Per quina estranya raó? Perquè això es paga amb diners públics, i en aquest sentit és en el que dic que, finalment, el Consell de la República l'acabem pagant entre tots, i no només els que paguen els deu euros que es demanen, que ja és tenir voluntat.

O per què des d'un canal oficial hem de veure com es publicita un altre dels seus actes polítics, una altra de les seves *performances*? Com ja he dit, aquesta proposta de resolució es va presentar a l'anterior legislatura –de fet, jo mateixa la vaig presentar, no va ser cap altra persona–, i vam acceptar una esmena en què es canviava «polític» per «partidista». Aquest cop no l'han fet, i, evidentment, si traiem la paraula «política» –que hagués acceptat l'esmena, «partidista», com vaig fer a l'anterior legislatura–, perdria tot el sentit.

I queda clar que l'únic que volen, i la senyora Pallarès ho ha deixat claríssim, és fer servir el poder com si fos casa seva, que és el que porten fent tots aquests anys, perquè el nacionalisme té aquesta concepció del poder. No, senyores i senyors nacionalistes, Catalunya no és seva i les institucions no són seves.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. S'ha posicionat en contra d'acceptar la paraula, que era, concretament..., l'esmena. Gràcies, diputada. Passaríem, doncs...

Algun grup demana votació separada, he entès? *(Veus de fons.)* Sí, eh? *(Veus de fons.)* Els sembla, el primer i el segon punt els podem votar de forma conjunta? *(Veus de fons.)*

Doncs passaríem a la votació.

Vots a favor dels punts 1 i 2 de la proposta de resolució?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda rebutjada per 8 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Passaríem, doncs, a la votació del punt 3 de la proposta de resolució.

Vots a favor del punt 3?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda rebutjada per 6 vots a favor, 10 en contra i 2 abstencions.

Sense cap més punt de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i un minut.